

A romantic scene with a couple about to kiss, a woman writing in a journal, and a globe in the background.

А МАНДА
КЛУБ

Любов и
Дрях

Джейн Ан Кренц

Любов и грях

Глава 1

Алис се гордееше със силната си логика и интелигентността си и никога не бе вярвала особено в легенди. Но пък и никога преди не бе имала нужда от помощта им. Доскоро.

Тази вечер много ѝ се искаше да повярва, а и имаше една, седнала на масата в салона на имението Лингууд.

Мургавият рицар, известен като Хю Непреклонния, се хранеше с чорба от праз лук и свински наденички точно така, както и всеки обикновен мъж. Алис стигна до извода, че дори и легендите все пак трябва да ядат.

Черпеше смелост от тази практична мисъл, докато слизаше по стълбата от кулата. Беше облечена с най-хубавата си рокля за случая – от тъмнозелено кадифе, обточена с копринена панделка. Косите ѝ бяха прибрани под изящна мрежичка от златисти конци, която някога бе принадлежала на майка ѝ. Краката ѝ бяха обути в меки зелени кожени пантофки.

Алис знаеше, че е готова, доколкото това е възможно, да се срещне с една легенда.

Но сцената, която видя, стигайки до подножието на стълбището, я накара да спре.

Хю Непреклонния може и да се хранеше като обикновен човек, но с това се изчерпваше цялата прилика. По тялото ѝ премина лека тръпка, отчасти дължаща се на ужас, отчасти – на очакване. Всички легенди бяха опасни и сър Хю не правеше изключение.

Алис спря на последното стъпало, стиснала полите на роклята си с ръце, и огледа неспокойно пълната с хора зала. Обзе я чувство за нереалност. За един кратък миг се зачуди дали не се е озовала в дома на магьосник.

Въпреки многото хора, в салона цареше зловеща неподвижност. Въздухът сякаш тежеше от страховита поличба и сериозно предупреждение. Никой, дори слугите, не помръдваше.

Арфата на трубадура мълчеше. Кучетата се бяха скрили под дългите маси, без да обръщат внимание на кокалите, които им бяха подхвърлени. Рицарите и останалите войници седяха по пейките като издялани от камък.

Пламъците на голямото огнище безполезно се опитваха да

прогонят сенките, изпълнили помещението.

Толкова добре познатата зала бе като омагьосана, изглеждаше странна и неестествена. Не би трябвало да се изненадва, помисли си Алис. Говореше се, че Хю Непреклонния е по-страшен от който и да било магьосник.

Значи това беше мъжът, който носи меч, на чиято дръжка са инкрустирани думите *Предизвикващ бури*.

Алис погледна през залата, право към засенчените черти на Хю, и разбра с пълна сигурност три неща. Първото беше, че най-опасните вихрушки не са тези, приписвани на меча му, а тези, които вилнеят в душата на този мъж. Второто беше, че бурните ветрове, свистящи дълбоко вътре в него, се контролират от желязна воля и решителност.

Третото, което разбра с този единствен поглед, беше, че Хю знае как да използва легендарната си репутация в своя полза. Въпреки че беше гост, присъствието му доминираше над цялото помещение и над всички хора в него.

– Ти сигурно си лейди Алис? – Гласът излизаше някъде от дълбините на потискащите сенки, сякаш от дъното на езеро.

Слуховете, предшествващи пристигането му, не бяха преувеличени. Мургавият рицар беше облечен изцяло в черно, без никакви украшения. Туниката, коланът за меча, ботушите – всичко беше в цвета на безлунна нощ.

– Аз съм Алис, милорд. – Тя направи много нисък, много дълбок реверанс, казвайки си, че добрите маниери никога не биха могли да навредят. Когато вдигна глава, видя, че Хю я наблюдава така, сякаш е очарован. – Викал си ме, сър.

– Да, лейди, така е. Моля, ела по-близо, за да можем да поговорим. – Това не беше молба. – Разбрах, че у теб има нещо, което ми принадлежи.

Това беше моментът, който лейди Алис очакваше. Тя се надигна бавно от изящния поклон. Тръгна между редиците от маси, опитвайки се да си припомни всичко, научено за Хю през последните три дни.

Знанията ѝ бяха малко и се основаваха предимно на слухове и легенди. И това, което знаеше, въобще не ѝ беше достатъчно. Искаше да знае повече, защото толкова много неща зависеха от това, как ще се държи с този загадъчен мъж през следващите няколко минути.

Но времето ѝ бе изтекло. Трябваше да се задоволи с незначителните сведения, които бе успяла да събере от клюките, носещи се из селото и в дома на чичо ѝ.

Тихото шумолене на полите на роклята ѝ по дървения под и пукането на огъня бяха единствените звуци в голямата зала. Въздухът тежеше от ужас и вълнение.

Алис хвърли един бърз поглед към чичо си, сър Ралф, който седеше до опасния гост. По голото му теме блестяха капчици пот. Дебелата му фигура, облечена в тиквеножълта туника, която още повече подчертаваше пълнотата му, се губеше напълно в сенките, които сякаш се излъчваха от Хю. Едната топчеста ръка на Ралф стискаше халба бира, но той не пиеше.

Алис знаеше, че тази вечер чичо ѝ е напрегнат и обезпокоен, почти изплашен. Едрите ѝ братовчеди – Джървис и Уилям – бяха също толкова разтревожени. Седяха сковано на една от по-ниските маси, впили погледи в Алис. Тя усещаше отчаянието им и знаеше каква е причината му. Срещу тях седяха мрачните, закоравели в битки, хора на Хю. Дръжките на мечовете им блестяха на светлината на огъня.

Благоразположението на Хю беше в ръцете на Алис. От нея зависеше дали тази нощ ще се пролее кръв, или не.

Известно бе защо Хю Непреклонния е дошъл в Лингууд Хол, но само обитателите на имението знаеха, че това, което той търси, не е тук. И всички се страхуваха от възможната му реакция след тази новина.

Беше решено Алис да му обясни положението. През последните три дни, откак се разбра, че суровият рицар сигурно ще ги посети, Ралф се оплакваше на всеки, готов да го изслуша, че само Алис е виновна за надвисналото над главите им несъществуване.

Чичо ѝ бе настоял тя да се опита да убеди Хю, че не бива да си отмъщава на имението им. Алис знаеше, че Ралф ѝ е много ядосан. Знаеше също така, че е и много изплашен. И причината беше основателна.

Имението Лингууд разполагаше с малко на брой рицари и войници, но те бяха фермери по душа, не воини. Липсваше им опит и обучение. За никого не беше тайна, че имението не би могло да се противопостави на едно нападение от страна на легендарния Хю Непреклонния. Той и хората му щяха да превърнат всичко в руини само за миг.

Никой не намираще за странно, че Ралф натоварва племенницата си с отговорността за умилостивяването на Хю. Всъщност на повечето щеше да им се стори странно, ако не бе постъпил по този начин. Всички в имението знаеха, че беше трудно Алис да се уплаши от някого, пък бил той и легенда.

Двайсет и три годишна, тя беше жена със собствено мнение и рядко пропускаше да го съобщи на заобикалящите я. Алис знаеше прекарно,

че чичо ѝ не одобрява поведението ѝ. Знаеше много добре, че зад гърба ѝ я нарича опърничава, въпреки че не го правеше, когато ѝ искаше някоя от отварите ѝ за облекчаване на болката в ставите му.

Алис се смяташе за решителна, но не беше глупачка. Осъзнаваше опасността. Но знаеше също така, че тази вечер заедно с Хю тук бе пристигнала и една златна възможност. И тя трябваше да се възползва от нея, в противен случай двамата с брат ѝ щяха да останат завинаги в капана на Лингууд Хол.

Тя спря пред главната маса и погледна към мъжа, разположен в най-хубавия резбован дървен стол в залата. Говореше се, че Хю Непреклонния не е особено хубав при добро осветление, но тази вечер съчетанието от пламъци и сенки превръщаха чертите му в злокобни и страшни, като на истински дявол.

Косите му бяха по-тъмни от черен халцедон. Очите му – странен нюанс на златен кехлибар – блестяха с безпощадна интелигентност. Не беше трудно да се разбере откъде идваше прякорът Непреклонния. Алис разбра на мига, че този мъж не би се спрял пред нищо, за да получи онова, което иска.

По гърба ѝ полази ледена тръпка, но решителността ѝ си остана същата.

– Бях разочарован, че не се присъедини към нас по време на вечерята, лейди Алис – каза бавно Хю. – Казаха ми, че ти си се погрижила за подготовката ѝ.

– Да, милорд. – Тя му се усмихна с най-подкупващата си усмивка. Едно от нещата, които бе успяла да разбере за Хю, беше, че цени добре пригответите, изкусно подправени, ястия. И беше сигурна, че храната беше безукорна. – Надявам се, че ти е харесала?

– Интересен въпрос – Хю се замисли за миг, сякаш това беше философска тема. – Не открих никакъв недостатък в подправките и разнообразието на ястията. Признавам, че се нахраних много добре.

Усмивката на Алис помръкна. Премемерените му думи и очевидната липса на похвала я дразнеха. Беше прекарала часове в кухнята, за да наблюдава подготовката на храната.

– Радвам се да чуя, че не си открил никакъв недостатък в ястията, милорд. – С периферното си зрение видя как чичо ѝ се намръщи от резкия ѝ тон.

– Не, нищо ѝ нямаше на вечерята – заяви Хю. – Но трябва да си призная, че човек винаги се замисля за възможността храната да е отровна, когато човекът, погрижил се за ястията, не вкусува от тях.

– Отрова! – Алис побесня.

– Самата мисъл за това прибавя още една подправка към ястието, не е ли така?

Ралф трепна, сякаш Хю току-що бе извадил меча си. Стоящите наблизо слуги ахнаха ужасени. Войниците се размърдаха неспокойно по пейките. Някои от рицарите сложиха ръце върху дръжките на мечовете си. Джървис и Уилям изглеждаха така, сякаш всеки момент ще припаднат.

– Не, милорд – изломоти бързо Ралф. – Уверявам те, няма никаква причина да подозираш, че племенницата ми те е отровила. Кълна се в честта си, сър, тя не би направила подобно нещо.

– След като си седя тук и ми няма нищо, съм склонен да се съглася с теб – каза Хю. – Но не можеш да ме упрекнеш, че се разтревожих, имайки предвид обстоятелствата.

– И какви точно са тези обстоятелства, милорд? – попита Алис.

Видя как Ралф затвори отчаяно очи, тъй като тонът ѝ от рязък се превърна в откровено груб. Не беше нейна вината, че разговорът не започна добре. Хю Непреклонния бе причината, не тя.

Отрова, как ли пък не! Въобще не би могла да си помисли за подобно нещо.

Би се замислила дали да не използва някоя от по-опасните рецепти на майка си само като крайна мярка, и то в случай, че източниците ѝ ѝ бяха съобщили, че Хю е глупав, жесток, брутален тип. И дори при това положение, помисли си тя, ядосвайки се все повече и повече, пак нямаше да се опита да го убие.

Просто щеше да използва някоя от онези безобидни отвари, които щяха да приспят него и хората му така, че да не могат да избият обитателите на имението.

Хю я изучаваше. И тогава, сякаш прочел мислите ѝ, едното ъгълче на суровите му устни се изкриви леко. В усмивката му нямаше топлота, само ледена насмешка.

– Обвиняваш ме за предпазливостта ми, така ли, лейди? Скоро научих, че се занимаваш с древните ръкописи. А е добре известно, че древните често са използвали отрови. И освен това разбрах, че майка ти е разбирала от странни и необикновени билки.

– Как смееш, сър? – Алис вече наистина побесня. Всички намерения за внимателно отношение към този мъж се изпариха. – Аз съм учен, не отровител. Изучавам естествена философия, не тъмните изкуства. Майка ми наистина много разбираше от билки и беше велика лечителка.

Но тя никога не би използвала знанията си, за да причини зло някому.

– Аз, разбира се, научавам това с облекчение.

– Аз също нямам склонност да убивам хора – продължи Алис. –

Нито дори когато те са груби, неблагодарни гости като теб, милорд.

Халбата на Ралф трепна в ръката му.

– Алис, в името на Бога, замълчи.

Алис не му обърна внимание, а присви очи към Хю.

– Знай, че не съм убила никого сър. Макар че това е нещо, което – мога да се обзаложа – не можеш да кажеш себе си.

Страховитото вцепенение, обзело тълпата, беше прекъсвано единствено от задавени ужасени възкличания на някои от слушателите. Ралф изстена и хвана главата си с ръце. Джървис и Уилям седяха като втрещени.

Хю единствен от присъстващите не се смути. Гледаше замислено Алис.

– Страхувам се, че си права, лейди – каза много тихо той. – Не мога да кажа същото и за себе си.

Изненадващата простота на това признание имаше същия ефект, какъвто би предизвикала внезапната поява на каменна стена пред нея. Алис внезапно спря. Премига и възвърна самообладанието си.

– Да, добре, значи ето те и теб, все пак.

Кехлибарените очи на Хю заблестяха от любопитство.

– Къде точно сме, мадам?

Ралф отчаяно се опитваше да спре посоката на разговора. Вдигна глава, изтри чело с ръкава на туниката си и погледна към Хю с умолително изражение.

– Сър, моля се на Бога да разбереш, че глупавата ми племенница нямаше намерение да те обиди.

По лицето на Хю се изписа съмнение.

– Не?

– Разбира се, че не – заекна Ралф. – Няма никаква причина да я подозираш само защото не дойде да вечеря с нас. Всъщност Алис никога не вечеря в салона с останалите членове на домакинството.

– Странно – промърмори Хю. Алис потупваше с крак по пода.

– Губим си времето, господа. – Хю погледна към Ралф.

– Твърди, че... ъъ... предпочита самотата на покоите си – обясни бързо Ралф.

– И защо? – Хю отново съсредоточи вниманието си върху Алис.

Ралф изсумтя.

– Казва, че намира нивото на... въз... интелектуалния разговор, както тя го дефинира, тук, в този салон, прекалено ниско за вкуса ѝ.

– Разбирам – каза Хю.

Ралф изгледа войнствено Алис, докато изказваше старото си, до болка познато, оплакване:

– Очевидно разговорите по време на хранене на честните, просто-душни войници не са достатъчно извисени, за да подхождат на високите стандарти на дамата.

Хю повдигна вежди.

– Какво? Лейди Алис не иска да слуша подробностите за сутрешни упражнения в стрелба или за някой успешен лов?

Ралф въздъхна.

– Не, милорд, със съжаление ще призная, че тя не проявява никакъв интерес към подобни неща. Племенницата ми е идеален пример за това, колко глупаво е да се обучават жени, ако питате мен. Обучението ги прави своенравни, води до неблагодарност и неуважение към бедните, злочести мъже, натоварени с тяхната защита и чиято тъжна орис е да ги хранят и подслоняват.

Подразнена, Алис изгледа заплашително Ралф.

– Това са глупости, чичо Знаеш много добре, че съм ти благодарна за защитата, която даваш на мен и брат ми. Къде щяхме да бъдем без теб?

Ралф се изчерви.

– Е, Алис, от твоите уста това наистина е много.

– Ще ти кажа къде щяхме да бъдем аз и Бенедикт, ако не беше щедростта ти защита. Щяхме да седим в собствения си салон и да вечеряме на собствената си маса.

– Мили Боже, Алис, да не си се побъркала? – Ралф я гледаше с нарастващ ужас. – Не е време да повдигаш този въпрос.

– Много добре. – Тя се усмихна мрачно. – Нека сменим темата. Сигурно ще предпочетеш да обсъдим как успя да похарчиш малкото от наследството ми, което бях успяла да запазя, след като даде имението на баща ми на сина си.

– Проклятие, жено, желанията ти са доста разточителни. Последната книга, която настоя да ти купя, струваше повече от една добра хрътка.

– Тя е много важно съчинение за скъпоценните камъни, написано от Марбод, епископа на Ренис – отвърна Алис. – Там всъщност са описани всички свойства на скъпоценните камъни и наистина си струва

парите.

– Така ли? – озъби се Ралф. – Е, нека ти кажа как по-добре биха могли да бъдат похарчени тези пари.

– Достатъчно. – Хю протегна ръка към чашата си с вино.

Движението беше кратко, но сякаш произлизаше от дълбините на огромната вцепененост, която обгръщаше Хю, и Алис се стресна. Несъзнателно отстъпи крачка назад.

Ралф бързо се отказа от по-нататъшните си обвинения спрямо племенницата си.

Алис се изчерви, подразнена и смутена от този глупав спор. Сякаш нямаше по-важни неща. Избухливият ѝ нрав беше проклятието на живота ѝ.

За миг изпита известна завист към Хю, който пазеше такова самообладание А това беше едно от нещата, които го правеха толкова опасен.

Очите на Хю отразяваха пламъците от огнището, когато ѝ отговори:

– Нека не се занимаваме с това, което очевидно е отдавнашен семеен спор. Нямам нито време, нито търпение да го разреша. Знаеш ли защо дойдох днес тук, лейди Алис?

– Да, милорд. – Алис прецени, че няма смисъл да заобикаля темата. – Търсиш зеления камък.

– По следите на този проклет кристал съм повече от седмица, лейди. В Клайдмиър разбрах, че е бил купен от млад рицар от Лингууд Хол.

– Така е, милорд – потвърди бързо Алис. И тя, както и той, нямаше търпение да стигнат до същността на нещата.

– За теб?

– Точно така. Братовчед ми Джървис видял един амбулантен търговец да го продава на летния панаир в Клайдмиър. – Алис забеляза как Джървис видимо се стресна при споменаването на името му. – Знаел е, че камъкът ще ми се стори изключително интересен, и ми го взел.

– А той каза ли ти, че по-късно търговецът е бил намерен с прерязано гърло? – попита съвсем небрежно Хю.

Гърлото на Алис пресъхна.

– Не, не ми е казал, милорд. Очевидно Джървис не е знаел за трагедията.

– Така изглежда. – Хю изглежда хищнически Джървис.

Устата на братовчед ѝ се отвори два пъти, преди най-после той да успее да продума:

– Кълна се, че не съм знаел, че кристалът е опасен, сър. Не беше много скъп и си помислих, че ще бъде интересен за Алис. Тя много обича необикновени камъни и разни други такива неща.

– В зеления кристал няма нищо интересно. – Хю се приведе напред и сенките върху лицето му се промениха. Сега изглеждаше още по-демоничен – Всъщност колкото повече го търся, толкова по-малко забавен ми се струва.

Алис се намръщи, когато през ума ѝ мина една мисъл.

– Сигурен ли си, че смъртта на търговеца е свързана с кристала, милорд?

Хю я погледна така, сякаш го бе попитала дали има някаква вероятност утре сутринта слънцето да изгрее.

– Съмняваш ли се в думите ми?

– Не, разбира се, че не. – Алис успя да прикрие раздражението си. Мъжете бяха толкова докачливи на тема логика. – Просто не виждам никаква връзка между зеления камък и убийството на търговеца.

– Нима?

– Да. Зеленият камък не е особено красив или ценен поне доколкото успях да преценя. Всъщност е доста грозен за кристал.

– Експертното ти мнение, разбира се, е много важно в случая.

Алис не обърна внимание на сарказма в думите му. Мислите ѝ се втурваха напред, преследвайки логиката на интересния проблем.

– Бих допуснала, че някой крадец е убил търговеца, за да се сдобие с камъка, ако е останал с погрешното впечатление, че той има стойност. Но всъщност той беше доста евтин, в противен случай Джървис никога не би ми го купил. И защо му е на някой да убива бедния търговец, след като той вече е продал камъка? Не се връзва.

– Убийството е логично в подобна ситуация, ако някой се опитва да прикрие следа – каза Хю, този път доста любезно. – Знам, че мъже са убивали или са били убити и по много по-дребни поводи.

– Да, може би. – Алис подпря лакътя си на другата ръка и започна да почуква по челюстта си. – Но в името на Бога, кълна се, че мъжете много обичат да прилагат глупаво, ненужно насилие.

– Случва се – каза Хю.

– Така или иначе, ако нямаш някакво обективно доказателство, свързващо убийството на амбулантния търговец и зеления кристал, не виждам как можеш да стигнеш до извода, че между двете съществува връзка. – Тя кимна, доволна от думите си. – Търговецът би могъл да убит по някаква друга, несвързана с това, причина.

Хю не каза нищо. Гледаше я със смразяващо кръвта любопитство, сякаш беше някакво странно, непознато създание, материализирало се внезапно пред него. Вглеждаше някак объркан, сякаш не знаеше какво да мисли за нея.

Ралф изстена отчаяно.

– Алис, за Бога, моля те, не спори със сър Хю. Не е време да упражняваш познанията си по риторика и дебати.

Алис се обиди от това обвинение.

– Това не е проява на лоши маниери, чичо. Просто се опитвам да изтъкна на сър Хю, че човек не може да допусне нещо толкова сериозно като мотив за убийство, без да има солидни доказателства.

– Можете да разчитате на думата ми за това, лейди Алис – обади се Хю. – Търговецът е мъртъв заради проклетия зелен кристал. Мисля, че и двамата сме съгласни, че ще е най-добре, ако никои друг не умре заради него, нали?

– Да, милорд. Вярвам, не смяташ, че ми липсват маниери, просто поставям под съмнение...

– Всичко, очевидно – прекъсна я равно той.

Тя се намръщи.

– Милорд?

– Ти явно поставяш всичко под съмнение, лейди Алис. При други обстоятелства това сигурно щеше да ми се стори доста забавно, но тази вечер не съм в настроение за подобни неща. Тук съм само заради едно нещо. Искам зеления кристал.

Алис си пое дъх.

– Не желая да те обидя, милорд, но бих искала да изтъкна, че братовчед ми е купил този камък за мен и той всъщност ми принадлежи.

– Проклетие, Алис – смутолеви Ралф.

– За Бога, Алис, трябва ли да се караш с него? – изсъска Джървис.

– Обречени сме – промърмори Уилям.

Хю не им обърна внимание, съсредоточил цялото си внимание върху Алис.

– Зеленият кристал е последният от Камъните на Скарклиф, лейди. Аз съм новият господар на Скарклиф. Кристалът ми принадлежи.

Алис се покашля и подбра внимателно думите си.

– Осъзнавам, че камъкът може някога да ти е принадлежал, милорд, но вече не е така.

– Нима? Означава ли това, че познаваш законите така, както познаваш естествената философия?

Тя се втренчи в него.

– Този камък е бил закупен от Джървис съвсем законно. След това ми е бил предаден като подарък. Не виждам как въобще е възможно да имаш някакви претенции спрямо него.

Неестествената тишина, спуснала се над залата, беше нарушена от още няколко възклицания. Чу се как на пода падна чаша. Дрънченето на метала отекна в каменното помещение. Изквича куче.

Ралф издаде тих, грачещ звук. Погледна към Алис.

– Алис, какво си мислиш, че правиш?

– Просто изразявам претенциите си към зеления кристал, чичо. – Алис срещна погледа на Хю. – Чувала съм, че Хю Непреклонния е суров, но почтен мъж. Нали е така, милорд?

– Хю Непреклонния – зловещо отвърна Хю – е човек, който знае как да задържи това, което е негово. Не се съмнявайте, лейди, че смятам камъка за мой.

– Сър, този кристал е много важен за моите проучвания. В момента изучавам различните камъни и техните свойства и намирам зеления кристал за доста интересен.

– Мисля, че го описа като грозен.

– Да, милорд. Но от опит знам, че неща, които не притежават външно очарование и привлекателност, често крият тайни от голям интелектуален интерес.

– Теорията ти отнася ли се и за хората?

Тя се смути.

– Милорд?

– Малко хора биха ме нарекли очарователен и привлекателен, мадам. Просто се чудех дали ме намираш интересен.

– О!

– В интелектуален смисъл, искам да кажа.

Алис облиза устни.

– Е... Ами... Що се отнася до това, да, милорд, можеш да бъдеш описан като интересен. Съвсем сигурно. – *Пленителен би било доста по-подходящо описание, допълни наум.*

– Поласкан съм. Не се и съмнявам, че ще бъдеш още по-заинтригувана да разбереш, че не съм получил прякора си случайно. Наричат ме Непреклонния, защото винаги преследвам целта си дотогава, докато успея.

– Не съм се усъмнила в това и за миг, сър, но наистина не мога да ти позволя да предявяваш претенции към моя зелен кристал. – Алис се

усмихна. – Може би за в бъдеще бих могла да ти го дам на заем.

– Иди да донесеш камъка – каза Хю с ужасяващо спокоен тон. – Веднага.

– Милорд, ти не разбираш.

– Не, лейди, ти не разбираш. Спирам тази игра, която толкова ти харесва да играеш. Донеси камъка сега или ще си заслужиш онова, което ще последва.

– Алис! – извика Ралф. – Направи нещо.

– Да – каза Хю. – Направи нещо, лейди Алис. Донеси ми веднага зеления кристал.

Алис изпъна рамене и се подготви да съобщи лошата новина.

– Страхувам се, че не мога да го направя, милорд.

– Не можеш или не искаш? – попита тихо Хю.

Алис сви рамене.

– Не мога. Разбираш ли, напоследък ме сполетява същата съдба, която преследва и теб.

– За какво, в името на дявола, говориш сега?

– Зеленият кристал ми беше откраднат само преди няколко дни, милорд.

– За Бога – прошепна Хю. – Ако целиш да ме разгневиш с тази главоблъсканица от неистини и подвеждащи думи, няма да успееш, мадам. Предупреждавам те, че резултатът може и да не ти хареса.

– Не, милорд – бързо каза Алис. – Казвам ти самата истина. Камъкът изчезна от ателието ми преди по-малко от седмица.

Хю изгледа студено, въпросително Ралф, който кимна навъсено. Хю върна погледа си към Алис, приковавайки я безмилостно с него.

– Ако това е вярно – каза студено той, – защо не ми беше казано веднага след като пристигнах тук тази вечер?

Алис отново се покашля.

– Мнението на чичо ми беше, че – тъй като камъкът е моя собственост – аз трябва да ти кажа за загубата му.

– И едновременно с това да изразиш претенциите си спрямо него? – Усмивката на Хю доста наподобяваше ръба на добре наточено острие на меч.

Нямаше никакъв смисъл да отрича очевидното.

– Да, милорд.

– Обзалагам се, че е било твоя идея да забавиш уведомяването ми за загубата на камъка за след като се нахраня добре – промърмори Хю.

– Да, милорд. Майка ми често казваше, че мъжете са по-разумни,

след като се нахранят. А сега, искам да ти съобщя, че имам план за това, как да открием камъка.

Хю сякаш не я чу. Изглеждаше дълбоко замислен.

– Не мисля, че някога съм срещал жена като теб, лейди Алис.

Вниманието ѝ веднага се отклони. Неочаквано удоволствие я стопли отвътре.

– Намиращ ли ме интересна, милорд? – Едва се осмели да добави останалото: – В интелектуален смисъл?

– Да, мадам. Много интересна.

Алис се изчерви. Никога не бе чувала подобен комплимент от мъж. Никога не бе чувала никакъв комплимент от мъж. И това я развълнува. Фактът, че Хю я намира толкова интересна, колкото тя намира него, беше наистина вълнуващ. Положи усилие да пропъди непознатото усещане и да се върне на темата.

– Благодаря, милорд – каза тя с впечатляващо за обстоятелствата спокойствие. – А сега, както ти казвах, когато разбрах, че ще ни посетиш, измислих план, чрез който бихме могли да открием кристала заедно.

Ралф се опули.

– Алис, какви ги говориш?

– Съвсем скоро ще обясня всичко, чичо. – Алис сияеше срещу Хю. – Сигурна съм, че искаш да чуеш подробностите, милорд.

– Малко, съвсем малко мъже в миналото са се опитвали да ме измамат – каза Хю.

Алис се намръщи.

– Да те измамат ли, милорд? Никой тук не се опитва да те измами.

– И тези мъже сега са мъртви.

– Сър, мисля, че трябва да се върнем на въпроса – каза хрипливо Алис. – Сега, когато и двамата проявяваме интерес към зеления камък, логично е да обединим силите си.

– Имаше също така – казвам го със съжаление – една-две жени, които играеха опасни игрички с мен. – Хю спря. – Но се съмнявам, че би желала да узнаеш подробности от съдбата им.

– Милорд, отклоняваме се от темата.

Хю потърка ръба на чашата си.

– Но сега, когато си спомням за тези жени, които изпитваха търпението ми с глупави игри, бих могъл да кажа с известна сигурност, че те въобще не приличаха на теб.

– Разбира се, че не – Алис отново започна да се ядосва. – Аз не си

играя с теб, сър. Точно обратното. Ще ни бъде от взаимна полза да обединим моя ум с твоите рицарски умения, за да открием камъка заедно.

– Това ще е доста трудно, лейди Алис, след като не забелязах никакво доказателство, че притежаваш някакъв ум. – Хю продължаваше да си играе с чашата. – Поне не такъв, който да не е размътен.

Алис се вбеси.

– Милорд, нанасяш ми тежка обида.

– Алис, ти ще докараш смъртта на всички ни – прошепна отчаяно Ралф.

Хю не обърна никакво внимание на домакина си. Продължаваше да наблюдава Алис.

– Не те обиждам, лейди, просто изтъквам един неоспорим факт. Умът ти трябва да е излетял нанякъде, ако вярваш, че можеш да си играеш с мен по този начин. Една истински умна жена щеше отдавна да разбере, че ледът под краката ѝ е много тънък.

– Милорд, мисля, че чух достатъчно глупости – каза Алис.

– Аз също.

– Искаш ли да проявиш разум и да изслушаш плана ми или не?

– Къде е зеленият камък?

Търпението на Алис се изчерпа.

– Казах ти: беше откраднат – каза тя доста високо. – Мисля, че знам кой е крадецът, и мога да ти помогна да откриеш местонахождението му. В замяна искам да сключим една сделка.

– Сделка? С мен? – В очите на Хю блестеше опасност. – Сигурно се шегуваш, лейди.

– Не, съвсем сериозна съм.

– Не мисля, че ще ти харесат условията на сделка, която ще сключиш с мен.

Алис го изгледа внимателно.

– Защо? Какво ще ми поискаш?

– Душата ти, най-вероятно – отвърна Хю.

Глава 2

– Имате вид на алхимик, загледан в съдовете си, милорд – Дънстън се зае с любимия си навик да плюе над най-близкия висок предмет. В случая това беше стената, заграждаща двора на Лингууд Хол. – Това не ми харесва. От собствен опит знам, че това изражение не носи нищо добро за старите ми кокали.

– Кокалите ти са преживявали и по-лоши неща от една смръщена физиономия. – Хю сложи ръка на стената и се загледа навън. Настъпваше нов ден.

Беше станал преди половин час, изтръгнат от съня от познато безпокойство. Знаеше какво означава това настроение. Бурите, които бушуваха дълбоко вътре в него, се събуждаха. Винаги ставаше така, когато животът му щеше да поеме нова посока.

За първи път Хю усети подобно чувство, когато беше на осем години, в деня, когато го заведоха до смъртния одър на дядо му, за да му кажат, че ще го изпратят да живее при Еразъм от Торнууд.

– Сър Еразъм е мой сеньор. – Светлите очи на Томас блестяха трескаво върху изпитото лице. – Съгласи се да те вземе у дома си. Той ще се погрижи да бъдеш отгледан и обучен като рицар. Разбираш ли?

– Да, дядо.

Хю стоеше, покорен и разтревожен, до леглото. Взираше се с безмълвно страхопочитание в дядо си, неспособен да повярва, че този изнемощял старец на прага на смъртта беше същият суров, огорчен рицар, който го бе отгледал след смъртта на родителите му.

– Еразъм е млад, но силен. Добър, смел воин. Преди две години замина на кръстоносен поход, а сега се върна с много слава и богатство. – Думите на Томас бяха прекъснати от суха кашлица. – Той ще те научи на нещата, които трябва да знаеш, за да можеш да си отмъстиш на дома Рейвънхол. Разбираш ли ме, момче?

– Да, дядо.

– Учи добре. Научи всичко, което можеш, докато си при Еразъм. Когато станеш мъж, ще разбереш какво да направиш и как да го направиш. Помни всичко, което съм ти казал, за миналото.

– Ще го помня, дядо.

– Каквото и да се случи, ти трябва да изпълниш дълга си спрямо паметта на майка си. Само ти остана, момче. Последният от рода, макар че

се роди копеле.

– Разбирам.

– Не трябва да спиращ, докато не намериш начин да отмъстиш на дома, от който се измъкна усойницата, прелъстила моята невинна Маргарет.

На младия Хю не му се струваше много правилно да отмъщава на рода на баща си въпреки лошите неща, които му бяха говорени за клана Рейвънхол. В края на краищата, баща му беше мъртъв, също както и майка му. Справедливостта все пак бе възтържествувала.

Но тази справедливост не беше достатъчна за дядото на Хю. Нищо не беше достатъчно за сър Томас.

Осемгодишният Хю покорно пропъди тези мисли. Заложена беше честта на фамилията, а на света нямаше нищо по-важно от честта му и от тази на дядо му. Това поне го разбираше добре. Говореха му за важността на честта още от мига на раждането му. Тя беше всичко, което имаше едно копеле, както сър Томас често му напомняше.

– Няма да спра, дядо – обеща Хю с решителността, на която бе способно само едно осемгодишно момче.

– Погрижи се да е така. Никога не забравяй – честта и отмъщението са всичко, което имаш.

Хю не се изненада, когато дядо му умря, без да каже нищо мило, без да благослови единствения си внук. Томас никога не бе проявявал чувства като обич и топлота. Гневът, предизвикан от прелъстяването, предателството и смъртта на обичната му дъщеря, бе задушил всички останали чувства на стареца.

Не че Томас не се грижеше за внука си. Хю винаги бе знаел, че е жизненоважен за дядо си, но само защото представляваше единственото средство за отмъщение на Томас.

Томас умря с името на дъщеря си върху напуканите си устни.

– Маргарет. Моя красива Маргарет. Твоето копеле ще отмъсти за теб.

За щастие на копелето на Маргарет, Еразъм от Торнууд успя да му даде това, което дядо му не можа. Все още под влиянието на победите си в Светите земи, той бе изиграл ролята на баща в живота на Хю. Като момче, Хю бе дал на своя наставник всичкото си уважение и възхищение.

Като мъж, Хю отдаваше на своя сеньор пълна и абсолютна лоялност, а това беше рядка и много ценена добродетел в света, в който живееше Еразъм.

Дънстън се уви по-плътно в сивото си вълнено наметало и огледа Хю с присвити очи. Хю знаеше какво си мисли. Дънстън не одобряваше тази работа с търсенето на зеления кристал. Смяташе го за загуба на време.

Хю се бе опитал да му обясни, че важен е не самият кристал, а това, което олицетворява. Това беше най-сигурният начин да осигури властта си над Скарклиф. Но Дънстън не разбираше подобни разсъждения. Според него добре наточените мечове и малката армия войници бяха единствените ключове към Скарклиф.

Беше с петнайсет години по-възрастен от Хю, покрит с белези от битки ветеран от същия онзи кръстоносен поход, който бе предприел Еразъм. Грубите му черти отразяваха суровостта на онова време. За разлика от Еразъм, Дънстън се бе върнал от похода без слава и злато, които да компенсират преживените трудности.

Бойният опит на Дънстън беше полезен за Еразъм, но всички, особено Еразъм, знаеха, че необичайните способности на Хю по отношение на военната тактика бяха направили Еразъм толкова влиятелен. Той наскоро награди верния си васал с имението Скарклиф, което някога бе принадлежало на рода на майката на Хю. Дънстън бе поискал да отиде с Хю в новото му имение.

– Не се обиждай, Хю, но ти не се мръщиш като другите хора. – Дънстън се ухили бързо, показвайки дупките между почернелите си зъби. – Когато се мръщиш, имам чувство, че съдбата веща нещо лошо. Може би малко прекалено си усъвършенствал легендата си за тъмен и опасен рицар.

– Грешиш. – Хю се усмихна леко. – Явно не съм усъвършенствал легендата за себе си достатъчно добре, ако съдя по снощната реакция на лейди Алис.

– Да. – Дънстън се начумери. – Тя определено не се сви и не се изплаши така, както трябваше да стане. Може би дамата не притежава добро зрение.

– Беше прекалено заета с това да склучи сделка с мен, за да забележи, че търпението ми беше към своя край.

Устните на Дънстън се изкривиха в кисела гримаса.

– Готов съм да се закълна, че точно тази дама не би отстъпила и пред самия дявол.

– Много необикновена жена.

– От опит знам, че червенкосите жени винаги носят неприятности. Веднъж се запознах с едно такова момиче в лондонска кръчма. Налива

ме с бира, докато не се озовах в леглото ѝ. Когато се събудих, и тя, и кесията ми бяха изчезнали.

– Ще държа парите си под око.

– Няма да е лошо.

Хю се усмихна, но не каза нищо. И двамата знаеха, че грижите за парите и сметките му не представляваха никаква трудност. Хю притежаваше талант за бизнес. Малко от познатите му се занимаваха с такива скучни неща. Те харчеха нашироко и разчитаха на обичайните източници на средства – откупи, турнири и – за онези, които имаха късмета да притежават земя – доходите от лошо управляваните имения. Но Хю предпочиташе друг, по-сигурен начин да увеличава доходите си. Дънстън поклати тъжно глава.

– Жалко, че следата на зеления кристал ни доведе до жена като лейди Алис. Нищо хубаво няма да излезе от това.

– Сигурен съм, че всичко щеше да е много по-просто, ако тя се подаваше по-лесно на сплашване, но още не съм убеден, че това е нещастно стечение на обстоятелствата – каза бавно Хю. – Мислих върху това през по-голямата част от нощта. Виждам възможности, Дънстън. Интересни възможности.

– Значи май наистина сме обречени – каза философски Дънстън. – Неприятностите винаги ни намират, когато прекалено много се замислиш върху нещо.

– Сигурно си забелязал, че очите ѝ са зелени.

– Нима? – Дънстън се намръщи. – Не бих казал, че съм забелязал цвета на очите ѝ. Червената коса е достатъчно лоша поличба за мен.

– Много изразителен нюанс на зеленото.

– Искаш да кажеш, като на котка?

– Като на фея, като на принцеса на елфите.

– Все по-лошо и по-лошо. Елфите използват много странни магии. – Дънстън се начумери. – Не ти завиждам за това, че трябва да си имаш работа с червенокоса, зеленоока опърничавя жена.

– Оказва се, че наскоро открих, че червените коси и зелените очи ми харесват.

– Винаги си предпочитал тъмнокоси, тъмнооки жени. Лейди Алис дори не е особено красива според мен. Завладян си от рядката ѝ смелост, това е всичко. Забавляваш се от куража, който прояви, предизвиквайки те.

Хю сви рамене.

– Това скоро ще мине – увери го Дънстън. – Както минава

главоболието след преливане.

– Тя знае как да се грижи за домакинството – продължи замислено Хю. – Банкетът, който организира снощи, би бил достоен и за съпруга на барон. Достоен за благородническа къща. Имам нужда от някой, който може да ръководи домакинство толкова умело.

Дънстън придоби разтревожен вид.

– Какво, по дяволите, говориш? Помисли за езика й, милорд. Остър е като камата ми.

– Маниерите й, когато реши да ги използва, са като на истинска дама. Не съм виждал често толкова грациозен реверанс. Един мъж би бил горд, ако такава жена забавлява гостите му.

– От това, което видях снощи, и от всичките клюки, които съм чувал, добих впечатлението, че не използва много често подобни добри маниери – бързо каза Дънстън.

– Достатъчно възрастна е, за да знае какво прави. Не е някое девойче, което трябва да бъде пазено и глезено.

Главата на Дънстън се завъртя рязко, очите му се разшириха от изненада.

– За Бога, не е възможно да говориш сериозно.

– Защо не? След като открия зеления кристал, ще бъда много зает. В Скарклиф има много работа за вършене. Не само че трябва да се грижа за земите си, но и в старата къща трябва да се въведе ред.

– Не, милорд. – Дънстън сякаш се задушаваше. – Ако смяташ да предложиш това, което мисля, че ще предложиш, моля те, помисли пак.

– Тя очевидно е добре обучена в изкуството да се грижи за домакинство. А ти знаеш, че винаги съм спазвал основния принцип да наемам обучени хора, Дънстън.

– Този принцип може и да ти е от полза, когато избираш прислужници, ковачи и тъкачи, милорд, но тук става въпрос за съпруга.

– Е, и? По дяволите, Дънстън, аз съм рицар. Нямам никаква представа, как да организирам домакинство, нито пък ти. Никога не съм влизал в кухня и не съм много сигурен какво става на подобно място.

– И какво от това?

– Аз трябва да се храня, а обичам хубавата храна.

– Да, така е. Не се обиждай, сър, но мисля, че си прекалено придиричив към яденето. Не знам защо не можеш да се задоволяваш с обикновено печено месо и хубава бира.

– Защото диетата от печено телешко и бира омръзва след известно време – каза нетърпеливо Хю. – Освен това, що се отнася до хубавите

ястия, в едно домакинство има и други важни неща. Хиляди. Коридорите и стаите трябва да се чистят. Гардеробите – да се мият. Постелките – да се проветряват. Прислужниците – да се наглеждат. А колко хубаво е дрехите ти да ухаят чисто, приятно.

– Аз самият рядко се тревожа за подобни неща, милорд.

Хю не му обърна внимание.

– Накратко, искам имението Скарклиф да бъде добре управлявано, а това означава, че имам нужда от експерт, точно както такъв ми е нужен за всичките ми останали дейности. Имам нужда от жена, която е добре обучена да се грижи за голямо домакинство.

Пред очите му изплува картина от бъдещето. Искаше да има уютен салон. Искаше да може да седи на главната маса и да се храни с добре подправени ястия. Искаше да спи в чисти чаршафи и да се къпе в ароматизирана вода. Но най-вече, искаше да забавлява своя сеньор, Еразъм от Торнууд, по начин, отговарящ на положението му.

Последната мисъл замъгли видението. Еразъм не изглеждаше добре преди шест седмици, когато извика Хю, за да му даде документите за Скарклиф. Изглеждаше напрегнат, в очите му се четеше меланхолия. Стряскаше се от всеки звук. Хю се разтревожи не на шега. Бе попитал Еразъм дали не е болен, но той не пожела да отговори.

Излизайки от владението на Еразъм, Хю чу слуховете. Разбра, че са повикани лекари, които са си тръгнали, говорейки за болест на сърцето. Хю нямаше вяра на лекарите, но се разтревожи сериозно.

– Милорд, сигурен съм, че можеш да намериш друга дама, много по-подходяща за целта, отколкото тази – каза отчаяно Дънстън.

– Може би, но нямам време за търсене. Няма да имам възможност да търся друга съпруга до следващата пролет. Не искам да живея в Скарклиф в настоящото му състояние. Искам да имам подходящо жилище.

– Да, но...

– Ще е толкова удобно и ефикасно, Дънстън. Помисли само. Обясних ти, че откриването на кристала ще е много важно за убеждаването на хората в Скарклиф, че аз съм техният законен господар. Помисли само колко много бих могъл да ги впечатля, ако се върна в новите си земи със съпруга.

– А ти само помисли какви ги приказваш, милорд.

Хю се усмихна доволно.

– Така със сигурност ще ги спечеля. Веднага ще разберат, че виждам бъдещето си сред тях, а това ще им вдъхне увереност за

собственото им бъдеще. А трябва да спечеля сърцата и доверието им, ако искам да направя Скарклиф преуспяващо имение, Дънстън.

– Няма да го отрека, но няма да е зле да си намериш друга жена. Тази не ми харесва и това е самата истина.

– Признавам, че на пръв поглед лейди Алис не изглежда най-хрисимата и сговорчива жена на света.

– Радвам се, че поне това си забелязал – промърмори Дънстън.

– Така или иначе – продължи Хю, – тя е интелигентна и явно вече е преодоляла онова фриволно състояние, присъщо на младите дами.

– Да, и без съмнение е преодоляла и още няколко други неща.

Хю присви очи.

– Да не би да намекваш, че не е девствена?

– Само ще ти напомня, че лейди Алис притежава смелост и решителност – смутолеви Дънстън. – Едва ли е срамежлива, скромна, неотворена розова пъпка, милорд.

– Да. – Хю се намръщи.

– Червените коси и зелените очи говорят за силни страсти, сър. Снощи сам видя какъв е характерът ѝ. Не се съмнявам, че от време на време се отдава и на други силни емоции. Все пак е на двацет и три години.

– Хм. – Хю се замисли над думите на Дънстън. – Тя очевидно е интелектуалка. Без съмнение е изпитвала любопитство към подобни неща. Трябва да е била дискретна все пак.

– Човек само може да се надява.

Хю прогони неприятните мисли, които Дънстън се опитваше да му внуши.

– Сигурен съм, че тя и аз ще се разбираме добре.

Дънстън изпъшка.

– И какво, по дяволите, те кара да се чувстваш толкова уверен?

– Казах ти, тя е интелигентна жена.

– Комбинацията от интелигентност и обучение само прави жените още по-трудни, ако питаш мен.

– Вярвам, че тя и аз ще се разбираме – каза Хю. – След като е интелигентна, значи ще възприема бързо.

– И какво точно ще възприеме, за Бога?

– Че и аз самият притежавам малко ум. – Хю се усмихна. – И без съмнение доста повече воля и решителност, отколкото тя би могла да управлява.

– Ако смяташ да си имаш работа с лейди Алис, бих те посъветвал

първо да ѝ покажеш, че си много по-опасен, отколкото тя в момента те смята.

– Ще използвам най-подходящата стратегия.

– Това не ми харесва, милорд.

– Знам.

Дънстън отново се изплю над стената.

– Виждам, че няма смисъл да се опитвам да те убеждавам. Тази работа с новите ти земи май се оказва по-трудна, отколкото си си представял, а?

– Да – съгласи се Хю. – Но явно съдбата ми е такава. Вече свиквам.

– Така е. Нищо не идва наготово, нали? Все пак светците биха могли да се смилят над нас понякога.

– Ще направя всичко, което е необходимо, за да задържа Скарклиф, Дънстън.

– Не се и съмнявам. Всичко, за което те моля, милорд, е да внимаващ, когато си имаш работа с лейди Алис. Имам чувството, че дори най-коравият рицар може да си намери майстора с нея.

Хю кимна, за да покаже, че е взел предвид предупреждението. Тази сутрин щеше да склучи сделка със загадъчната и непредсказуема лейди Алис. И възнамеряваше да покаже на дамата, въпреки всичкия ѝ ум и гордост, че е получила повече, отколкото е очаквала.

Снощи, усещайки, че се е изправил пред по-хитър противник, отколкото очакваше, Хю бе съобщил на присъстващите, че не върши бизнес пред публика. Каза на Алис, че ще обсъдят сделката насаме днес.

Всъщност бе отложил преговорите, защото имаше нужда от време да обмисли новосъздадите се обстоятелства.

Хю си спомни, че бе получил няколко предупреждения за кристала, но никой не го бе предупредил за Алис.

Първото впечатление за характера ѝ бе получил рано вечерта, когато чичо ѝ едва прикри въздишката си при споменаването на името ѝ. Изглежда, дамата беше твърде голям залък за устата на Ралф.

Имайки предвид малкото, което бе разбрал за нея, Хю бе очаквал да се изправи пред кисела, сприхава стара мома с хаплив език. Единствената вярна част от описанието ѝ беше тази, отнасяща се до езика ѝ. Беше очевидно, че Алис не се колебае да казва какво мисли.

Като се изключат смелите ѝ думи, жената, с която разговаря снощи, беше доста по-различна от тази, която му бе описал Ралф.

Алис не беше кисела, това го разбра веднага. Беше решителна, а разликата беше явна. Не беше сприхава, а самоуверена и без съмнение

много по-интелигентна от доста хора. Трудна жена, може би, но определено интересна.

Съдейки по описанието на Ралф за племенницата му, Хю бе очаквал да види същество със структура на кобила.

Но го очакваше изненада.

Лейди Алис беше стройна, елегантна и грациозна. В нея нямаше нищо, което да му напомня за кобила. Дългата ѝ зелена рокля подчертаваше извивките на тялото ѝ, намеквайки за гърди с големината на узрели праскови, тънка талия и закръглен ханш.

Дънстън беше прав в едно отношение, призна пред себе си Хю. У Алис имаше достатъчно огън, за да изгори който и да е мъж и той започваше с косите ѝ. Къдриците с цвят на пламък бяха прибрани под златиста мрежа, която улавяше отблясъците на огъня.

Лицето ѝ имаше фини кости и малко остър нос, решителна малка челюст и изразителни устни. Очите ѝ бяха огромни и външните им ъгли леко се изтегляха нагоре. Над тях се извиваха деликатни вежди. Гордост и предизвикателство изразяваха раменете ѝ и извивката на брадичката ѝ. Това беше жена, която привлича мъжките погледи не защото е красива, въпреки че едва ли беше обикновена, а защото просто изискваше внимание.

Алис не беше жена, която можеш да пренебрегнеш.

Дори и да се чувстваше огорчена от това, че е неомъжена на двадесет и три години, както бе намекнал Ралф, Хю не виждаше никакви признаци за това. Напротив, бе останал с впечатлението, че тя се радва, че не ѝ се налага да се занимава със съпруг, факт, който може да му причини известни неприятности. Но Хю се смяташе за човек, който умее да се справя с неприятности.

– Лейди Алис иска да сключи сделка с теб – каза Дънстън. – Какво мислиш, че иска в замяна на помощта си за намирането на зеления кристал?

– Може би някоя и друга книга – отвърна разсеяно Хю. – Според чичо ѝ тя много обича книгите.

Дънстън изсумтя.

– Значи ли това, че ще ѝ дадеш от твоите?

Хю се усмихна.

– Мога да ѝ позволя да ги взема назаем.

Съсредоточи вниманието си върху утрото. Въздухът беше хладен. Фермите и полетата на имението Лингууд лежах тихи под оловносивото небе. Беше ранна есен. Реколтата бе почти прибрана и по-голямата

част от земята беше гола, очакваща приближаващите зимни студове. Хю искаше да се прибере вкъщи в Скарклиф колкото е възможно по-бързо. Имаше толкова много работа да се свърши.

Лейди Алис беше ключът. Хю усещаше това с костите си. С нея би могъл да открие проклетия зелен камък и да отключи вратата към бъдещето си. Бе стигнал прекалено далеч, бе чакал прекалено дълго, бе желал прекалено много, за да се спре сега.

Беше на трийсет години, но в студени утрини като тази се чувстваше по-близо до четирийсетте. Бурите в него бушуваха още по-яростно, изпълваха го с безпокойство, с някаква необходимост, която самият той не разбираше съвсем.

Винаги усещаше бурите, вилнеещи в душата му, но само в тъмните нощни часове и в сивите мъгли на утрото успяваше да разбере тъмните ветрове, които го водеха. Когато можеше, избягваше да мисли за това. Не изпитваше особено желание да се вглежда в сърцето на бурята.

Сега се съсредоточи върху задачата, която му предстоеше. Имаше си своя земя. Единственото, което трябваше да направи, бе да я задържи. А това изглеждаше трудно.

През последните няколко седмици Хю бе започнал да разбира защо земите на Скарклиф са минали през толкова много ръце.

Не беше тайна, че никой досега не бе успял да задържи успешно Скарклиф за повече от кратък период от време, преди да изгуби имение-то в резултат на смърт или лош късмет. Говореше се, че над Скарклиф витаят лоши поличби, лош късмет и едно старо проклетие.

Този, който открие Камъните и задържи тези земи, трябва да пази зеления кристал със смелостта на воин.

Хю не вярваше в силата на древни проклетия. Вещност едва ли се доверяваше на нещо друго, освен на собствените си рицарски умения и на желязната воля, която го бе довела дотук. Но наистина съзнаваше властта, която подобни глупости имаха над умовете на другите хора.

Въпреки собственото си мнение за досадното пророчество, той знаеше, че обезсърчените обитатели на Скарклиф вярват в старата легенда. Техният нов господар трябваше да докаже силата си, пазейки зеления кристал.

Откак пристигна в новото си имение преди по-малко от месец, Хю забеляза, че жителите, които сега го наричаха свой господар, са изнедаващо намусени. Хората от Скарклиф му се подчиняваха от страх, но

не виждаха в него никаква надежда за бъдещето. И настроението им личеше във всичко, което вършеха – от начина, по който мелеха брашно, до почти напълно липсващото им желание да обработват нивите си.

Хю беше свикнал да заповядва. Беше обучен на това. Беше естествен водач на хора през по-голямата част от живота си. Знаеше, че би могъл да накара тези, които управлява, да му се подчиняват, но знаеше също и че това не е достатъчно. Искаше тези хора да са му верни по своя воля, за да успее да накара Скарклиф да разцъфти, което беше и в техен, и в негов интерес.

Истинският проблем беше в това, че обитателите на имението не очакваха Хю да се задържи като техен господар. Никой от предишните лордове не бе оцелявал за повече от година-две.

Само часове след пристигането си, Хю чу тихо споделени поличби за надвиснало нещастие. Реколтата бе стъпкана от шайка пропаднали рицари. Буря бе разрушила почти напълно църквата. В енорията се бе появил скитащ монах, проповядващ обреченост и катастрофа.

За хората от Скарклиф кражбата на зеления кристал от гробницата в местния манастир беше събитие с катастрофални последици. Беше също и последната капка. Хю знаеше, че в техните очи това е доказателство, че той не е техният истински господар.

Хю веднага разбра, че най-сигурният начин да спечели доверието на хората си е да открие зеления камък. И възнамеряваше да направи точно това.

– Внимавай, милорд – посъветва го Дънстън. – Лейди Алис не е някоя девица, изплашена от репутацията ти. Не се и съмнявам, че ще се пазари като лондонски търговец.

– Ще бъде доста интересно преживяване.

– Не забравяй, че снощи тя изглеждаше повече от благосклонна да продаде душата си, за да получи това, което иска, от теб, каквото и да е то.

– Да. – Хю почти се усмихна. – Може би душата ѝ е точно това, което ще ѝ поискам.

– Постарай се да не загубиш своята в цялата тази работа – сухо каза Дънстън.

– Значи допусках, че все пак имам душа.

Единствено усуканият крак на Бенедикт му попречи да влети като хала в работния кабинет на Алис. Все пак зачервеното му лице и

блестящите зелени очи изразяваха доста красноречиво гнева му.

– Алис, това е лудост. – Той спря пред бюрото ѝ. – Убеден съм, че не искаше да кажеш, че ще сключваш сделка с Хю Непреклонния.

– Сега името му е Хю от Скарклиф – каза Алис.

– Съдейки по това, което съм чувал, Непреклонния му подхожда доста добре. Какво си мислиш, че правиш? Той е много опасен, откъдето и да го погледнеш.

– Но очевидно е почтен. Говори се, че ако сключи сделка, държи на думата си.

– Кълна се, че всяка сделка със сър Хю ще бъде подчинена на неговите собствени условия – отвърна Бенедикт. – Алис, казват, че е много умен и обича да крои хитрости.

– Е, и? Аз също съм умна.

– Смяташ, че можеш да се справиш с него така, както се справяш с чичо ни. Но хора като Хю не се поддават лесно на обработка, особено от жена.

Алис остави перото и се загледа в брат си. Бенедикт беше шестнайсетгодишен и тя единствена носеше отговорност за него след смъртта на родителите им. Знаеше много добре, че не е изпълнила дълга си към него, и възнамеряваше да направи всичко възможно, за да компенсира това, че бе позволила наследството му да премине в ръцете на Ралф.

Майка ѝ, Хелън, почина преди три години. Баща ѝ, сър Бърнард, бе убит от уличен крадец близо до един лондонски бардак преди две години.

Ралф бързо се възползва от новината за смъртта на Бърнард. Алис се оказа въввлечена в безнадеждна съдебна битка да задържи малкото имение, което Бенедикт трябваше да наследи. Бе направила всичко по силите си, за да задържи малкото владение, но Ралф, въпреки малкото си мозък, бе успял да я надхитри.

След почти две години спорове и убеждаване, той убеди Фулбърт от Мидълтън, сеньор на Алис, както и на Ралф, че имението трябва да се управлява от опитен рицар. Ралф бе изтъкнал, че Алис, като жена, не е способна да се грижи както трябва за имението, а поради недъгавостта си Бенедикт не можеше да стане рицар. Фулбърт бе стигнал до извода – след многото намеци на Ралф – че му е необходим подходящ боеспособен мъж, който да управлява малкото имение, принадлежало някога на лорд Бърнард.

И така, за ужас на Алис, Фулбърт даде бащиното ѝ имение на Ралф. Той, на свой ред, даде земите на най-големия си син, Лойд.

Алис и Бенедикт бяха задължени да се преместят в Лингууд малко след това. Добил независимост след получаването на имението, Лойд се ожени за дъщерята на един съседен рицар. Преди шест месеца им се бе родил син.

Алис имаше достатъчно практичен ум, за да разбира, че независимо колко се бореше по съдилищата за правата на брат си, вероятно никога нямаше да успее да върне собствеността му. Мисълта, че се е провалила в изпълнението на отговорността си спрямо Бенедикт, ѝ причиняваше дълбока болка. Тя рядко се проваляше в нещо, особено в нещо толкова важно като това.

Решена да го компенсира по единствения възможен начин, Алис имаше намерение да даде на Бенедикт най-добрата възможност за прогрес. Бе решила да го изпрати в най-добрите центрове за обучение в Париж и Болоня, където щеше да получи познания в правните науки.

Нищо не можеше да компенсира загубата на земите му, но Алис възнамеряваше да направи най-доброто, на което е способна. Когато се убедеше, че Бенедикт вече е поел по своя път в живота, щеше да се заеме с осъществяването на собствените си мечти. Щеше да влезе в манастир – някой с хубава библиотека – и там щеше да се отдаде на изучаване на естествена философия.

Само допреди няколко дни и двете ѝ цели изглеждаха неизпълними. Но пристигането на Хю Непрекклонния отвори нова врата. Алис беше твърдо решена да се възползва от възможността.

– Не се тревожи, Бенедикт – каза бързо тя. – Убедена съм, че сър Хю е разумен човек.

– Разумен? – Бенедикт махна с ръка. – Алис, той е легенда. Легендите никога не са разумни.

– Хайде, не би могъл да знаеш. Изглеждаше доста благоразположен към разумни доводи снощи.

– Снощи той си играеше с теб. Алис, чуй ме, Еразъм от Торнууд е сеньор на сър Хю. Знаеш ли какво означава това?

Алис отново взе перото си и започна да почуква замислено с края му по устните си.

– Чувала съм за Еразъм. Говори се, че е доста влиятелен.

– Да, а това прави и този сър Хю също толкова влиятелен. Трябва да внимаваш. Не си мисли, че можеш да сключваш сделки със сър Хю, сякаш си някой амбулантен търговец на селския пазар. Би било истинска лудост.

– Глупости. – Алис се усмихна окуражително. – Прекалено много

се тревожиш, Бенедикт. Напоследък често проявяваш този недостатък.

– Тревожа се основателно.

– Не, не е така. Запиши си някъде, че сър Хю и аз ще се разбираме много добре.

На вратата се появи една едра фигура, хвърляща широка, тъмна сянка върху килима. На Алис ѝ се стори, че в стаята изведнъж стана студено. Погледна към вратата. Там стоеше Хю.

– Изразявате гласно собствените ми мисли, лейди Алис – каза той.

– Радвам се да разбера, че мислим по един и същ начин по въпроса.

Кожата на Алис настръхна тревожно, когато дълбокият му глас изпълни кабинета. Той говореше много тихо, но гласът му сякаш можеше да заглуши всеки друг звук. Птицата на перваза на прозореца млъкна. Чаткането на конски копита долу на двора заглъхна.

Стомахът на Алис се сви тревожно. Взираше се несъзнателно в Хю. За първи път го виждаше след снощи. Нямаше търпение да разбере дали присъствието му ще има същия странен ефект върху нея и на сутринта.

И точно така беше.

Въпреки здравия си разум, тя смяташе Хю за най-неустоимия мъж, който някога е виждала. На дневна светлина не беше така красив, както вечерта, но въпреки това нещо в него я привличаше.

Сякаш бе придобила някакъв нов усет и вече нямаше само обичайните сетива. Реши, че това е доста интригуващ проблем от гледна точка на естествената философия.

Бенедикт се обърна рязко с лице към Хю и бастунът му се удари в бюрото на Алис.

– Милорд. – Челюстта му се стисна. – Сестра ми и аз имаме частен разговор. Не сме те видели да идваш.

– И друг път са ми казвали, че трудно се забелязвам. Ти ли си Бенедикт?

– Да, милорд. – Бенедикт изпъна рамене. – Аз съм братът на Алис и не смятам, че трябва да се срещаш насаме с нея. Не е прилично.

Алис вдигна поглед към тавана.

– Бенедикт, моля те, това е смешно. Не съм някоя млада девица, чиято репутация трябва да се пази. Сър Хю и аз просто възнамеряваме да разговаряме по бизнес-въпроси.

– Не е правилно – настоя Бенедикт.

Хю се облегна на рамката на вратата и кръстоса ръце на гърдите си.

– Какво си мислиш, че ще правя с нея?

– Не знам – смутолеви Бенедикт – Но няма да го позволя.

Алис изгуби търпение.

– Бенедикт, достатъчно. А сега ни остави. Сър Хю и аз трябва да поговорим.

– Но, Алис...

– Ще се видим по-късно, Бенедикт.

Лицето на брат ѝ стана пурпурночервено. Той се намръщи към Хю, който само сви рамене и се дръпна от вратата, за да му направи път.

– Не се страхувай – каза му тихо Хю. – Давам ти дума, че няма да насили сестра ти.

Бенедикт стана още по-червен. Хвърли един последен гневен поглед към Алис и излезе в коридора.

Хю изчака, докато се отдалечи, после погледна Алис в очите.

– Гордостта на един млад мъж не е шега работа. Необходимо е да се проявява деликатност.

– Не се тревожи за брат ми, милорд. Аз отговарям за него. – Алис махна с ръка към един стол. – Моля, седни. Имаме много да говорим.

– Да. – Хю погледна към стола, но не седна. Отиде до горящия мангал и протегна ръце над него – Това и ще направим. Каква е тази сделка, която искаш да сключиш с мен, лейди?

Алис го гледаше с нетърпение, което не можа да скрие. Изглеждаше благоразположен. По нищо не личеше, че ще ѝ бъде трудно. Един разумен мъж, точно както бе предположила.

– Милорд, ще говоря направо.

– На всяка цена. Предпочитам прямотата. Тя спестява доста време, не мислиш ли?

– Да. – Алис сложи ръце върху бюрото си. – Готова съм да ти кажа къде точно мисля, че крадецът взе моя зелен кристал.

– Кристалът е мой, лейди Алис. Непрекъснато забравяш този факт.

– Можем да спорим за подробностите някой друг път, милорд.

Хю, изглежда, се забавляваше.

– Няма да има никакъв спор.

– Отлично. Радвам се да разбера, че сте разумен мъж, сър.

– Полагам всички възможни усилия.

Алис се усмихна одобрително.

– А сега, както вече казах, ще ти кажа къде смятам, че се намира кристалът в момента. Още нещо: дори ще се съглася да дойда с теб и да ти покажа крадеца.

Хю се замисли над думите ѝ.

– Много добре.

– Радвам се, че го оценяваш, милорд. Но в моята част от сделката има още нещо.

– Нямам търпение да го чуя.

– Не само ще ти помогна да намериш кристала, сър, ще направя и още нещо. – Алис се наведе напред, за да подчертае думите си. – Ще се съглася да се откажа от претенциите си спрямо него.

– Претенции, които аз не приемам.

Алис се намръщи.

– Милорд...

– А какво ще поискаш в замяна на това великодушно предложение? – прекъсна я спокойно той. – Какво ще поискаш от мен, лейди Алис?

Алис се стегна.

– В замяна, милорд, искам две неща. Първото е: след две години, когато брат ми стане достатъчно голям, да организирате неговото замиване за Париж или евентуално за Болоня, за да може да ходи на лекции там. Искам той да изучи хуманитарните науки и особено правото, за да може след това да заеме висока позиция в някой съд или в дома на някой богат благородник.

– Брат ти иска да стане секретар или чиновник?

– Той няма много голям избор, милорд. – Алис стисна ръцете си в юмруци. – Аз не успях да защитя законното му наследство от чичо ни, следователно трябва да се погрижа за Бенедикт.

Хю я изгледа замислено.

– Много добре, това явно е твой избор. Готов съм да финансирам обучението му в замяна на получаването на кристала.

Алис се отпусна. Най-лошото мина.

– Благодаря, милорд. Радвам се да го чуя.

– А какво е второто нещо, което ще ми поискаш?

– Много дребна молба, милорд, която не би затруднила човек с твоето положение – каза бързо тя. – Всъщност смея да кажа, че едва ли ще ти направи някакво впечатление.

И за какво точно става дума, лейди?

– Моля да ми осигуриш зестра.

Хю изучаваше въглените в мангала, сякаш там виждаше нещо много интересно.

– Зестра? Искаш да се омъжиш?

Алис се подсмихна.

– За Бога, кое те кара да мислиш така, милорд? Разбира се, че не искам да се омъжа. За какъв дявол ми е съпруг? Желанието ми е да вляза в

манастир.

Хю бавно се извърна към нея. Кехлибарените му очи блестяха.

– Мога ли да попитам защо?

– За да продължа изучаването на естествената философия, разбира се, Ще ми е необходима голяма библиотека, каквито има само в богатите манастири. – Алис се покашля. – А за да вляза в добър манастир, ще ми е необходима солидна зестра.

– Разбирам. – Изражението му беше като на ястреб, току-що забелязал плячката си. – Жалко.

Сърцето на Алис се сви. За миг на лицето ѝ се изписа открито разочарование. Само до преди малко беше толкова уверена, че той ще се съгласи и на това условие.

Започна отчаяно да изброява аргументите си:

– Милорд, моля те, помисли добре. Зеленият кристал явно е много важен за теб. Аз мога да ти помогна да го получиш, а това би трябвало да си струва разходите за зестрата ми.

– Не ме разбра, лейди. Готов съм да ти осигурия булчинска цена.

Тя засия.

– Наистина ли?

– Да, но ще поискам и булката, заедно с цената.

– Какво?

– Или поне обещание.

Алис беше прекалено изумена, за да може да мисли ясно.

– Не разбирам, милорд.

– Не? Съвсем просто е. Ще получиш това, което искаш от мен, лейди Алис. Но в замяна аз настоявам да се сгодим, преди да тръгнем по следите на зеления кристал.

Глава 3

Хю не би се изненадал да разбере, че това е първият път в живота на Алис, в който тя губи дар слово.

Гледаше големите ѝ зелени очи, полуотворените устни и изумлението, изписано на лицето ѝ, с малко забавление и с немалко задоволство. Съмняваше се, че са много мъжете, притежаващи дарбата да я накарат да млъкне.

Започна да разглежда стаята, докато я чакаше да се опомни. Това, което видя, не го изненада. За разлика от повечето останали помещения в Лингууд Хол, тази стая беше добре изметена, прахът беше избърсан. Във въздуха се носеше ароматът на пресни билки. Това го бе очаквал.

Снощи, докато вечеряше с есетра, полята обилно с пикантен студен зелен сос и добре подправена с праз лук, остана силно впечатлен от таланта на Алис да върти домакинство. Тази сутрин обаче разбра, че каквато и магия да бе използвала за подготовката на вечерята, тя не се простираше върху останалата част от домакинството на сър Ралф, с изключение на стаите в това крило. Това очевидно бяха покоите на Алис и брат ѝ.

Тук всичко беше безукорно чисто. Ред цареше навсякъде – от грижливо подредените по стените картини до блестящите подове.

Светлината на новия ден му бе разкрила един по-различен външен вид на останалата част от владението на сър Ралф. Гардеробите с мирис на мухъл, непометените подове, мръсните килими и миризмата на влага бяха ясен знак, че Алис не си правеше труда да използва магията си извън собствения си малък свят.

Тук, в работния ѝ кабинет, Хю откри не само чистотата, която бе очаквал, но също така и голям брой странни и любопитни предмети.

Няколко явно доста четени малки книжки и два големи, подвързани с кожа, тома заемаха най-видното място на близката лавица.

В дървена кутия имаше сбирка от мъртви насекоми. Парчета от рибешки кости и колекция от черупки бяха подредени върху една маса. В единия ѝ ъгъл над незапалена свещ бе прикрепена метална купа. В нея се виждаше някаква мътна утайка, свидетелство за правен опит.

Хю беше заинтригуван. Всички тези неща говореха за силен ум и любопитен характер.

– Милорд – успя най-после да каже Алис, – за какво, в името на

Кръста, говориш?

Не откликваше добре на намека за брак, отбеляза Хю. Реши да потърси по-малко явен път към целта си. Беше добър тактик и не виждаше причина да не използва тези си умения и при търсенето на съпруга.

– Чу ме добре. Имам нужда от дама, която да нарека своя.

– Но...

– Временно.

– Е, мен не можеш да наречеш своя, сър. Намери си друга лейди.

Сигурна съм, че наоколо има достатъчно.

„Да, но никоя не е като теб – помисли си Хю. – Съмнявам се, че в целия християнски свят има друга жена като теб.“

– Но ти си толкова удобна за целта, лейди Алис.

Тя направо избухна:

– Не съм създадена за удобство на никой мъж, сър. Защо не попиташ чичо ми точно колко удобна съм? Сигурна съм, че ще ти избие тази мисъл от главата. Той ме смята за ужасно същество.

– Не се съмнявам, че това е така, защото сама си си го поставила за цел. А аз се надявам, че ти и аз можем да вършим работа заедно като партньори, а не като врагове.

– Партньори – повтори предпазливо тя.

– Съдружници – дообясни той.

– Съдружници.

– Да, бизнес-съдружници, точно както ти спомена снощи, когато заяви, че искаш да сключиш сделка с мен.

– Не точно това имах предвид. Може би е най-добре да обясниш какво точно искаш да кажеш, милорд.

– Може би ще направя точно това. – Хю спря до някакъв сложен инструмент, съставен от кръгли медни плоскости и линейка с деления. – Откъде си взела тази красива астролабия? Не съм виждал такава, откак се върнах от Италия.

Тя се намръщи.

– Баща ми ми я изпрати. Открил я в някакъв лондонски магазин преди няколко години. Разбираш ли от такива инструменти?

Хю се наведе над астролабията.

– Вярно е, че си изкарвам прехраната с меча си, лейди, но би било грешка да си мисли човек, че съм пълен глупак. – Той завъртя скалата, сменяйки положението на звездите спрямо Земята. – Тези, които допускат тази грешка, обикновено си плащат скъпо.

Алис скочи на крака и заобиколи бързо бюрото.

– Не съм те помислила за глупак, сър. Точно обратното, – Тя спря пред астралабията и се намръщи. – Работата е там, че не знам как точно работи този уред, а не познавам никого, който да разбира от астрономия. Можеш ли да ме научиш как се работи с това?

Хю се изправи и погледна съсредоточеното ѝ лице.

– Да. Ако сключим сделката си днес, ще се заема да те науча как да използваш астралабията.

Очите ѝ заблестяха от въодушевление и тя се изчерви.

– Много мило от твоя страна, милорд. В малката библиотека на местния манастир открих книга, която описва уреда, но в нея няма никакви инструкции за използването му. Кълна се, това много ме ядоса.

– Можем да сметнем обучението за годежен подарък.

Блясъкът в огромните ѝ очи бързо изчезна, заменен от безпокойство.

– Вече ти казах, че трябва да ми обясниш какво имаш предвид.

– Много добре. – Хю отиде до една маса, върху която бяха подредени камъни и кристали. Взе един червен камък и го заразглежда. – Със съжаление ще ти споделя, че се оказах жертва на едно истинско проклятие, лейди...

– Без съмнение вината за това е само твоя, милорд – отвърна ледено тя.

Той вдигна поглед от камъка, изненадан от тона ѝ.

– Вината е моя?

– Да. Майка ми винаги казваше, че подобни болести идват в резултат на честото посещение на бардаците, сър. Длъжен си да вземеш една доза териака и да ти се пусне кръв. А може би трябва и да се прочистиш. Според мен обаче си го заслужаваш напълно, след като ходиш на такива места.

Хю се покашля.

– Разбираш от тези неща, така ли?

– Майка ми познаваше много добре билките. Тя ме научи на много неща за тяхната употреба и за регулирането на баланса на човешките течности. – Алис се начумери. – Макар тя винаги да казваше, че е много по-умно да се избягват някои болести, отколкото да се опитваш да се лекуваш, след като лошото е вече сторено.

– Съгласен съм с този принцип. – Хю я погледна. – Какво се е случило с майка ти?

По лицето ѝ премина сянка.

– Умря преди три години.

– Моите съболезнования.

Алис въздъхна тихо.

– Тъкмо бе получила една пратка странни, необикновени билки и гореше от нетърпение да започне опити с тях.

– Опити?

– Да, тя непрекъснато вареше отвари. Този път смеси малко от новите билки по рецепта, която бе открила наскоро. Предполагаше се, че отварата ще облекчава болки в стомаха и червата. Но без да иска, изпила прекалено много от нея. Това я уби.

По гърба на Хю полази студена тръпка.

– Майка ти е поела отрова?

– Беше нещастен случай – бързо каза Алис, очевидно разтревожена от извода му. – Казах ти, че правеше опит.

– Правила е опити със себе си? – попита невярващо той.

– Тя често изпробваше нови лекарства върху себе си, преди да ги даде на болните.

– Моята майка умря по подобен начин – чу се да казва Хю, преди да се замисли дали е разумно да ѝ се доверява така. – Изпи отрова.

Красивите очи на Алис се изпълниха с тихо съчувствие.

– Много съжалявам, милорд. И твоята майка ли се занимаваше със странни билки?

– Не. – Хю пусна червения камък, ядосан на себе си заради тази липса на дискретност. Той никога не обсъждаше самоубийството на майка си, нито пък факта, че тя нарочно бе дала смъртоносната отрова на баща му преди сама да я изпие. – Това е дълга история, която не ми се разказва.

– Да, милорд. Тези неща са доста болезнени.

Съчувствието ѝ го дразнеше. Не беше свикнал на подобни неща и нямаше никакво желание да ги окуражава. Съчувствието беше белег за слабост.

– Не ме разбра, лейди. Когато казах, че съм жертва на проклетие, няхах предвид болест на тялото.

Тя го изгледа въпросително.

– Разбира се, нямаш предвид магическо проклетие?

– Всъщност – да.

– Но това е пълна глупост – изсумтя Алис. – За Бога, не обичам да се занимавам с хора, които вярват в магии и проклетия.

– Нито пък аз.

Алис сякаш не го чу. Мислите ѝ вече бяха насочени в друга посока.

– Знам много добре, че напоследък образованите мъже често ходят в Толедо, за да търсят древните тайни на магията, но съм сигурна, че само си губят времето. Магия не съществува.

– Случайно съм съгласен с теб относно магиите – каза Хю. – Но аз съм практичен човек.

– Е, и?

– В този случай стигнах до извода, че най-бързият начин да постигнат целите си, е, като се подчиня на изискванията на една стара легенда, която в едната си част е проклятие.

– Легенда?

– Да. – Хю взе парче мътен розов кристал и го вдигна към светлината. – Добрите хора от Скарклиф са имали много господари през последните няколко години. Никой от тях не се е харесал на местните. И никой не е живял дълго.

– И ти възнамеряваш да си изключение, така ли?

– Да, лейди. – Хю остави кристала, облегна се на масата и сложи ръка на дръжката на меча си. – Скарклиф е мой и ще се държа за него, докато съм жив.

Тя разгледа лицето му.

– Не се съмнявам в намерението ти, милорд. И каква точно е тази легенда?

– Според нея истинският господар на Скарклиф трябва да постигне две неща. Първо, той трябва да пази последния останал камък от едно старо съкровище. И, второ, трябва да открие останалите Камъни на Скарклиф.

Алис премига.

– Значи зеленият кристал наистина е ценен?

Хю сви рамене.

– Да, в очите на хората ми. Те вярват, че той е част от голяма сбирка безценни съпоценни камъни. Всички, с изключение на зеления кристал, са изчезнали преди много време. През последните години той се е пазел в местния манастир. Но изчезна преди две седмици.

– Бил е откраднат, така ли?

– Да. И то в крайно неблагоприятен момент.

Тя го изгледа.

– Скоро след като ти си пристигнал, за да поемеш владението над Скарклиф?

– Да. – Дамата имаше бърз ум, помисли си Хю. – И си го искам обратно. Той ще помогне доста за потушаването на страховете и

несигурността на хората ми.

– Разбирам.

– Ако се върна с камъка и с подходяща невеста, хората ми ще разберат, че възнамерявам да им бъде истински господар.

Алис сякаш се разтревожи.

– Искаш да се ожениш за мен?

– Искам да се сгодя за теб. – Едно по едно, напомни си той. Не искаше да я плаши на този етап. Имаше нужда от съдействието ѝ. Нямаше време да си търси друга съпруга. – За съвсем малко.

– Но годещото обещание е почти толкова обвързващо, колкото и брачната клетва – възпротиви се Алис. – Някои духовници дори твърдят, че всъщност между двете няма особена разлика.

– Знаеш добре, че тези духовници са малко. На практика годещи се развалят доста често, особено ако и двете страни са съгласни. Не виждам никакъв проблем.

– Хм.

Алис мълча известно време, склонила вежди, замислена дълбоко. Хю разбираше, че оглежда предложението му от всички страни, че търси капани. Той я наблюдаваше като омагьосан.

С някакво странно чувство на безпокойство установи, че тя му напомня за самия него, когато обмисля някаква стратегия. Знаеше какво точно си мисли. Сякаш можеше да надникне в ума ѝ. Сякаш я познаваше много отдавна.

Мисълта, че умът ѝ е остър колкото неговия и, че би могъл да работи по същия начин, го караше да губи ориентация. Не беше свикнал с мисълта, че би могъл да си прилича толкова много с някого, особено пък с жена.

Изведнъж осъзна, че винаги се е смятал за различен от другите. Бе прекарал живота си, чувствайки се така, сякаш се намира на остров, а всички останали хора са на другия бряг.

Но за един кратък миг му се стори, че Алис също е на този остров.

Алис го изглежда предизвикателно.

– Имах намерение да постъпя в манастир, щом брат ми влезе в обществото.

Хю прогони странното си усещане и се съсредоточи върху настоящия проблем.

– Не е необичайно за дама, чийто годеж е бил развален, да влезе в манастир.

– Да.

Алис не каза нищо повече и отново се замисли.

Хю изведнъж се зачуди дали изражението ѝ би било същото, ако лежи в леглото под някой мъж.

Това го накара да се замисли дали въобще някога е спала с мъж. Алис беше на двайсет и три, все пак, и Дънкан беше прав. Въобще не можеше да се опише като срамежлива, неотворена розова пъпка.

От друга страна, явно не обичаше да флиртува. Съдейки по сбирката от камъни, изсушени бръмбари и разни уреди, изпълнили работния ѝ кабинет, изглеждаше, че страстите ѝ се възпламеняват от въпросите на естествената философия, а не от плътски желания.

Алис скръсти ръце на гърдите си.

– И колко точно трябва да продължи този годеж, за да постигнеш целта си, милорд?

– Що се отнася до това, не знам със сигурност, но мисля, че няколко месеца ще са достатъчни.

– Няколко месеца.

– Не е кой знае колко много време – каза равно той. – До пролетта всичко в Скарклиф ще е под контрол. – До пролетта ще се ожена за теб и ще спя с теб. – Няма къде другаде да отидеш, нали?

– Не, но...

– В такъв случай, би могла да прекараш зимата в Скарклиф. Естествено, брат ти също ще е добре дошъл.

– Ами ако ти се прииска да се сгодиш с някоя жена, за която наистина желаеш да се ожениш, докато аз живея под покрива ти, милорд?

– Ще мисля по този въпрос ако и когато той възникне.

– Не съм сигурна. Предложението ти е толкова по-различно от това, което бях запланивала.

Усещайки, че печели, Хю отново изтъкна доводите си:

– Пролетта ще дойде, преди да си се усетила. Ако не искаш да дойдеш в Скарклиф, ще помислим за друго решение.

Алис се обърна, стисна ръце зад гърба си и започна да крачи напред-назад из стаята.

– Ще ти е необходимо разрешението на чичо ми, за да се сгодиш за мен.

– Съмнявам се, че ще ми е трудно да го получа.

– Да. – Алис направи гримаса. – Той няма търпение да се отърве от мен.

– Ще подхраня нетърпението му с подходящо предложение за подправки.

Алис го изгледа още веднъж и отново продължи да крачи.

– Имаш подправки?

– Да.

– За ценни подправки ли говорим, милорд, или за някаква долнокачествена сол?

Той прикри усмивката си.

– Само най-добрите.

– Канела? Шафран? Чер пипер? Хубава бяла сол?

– И други. – Хю се поколеба, чудейки се колко може да ѝ каже за личните си средства.

Най-преуспелите рицари, които не са наследили бащините си имоти, печелеха парите си чрез откупи и плячка. Богатството им идваше или от борба в турнири, или като продаваха мечовете си на щедри господари, които ги награждаваха за услугите им. Малцина се принизяваха дотам, че да се занимават с търговия.

Хю, разбира се, бе вземал достатъчно откупи, бе участвал в достатъчно турнири и наистина бе имал късмет в избора си на господари. Но истинският източник на бързо нарастващото му богатство беше търговията с подправки.

До този момент Хю не се бе тревожил за мнението на другите относно тези неща, но изведнъж осъзна, че не иска Алис да го презира заради това, че се занимава с търговия.

От друга страна, тя беше практична жена. Може би това няма да ѝ направи такова впечатление. Дори увереността, че има солиден, сигурен източник на доходи, би могъл да я увери в сериозността на намеренията му.

Хю бързо премисли възможностите и реши да рискува с истината.

– По принцип не го огласявам – каза тихо той, – но не разчитам единствено на меч си, що се отнася до доходите ми.

Тя го изгледа изненадано.

– Търгуваш с подправки, милорд?

– Да. През последните няколко години търгувам интензивно с няколко търговци от Изтока. Ако решиш да влезеш в манастир, ще мога да ти осигуря наистина солидна зестра, лейди.

– Разбирам. Ще ми е необходима хубава зестра, ако искам да вляза в добър манастир.

– Естествено. Манастирите са придирчиви като съпрузи, нали?

– Особено ако трябва да приемат жена с уронена репутация – промърмори Алис. – А ако дойда да живея при теб като твоя годеница и в

крайна сметка не се оженим, репутацията ми ще е направо плачевна.

Хю кимна.

– Хората ще сметнат, че сме живели заедно като съпруг и съпруга.

Но, както и ти каза, една подходяща зестра ще убеди всеки добър манастир да не обръща внимание на подобни дребни подробности. Ще те по-съветвам да не казваш на сър Ралф, че възнамеряваш да платиш голяма зестра за мен, сър, иначе е много вероятно да се опита да те измами.

Устните му се разтеглиха в усмивка.

– Нямам никакво желание да бъда измамен, лейди Не се тревожи, имам доста голям опит в сделките. Кълна се, че ще се постарая да не платя прекалено много за теб.

Тя се намръщи.

– Сър Ралф няма никакви скрупули. Той открадна наследствения имот на брат ми.

– Може би ще успея да компенсирам това, като те открадна от него срещу дребно подаяние.

– И ще направиш всичко това в замяна на помощта ми за откриването на зеления камък и временния ни годеж?

– Да. Това е най-краткият, най-удобният път към целта ми.

– И следователно, това е пътят, който си избрал – промърмори под носа си тя.

– Не обичам да си губя времето.

– Ти си смел човек, милорд.

– Имам чувството, че си приличаме – каза тихо Хю.

Алис спря рязко. Изразителното ѝ лице сияеше от въодушевление.

– Много добре, милорд, ще се съглася с условията ти. Ще прекарам зимата при теб в Скарклиф като твоя годеница. Напролет отново ще обмислим положението.

Хю се изненада от радостта, която го обзе. Това е просто една бизнес-сделка, напомни си. Нищо повече. Опита се да овладее ентузиазма си.

– Отлично – каза просто той. – Сделката е сключена.

– Само че предполагам, че ще се сблъскаме с голям проблем.

– И какъв е той?

Алис спря пред астралабията.

– Струва ми се, че въпреки че чичо ми ще е много доволен от възможността да се отърве от присъствието ми в дома си, не е много вероятно да повярва на добрия си късмет.

– Не се тревожи, лейди Алис. – Хю нямаше търпение да продължи

нататък сега, когато сделката вече беше сключена. – Казах ти, ще се оправя с чичо ти.

– Но той ще е много подозрителен относно внезапното ти желание да се ожениш за мен – настоя тя.

Хю се намръщи.

– И защо?

– В случай, че е убягнало от вниманието ти – каза кисело тя, – аз съм малко над нормалната възраст за булка.

Хю се усмихна леко.

– Една от причините да отговаряш толкова добре на изискванията ми, лейди Алис, е това, че вече не си млада лекомислена невинна девойка.

Тя сбърчи нос.

– А, това ли било? Значи не би искал да сключиш подобна сделка с жена, която все още е почти дете, или с някоя, която няма никакъв опит.

– Права си. – Хю отново се зачуди колко ли точно опит има Алис. – Имам нужда от бизнес-съдружник, не от капризна невеста, която ще се цупи и ще мърмори, когато нямам време да я забавлявам. Искам практична жена на зряла възраст.

По лицето ѝ пробяга замислено изражение.

– Практична жена на зряла възраст. Да, това е много точно описание, милорд.

– Тогава няма причина нашето споразумение да бъде забавяно.

Алис се поколеба.

– Отново се връщаме на проблема за убеждаването на чичо ми, че ти наистина искаш да се ожениш за мен.

– Казах ти: можеш да оставиш това на мен.

– Страхувам се, че няма да е толкова лесно, колкото явно ти се струва. Веднага след като сър Ралф доведе мен и брат ми тук, в Лингууд Хол, той направи няколко опита да ме омъжи.

– И те са се провалили, доколкото виждам.

– Да. Чичо ми толкова се отчая, че дори предложи малка зестра за мен, но дори и с нея никой от съседите му не се съгласи да го отърве от мен.

– Нямала си нито едно предложение? – Хю беше изненадан. Все пак зестрата си беше зестра и винаги можеха да се намерят бедни мъже, които отчаяно имат нужда от нея.

– Един-двама рицари с малки имения наблизко дори дойдоха на гости, за да ме видят с очите си. Но след като се запознаха с мен, бързо

изгубиха интерес.

– Или бяха убедени да изгубят интерес? – попита сухо Хю.

Лицето ѝ леко порозова.

– Е, да, не успях да ги изтърпя за повече от няколко минути. Мисълта, че се омъжвам за някой от тях, беше достатъчна, за да ме доведе до истерия.

– Истерия? Не ми приличаш на жена, която страда от подобни неща.

Очите ѝ блеснаха.

– Уверявам те, успях да получа изключително тежки пристъпи пред двама от кандидатите ми. И други не дойдоха.

– Смяташ перспективата да останеш в дома на чичо си за по-благприятна от брака?

Алис сви рамене.

– Досега това беше по-малката от двете злини. Докато съм неомъжена, имам някакъв шанс да постигна целите си. Омъжа ли се, съм изгубена.

– Нима бракът е толкова ужасно нещо?

– Бракът с който и да е от простациите, които избра чичо ми, би бил непоносим – отвърна разпалено Алис. – Не само защото щях да бъда нещастна, а защото никой от тях не би проявил търпение спрямо брат ми. Мъжете, обучени като войници, са склонни към жестокост спрямо младежи, които не могат да станат такива.

– Разбирам – каза нежно Хю. Сега осъзна, че тревогата за брат ѝ стои в основата на почти всичките ѝ решения.

Алис стисна устни.

– Баща ми охладня към Бенедикт, когато той падна от понито си и осакати крака си. Казваше, че Бенедикт никога не може да бъде обучен за рицар и следователно е безполезен. След нещастиято той почти не обръщаше внимание на сина си.

– Разбираемо е защо не искаш да изложиш Бенедикт на подобно отношение от страна на друг мъж.

– Да. Брат ми изстрада достатъчно от пренебрежението на баща ми. Аз правех всичко възможно, за да компенсирам лошото му отношение, но то не беше достатъчно. Нима е възможно някой да заеме мястото на бащата за едно момче?

Хю си спомни за Еразъм.

– Не е лесно, но е възможно.

Алис потрепери леко, сякаш пропъждаше неприятни спомени.

– Е, това не е твой проблем. Аз ще се погрижа за Бенедикт.

– Много добре. А аз веднага ще говоря със сър Ралф. – Хю се обърна, за да излезе.

Беше много доволен от разговора си с Алис, Наистина, бе успял да я убеди единствено да се сгоди за него, но един годеж си беше почти сватба. Заведе ли я веднъж в Скарклиф, тогава щеше да се тревожи за подробностите от споразумението им.

Алис вдигна бързо ръка, за да привлече вниманието му.

– Един момент, сър Хю.

Той спря и се обърна вежливо.

– Да?

– Предупредих те, че не бива да събуждаш подозрението на сър Ралф и така да го предизвикаш да поиска кралски откуп за ръката ми. Трябва да измислим разумно обяснение на внезапното ти желание да се ожениш за мен. В крайна сметка, ние току-що се запознахме, а и аз нямам никаква зестра.

– Ще измисля нещо.

Тя го изгледа въпросително.

– Да, но какво?

Хю я гледа известно време. На утринната светлина косите ѝ имаха много приятен отенък. Прямият ѝ, откровен поглед го привличаше. А извивката на гърдите ѝ под синята рокля наистина беше съблазнителна.

Направи една крачка назад към нея. Устата му внезапно пресъхна и той усети силно стягане в слабините.

– Очевидно е, че при създадите се обстоятелства има само едно разумно обяснение на желанието ми да поискам ръката ти.

– И какво е то, сър?

– Страст.

Тя се опули, сякаш току-що ѝ бе заговорил на някакъв странен, непознат език.

– Страст?

– Да.

Той направи още няколко крачки към нея и разстоянието между тях се стопи.

– Глупости. Никога няма да убедиш чичо ми, че легендарен рицар като теб е толкова... толкова безмозъчен, че да се ожени по толкова банална причина, милорд.

Той спря и сложи ръце на деликатните ѝ рамене. Изуми се от приятното усещане, което изпита. Алис имаше фина структура, но беше

здрава. Излъчваше някаква женска сила, която го вълнуваше. Беше наистина жива под ръцете му. Беше достатъчно близо, за да усети аромата на билки от косите ѝ.

– Грешниш, мадам. – Езикът му едва се обръщаше в устата. – Безмозъчната страст очевидно е единствената причина, достатъчно силна, за да накара един мъж да забрави здравия разум.

Преди да е осмислила думите му, Хю я придърпа в прегръдката си и покри устните ѝ със своите.

И тогава разбра за първи път, че желанието да я целуне е горяло в него още от първия миг, в който я видя в осветената от свещи зала.

Тя беше магическо създание. Никога преди не бе докосвал жена като тази.

Това беше лудост. Някоя жена не биваше да му влияе така.

Знаеше, че най-лесният начин да се отърве от това опасно чувствено любопитство, което го мъчеше, бе да се поддаде на импулса. Но сега, когато усети лекото потреперване на Алис в ръцете си, той се зачуди дали не е освободил сила, която ще е много по-трудна за управление, отколкото бе смятал.

Тя стоеше неподвижна, сякаш не беше сигурна как трябва да реагира.

Хю се възползва от обръкването ѝ и продължи да се наслаждава на вкуса ѝ.

Устните ѝ бяха топли и влажни като смокини, потопени в мед.

Не можеше да им се насати.

Да целува Алис, беше по-опияняващо от влизането в склад, пълен с редки подправки. Тя беше всичко, което тъмните мечтания на нощта му бяха обещавали. Сладка, мека, благоуханна. В нея гореше пламък, онзи огън, които възпламеняваше всички сетива на мъжа.

Целувката му стана по-дълбока, търсеше ответна реакция.

Алис издаде тих, приглушен звук. Не беше израз нито на протест, нито на страх. На Хю му заприлича на зададено учудено възклицание.

Притисна я още по-силно към тялото си, докато усети гърдите ѝ под роклята. Ханшът ѝ се притисна към бедрата му. Членът му се надигна.

Алис изстена тихо. И тогава, сякаш освободена от магия, приковаща я на мястото ѝ, тя изведнъж сграбчи ръкавите на туниката му. Надигна се на пръсти и се притисна към него. Хю усети как пулсът ѝ се ускорява.

И тогава, за негово огромно удоволствие, устните ѝ се разтвориха

под неговите. Той се възползва от тази възможност и езикът му нахлу. Изведнъж полудя от желанието да я притежава цялата.

Хю много добре знаеше какво влияние върху мъжките сетива имат женските подправки и отдавна се бе научил да владее и да укротява вкуса си към тях. Знаеше добре, че мъж, който не може да управлява плътското си желание, се оказва управляван от него.

Но беше толкова трудно да си спомни собствените си правила. Алис беше главозамайваща. Вкусът и уханието ѝ му действаха така, както не му се бе случвало от много време насам. Може би никога.

Искаше още. Много повече.

– Сър Хю – най-после се обади Алис. Освободи устните си и го погледна с разширени, учудени очи.

За един кратък миг Хю не можеше да мисли за нищо друго, освен да я целуне отново, и главата му пак се наклони към нейната.

Алис докосна устните му с пръсти. Веждите ѝ се склочиха.

– Един момент, сър, ако обичаш.

Хю си пое дълбоко въздух. Мисълта колко близо бе до жертването на желязното си самообладание, което му бе служило вярно през целия му живот, го удари като плесница.

Прогони тревожното подозрение, че Алис вероятно може да упражнява женска сила над него. Това просто не беше възможно. Не се поддаваше на женски трикове още от ранната си младост. И определено нямаше намерение да позволи на точно тази жена да се пхне под кожата му.

Всичко, което направи, бе добре премислено, напомни си той. Целувката с Алис беше просто още едно премерено действие. И съдейки по порозовелите ѝ бузи, стратегията му бе свършила работа. Дамата не беше имунизирана срещу страстта. А това, без съмнение, щеше да му е от полза.

– Както вече казах – промълви той, – сигурен съм, че мога да убедя чичо ти, че съм попаднал в капана на страстта.

– Да, добре, ще оставя това на теб, милорд. – Бузите ѝ се зачервиха още повече. Тя се обърна, за да не го гледа в очите. – Изглежда, знаеш за какво става дума.

– Можеш да си сигурна, че е така. – Хю си пое дълбоко дъх и тръгна към вратата. – Подготви багажа си за пътуването, както и този на брат ти. Искам да тръгнем преди обяд.

– Да, милорд. – Тя го погледна. В изразителните ѝ очи се четеше удоволствие.

– Има още една дребна подробност, която трябва да уредим, преди

да тръгнем – каза Хю.

Алис го погледна въпросително.

– И каква е тя, сър?

– Пропусна да ми кажеш в каква посока ще пътуваме. Време е да изпълниш своята част от сделката, Алис. Къде трябва да търсим зеления кристал?

– О, кристалът! – Тя се засмя пресилено. – За Бога, май бях забравила за моята част от споразумението.

– Всичко това е само заради зеления камък – каза хладно Хю.

Блясъкът в очите на Алис изчезна мигновено.

– Разбира се, милорд. Ще те заведа при кристала.

Глава 4

Сър Ралф се задави с първата си сутрешна чаша бира.

– Искаш да се сгодиш за племенницата ми? – Кръглото му, тлъсто лице се сгърчи в гримаса, докато кашляше и плюеше. – Моля за извинение, сър – заекна той, но правилно ли чух? Искаш да се ожениш за Алис?

– Племенницата ти отговаря на изискванията ми за съпруга.

Хю си взе парче сух хляб. Безвкусната закуска показваше, че Алис е изгубила интерес към кулинарията след организирането на снощната вечеря, Дамата бе постигнала целта си и веднага бе спряла да използва магията си.

Хю се зачуди кисело какво ли бе закувала тя тази сутрин в личните си покои. Със сигурност нещо по-интересно от слаба бира и стар хляб.

Ралф се пулеше, зяпнал от изненада.

– Отговаря на изискванията ти? Наистина ли смяташ, че Алис ще бъде добра съпруга?

– Да.

Хю не можеше да обвини Ралф за недоверието му, след като домакинът му не знаеше колко добре владее тя изкуството да се управлява домакинство.

Голямата зала тази сутрин беше празна, като се изключат Хю и Ралф, които седяха на малката маса до огъня, и намусените прислужници, преминаващи от време на време. Слугите се правеха, че почистват след снощния пир, но беше явно, че не им е много приятно.

Просмуканите от бира килими, покриващи каменния под, все още си бяха на мястото, както и остатъците от храна. Във въздуха се носеше миризмата на гниещо месо и кисело вино.

– Сватбата ще бъде някъде през пролетта. – Хю гледаше сухия хляб. Беше гладен, но не достатъчно, за да продължи да го яде. – Точно сега нямам време за подходящо отпразнуване на случая.

– Разбирам.

– Трябва да обсъдим и деловата страна на въпроса.

Ралф се покашля.

– Да, разбира се. Деловата страна.

– Мисля, че ще е най-добре, ако Алис и брат ѝ ме придружат в

Скарклиф. Така няма да ми се наложи отново да предприемам това пътуване през пролетта, за да взема невестата си оттук.

– Смяташ да я вземеш със себе си днес? – В очите на Ралф се четеше неприкрито изумление.

– Да. Вече й казах да приготи багажа си и този на брат си и да е готова да тръгнем преди обяд.

Ралф премига няколко пъти.

– Не разбирам, сър. Прости ми, не искам да се меся в личните ти работи, но не мога да не се учудя от този обрат на събитията. Вярно, Алис изглежда млада за годините си, но осъзнаваш ли, че е на двайсет и три?

– Това не е толкова важно.

– Но е добре известно, че една млада съпруга е много по-податлива на обработка от някоя в по-напреднала възраст. Младите са по-покорни. По-кротки. Собствената ми съпруга беше на петнайсет, когато се оженихме, и никога не съм имал проблеми с нея.

Хю го погледна.

– Не очаквам да имам никакви проблеми с Алис.

Ралф трепна.

– Не, не, разбира се, че не. Обзалагам се, че не би се осмелила да ти противоречи, милорд. – Той въздъхна. – Макар че не мога да кажа същото за себе си. Алис ми беше истински трън в петата.

– Така ли?

– Да. След всичко, което направих за нея и за сакатия ѝ брат – Челюстите му се стиснаха презрително. – Осигурих им храна и покрив над главата след смъртта на баща им. И какво мислиш получих в замяна на изпълнения християнски дълг? Нищо, освен непрекъснати крамоли и досадни искания.

Хю кимна замислено.

– Неприятно.

– По дяволите, доста неприятно при това – Ралф се намръщи гневно. – Казвам ти, сър, Алис дори не си прави труда да се грижи за домакинството ми, освен когато не ѝ изнася, както снощи например. А ще забележиш, че собствените ѝ покои са чисти и парфюмирани.

– Да. – Хю се усмихна на себе си. – Наистина забелязах.

– Сякаш живее в друго домакинство там, в източната кула. Човек никога не би си помислил, че е свързано с останалата част от Лингууд Хол.

– Наистина – каза под носа си Хю.

– Не само че се храни в покоите си с младия Бенедикт, но и

надзирава работата в кухнята, когато става въпрос за храната, която им се сервира. А тя е много по-различна от тази, която ядем ние, можеш да си сигурен.

– Това не ме изненадва.

Ралф сякаш не го чу, обзет от справедливото си негодувание.

– Снощи за първи път ядох нещо прилично в собствената си къща, откак жена ми почина преди седем години. А си мислех, че ще е по-различно, когато доведох тук Алис. Мислех, че тя ще поеме естествените си женски задължения. Мислех, че ще се грижи за домакинството така, както го правеше в дома на баща си.

– Но явно не е станало така?

Хю беше сигурен, че Алис просто е намерила начин да отмъсти на чичо си. Ралф въздъхна мрачно.

– Обвинява ме, че съм отнел дома им – на нея и на брат ѝ, – но питам те, имах ли друг избор? Бенедикт тогава беше на петнайсет. И ти го видя. Момчето е сакато. Никакво обучение не би могло да го направи воин. Не би могъл да защитава земите си. Моят сеньор, Фулбърт фон Мидълтън, очакваше от мен да се погрижа за защитата на земите на брат ми.

– Което постигна, като направи сина си техен господар – тихо отбеляза Хю.

– Това беше единственото възможно решение, но тази моя опърничава племенница не иска да го разбере – Ралф допи бирата си и удари с чашата си по масата. – Направих всичко възможно, за да осигуря бъдещето ѝ. Опитах се да ѝ намеря съпруг.

– След като си разбрал, че тя няма да се занимава с домакинството ти? – попита любопитно Хю.

– Нима беше моя вината, че никой от съседите ми не я поиска за съпруга?

Хю си спомни описанието на Алис на доста удобните ѝ пристъпи на истерия.

– Не, вината определено не е била твоя.

– Но тя нито веднъж не ми благодари за положеното усилие. Кълна се, направи всичко възможно да ми попречи да изпълня дълга си спрямо нея. Разбира се, нямам доказателства, но и до днес съм убеден, че тя нарочно отблъсна кандидатите си.

Хю неохотно реши да рискува с още едно парче сух хляб.

– Край на тревогите ти, сър Ралф. Вече няма да се торМОЗИШ с племенницата си.

– Така говориш сега, но ти не познаваш Алис. – Ралф присви очи. – Да, въобще не я познаваш. Нямах представа, каква може да бъде, сър.

– Ще поема риска.

– Така ли? Ами ако промениш решението си относно годежа? Много вероятно е да се опиташ да ми я върнеш след няколко седмици, след като ти е дошло до гуша от острия ѝ език. Какво ще правя аз тогава?

– Няма да променя решението си. Имаш думата ми.

Ралф изглеждаше скептично настроен.

– Мога ли да попитам защо си толкова сигурен, че тя ще ти хареса?

– Защото е интелигентна. Въпреки че не го показва често в това домакинство, очевидно е, че е добре обучена в женските изкуства. Още нещо, тя притежава маниерите на истинска лейди. Какво повече му трябва на един мъж? От моя гледна точка всичко е както трябва.

Въпреки това, което каза на Алис, Хю не възнамеряваше да обяснява бързото си решение за брак със страстта. И той, и Ралф бяха мъже. И двамата знаеха, че страстта е доста абсурдна причина за сключването на толкова важно бизнес-споразумение, каквото беше бракът.

Хю дори не беше съвсем сигурен защо бе споменал страстта като извинение. Намръщи се, чудейки се откъде се бе пръкнала тази мисъл в главата му. Той никога не си позволяваше да се влияе от страсти.

Ралф го гледаше с безпокойство.

– Смяташ, че всичко е както трябва, милорд?

Хю кимна бързо.

– Имам нужда от съпруга, която да се грижи за новия ми дом, но не искам да губя много време и усилия в търсенето ѝ. Знаеш колко сложно може да стане. Преговорите могат да се проточат с месеци, дори с години.

– Така е, макар че Алис е малко необикновена, и то не само заради напредналата си възраст.

– Както и да е. Сигурен съм, че тя ще свърши работа. Освен това имам прекалено много други задачи, за да се занимавам с търсене на друга жена.

Разбирам, сър. Наистина те разбирам. Един мъж с твоето положение не иска да си създава главоболия с някаква си жена.

– Да.

– Не отричам, че един мъж трябва да се задоми. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Човек трябва да се погрижи за наследниците и земите си.

– Да. Наследници и земи.

– Значи смяташ Алис за подходяща.

– Съвсем.

Ралф си играеше със залък хляб. Очите му се стрелнаха към безстрастното лице на Хю и бързо се преместиха встрани.

– Е, моля за извинение, сър, но трябва да те попитам дали си обсъждал този въпрос със самата Алис.

Хю повдигна вежди.

– Загрижен си за чувствата й?

– Не, не, не е това – побърза да го увери Ралф. – Знам от личен опит, че е изключително трудно да накараш Алис да направи нещо, което не й е по вкуса, ако разбираш какво искам да кажа. Тази жена сякаш винаги си има собствени планове.

– Не се тревожи за това. Племенницата ти и аз вече се споразумяхме.

– Наистина ли? – Ралф явно се стресна от тази новина.

– Да.

– И си сигурен, че тя е съгласна?

– Да.

– Странно. Много странно – За първи път в очите на Ралф проблесна предпазливо пламъче надежда.

Хю се отказа да дъвче коравия хляб и го остави на масата.

– Хайде да се заемем с деловата страна на въпроса.

Изречението на Ралф веднага стана лукаво.

– Много добре. Каква е цената ти? Предупреждавам те, че не мога да дам много на Алис като зестра. Тази година реколтата беше слаба.

– Нима?

– Да. Лоша работа А и трябва да имаме предвид разходите за издръжката на Алис и брат й. Признавам, че Бенедикт не ми е създавал проблеми, но да имаш жена като Алис в къщата си, казвам го със съжаление, излиза доста скъпо.

– Готов съм да дам сандък с чер пипер и един с джинджифил като годежен дар.

– Тя непрекъснато иска пари за книгите си и за сбирката си от камъни, както и за други безполезни. – Ралф изведнъж млъкна, осъзнал значението на думите на Хю. – Сандък с чер пипер и един с джинджифил?

– Да.

– Сър, не знам какво да кажа.

– Кажй, че ще приемеш дара, и да приключваме с този въпрос.

Става късно.

– Ти искаш да дадеш на мен зестра за Алис?

– Нима е необичайно?

– Не и когато булката отива при съпруга си само с дрехите на гърба си – отвърна Ралф. – Сигурен съм, разбирате, че тя няма земя, сър.

– Аз си имам земи.

– Е, след като разбирате – изражението на Ралф беше на напълно объркан човек. – Всъщност, сър, очаквах да ми поискаш голяма зестра в замяна на това, че ще ме отървеш от нея.

– Готов съм да взема Алис без зестра. – В гласа на Хю прозвучаха нетърпеливи нотки. – Сключваме ли сделка?

– Да – бързо каза Ралф. – Определено. Алис е твоя срещу черния пипер и джинджифила.

– Извикай селския свещеник, за да бъде свидетел на годещната клетва. Искам да тръгна възможно най-бързо.

– Веднага ще се погрижа за това. – Ралф надигна туловището си от стола, но се поколеба. – А, моля за извинение, сър Хю, но има още една дребна подробност, която бих искал да обсъдим, преди да продължим с този годеж.

– Да?

Ралф облиза устни. Огледа се наоколо, сякаш за да се увери, че никой от прислужниците не може да го чуе, и снижи глас:

– Ще искаш ли да ти бъдат върнати сандъците с подправки, в случай че решиш да не се ожениш за нея?

– Не. Пиперът и джинджифилът са твои, без значение какъв ще е развоят на събитията.

– Имам ли думата ти?

– Да. Имаш думата на Хю Безмилостния.

Ралф се ухили облекчено и потри дебелиите си ръце.

– Е, тогава – на работа. Няма смисъл да отлагаме, нали така? Веднага ще изпратя някой да повика свещеника.

Той се обърна и се отдалечи, Това беше най-хубавият миг от пристигането на Хю насам.

Някакво движение до вратата привлече вниманието на Хю.

Дънстън влезе в залата с мрачна физиономия и спря пред масата на Хю. Очите му бяха потъмнели.

– Имаме проблем, милорд.

Хю го погледна замислено.

– Като гледам изражението ти, май сме в навечерието на Второто

пришествие. Какво има, Дънстън? Да не сме под обсада?

Дънстън не обърна внимание на сарказма му.

– Преди няколко минути лейди Алис извика двама от хората ни в покоите си, за да занесат вещите ѝ в товарните ни каруци.

– Отлично. Радвам се, че не е от онези, дето се бавят с приготвянето на багажа си.

– Не мисля, че ще си толкова доволен от нея, когато разбереш какво точно иска да вземе със себе си, сър.

– Е? Не ме карай да губя търпение, Дънстън. Какво толкова е взела, че така си се разтревожил?

– Камъни, милорд. – Дънстън стисна устни. – Два сандъка с камъни. И не само ще трябва да караме достатъчно камъни за цяла крепостна стена, ами и тя достатъчно ясно се изрази, че ще трябва да вземем още един сандък, пълен с книги, пергаменти, мастилници и мастило.

– Разбирам.

– И още един, пълен с алхимични уреди. – Лицето на Дънстън се изкриви от гняв. – А след това идва ред на дрехите ѝ, обувките ѝ и личните ѝ вещи.

– Нима лейди Алис има много дрехи? – попита Хю доста изненадан.

– Не, но това, което има, трябва да бъде сложено в отделен сандък. Милорд, ти сам каза, че сме се заели с много важна задача. Каза, че бързината е изключително важна в случая. Че нямаме време за губене.

– Така е.

– По дяволите, сър, ние сме група войници, не пътуваща трупа жонгльори. – Дънстън разпери ръце. – Питам те как ще се движим бързо, ако сме натоварени със сбирката от камъни и алхимичните уреди на тази жена?

– Въпросната дама е бъдещата ми съпруга – каза равно Хю. – Ще се подчинявате на заповедите ѝ така, както се подчинявате на моите.

Дънстън се опули.

– Но аз си мислех...

– Погрижи се за подготовката на пътуването, Дънстън.

Зъбите на Дънстън изтракаха.

– Да, милорд. Мога ли да попитам накъде ще тръгнем?

– Още не знам. Ще разбере, след като направя годежната си клетва.

– Не се обиждай, но имам неприятното предчувствие, че независимо накъде ще тръгнем, ще се натъкнем само на едно.

– И какво е то? – попита учтиво Хю.

– Неприятности – промърмори Дънстън.

– Винаги е добре да си в познати води, не мислиш ли?

Дънстън не си направи труда да отговори. Мърморейки проклетия, той се обърна на пета и тръгна към вратата.

Хю огледа залата. Нямаше нито пясъчен, нито воден часовник, за да разбере колко е часът. Очевидно сър Ралф не се интересуваше от подобни удобни уреди.

Хю понечи да стане от стола с намерението да излезе навън и да погледне положението на слънцето, но някакви стъпки и стърженето на дървен предмет по пода го накараха да спре.

Появи се Бенедикт. Младият мъж очевидно беше разтревожен, но изглеждаше също и решителен. Тръгна към Хю с изпънати рамене.

Хю го наблюдаваше замислено. Като се изключи зле раненият ляв крак, братът на Алис беше висок и добре сложен. Отсъствието на мускули по раменете и гърдите говореше за липса на военна подготовка.

Косата на Бенедикт беше по-тъмна от тази на сестра му, почти тъмнокафява. Очите му бяха почти в същия необичаен нюанс на зеленото като тези на Алис и блестяха със същата интелигентност.

– Милорд, трябва да говоря с теб незабавно.

Хю се приведе, подпря лакти на масата и склочи пръсти.

– Какво има, Бенедикт?

Бенедикт хвърли един бърз поглед наоколо и се приближи, за да не го чуе никой друг.

– Току-що говорих със сестра си – изсъска той – Тя ми каза за тази ваша побъркана сделка. Казва, че ще бъде сгодена за теб до пролетта, а след това годежът ще бъде развален, както е удобно за теб.

– Тя тези думи ли използва? Удобно за мен?

Бенедикт сви гневно рамене.

– Каза нещо подобно, да. Каза, че ти си мъж, който държи на ефективността и удобството.

– Сестра ти също е практична натура. Нека бъдем наясно по един въпрос, Бенедикт. Лейди Алис ли каза за развалянето на годежа напролет?

Бенедикт изсумтя.

– Какво значение има кой е произнесъл думите? Ясно е, че това не е истински годеж, след като ще бъде развален след няколко месеца.

– Да разбирам ли, че имаш нещо против споразумението ни?

– Определено е така. – В очите на младежа блестеше гняв. – Смятам, че искаш да се възползваш от сестра ми, сър. Очевидно

възнамеряваш да я използваш за собствените си цели.

– А!

– Смяташ да я прелъстиш и да си имаш съпруга до пролетта, нали?
А след това ще я захвърлиш?

– Не е много вероятно, като се има предвид цената, която платих за нея – промърмори Хю. – Аз не съм човек, който харчи напразно парите си.

– Не се шегувай с това! Може и да съм недъгав, но не съм глупак. И освен това съм брат на Алис. Мой дълг е да я защитавам.

Хю го гледа известно време.

– Ако не одобряваш споразумението ни, има и друга възможност.

– Каква възможност? – попита Бенедикт.

– Убеди сестра си да ми даде сведенията, от които се нуждая.

Бенедикт удари с юмрук по масата.

– Не си мисли, че не съм се опитал да я накарам да прояви благоразумие.

– Знаеш ли къде се намира кристалът?

– Не. Алис казва, че тя самата се е сетила едва преди няколко дни. Не ми е казала, защото вече бяхме разбрали, че и ти го търсиш. – Бенедикт се намръщи. – Алис веднага започна да крои свои планове.

– Разбира се.

– Тя много обича да крои планове. Когато разбра, че търсиш кристала, веднага започна да мисли как да ни измъкне от Лингууд Хол.

– Това не е единственото, което поиска от мен – каза Хю. – Тя ме накара да обещаая, че ще ѝ дам толкова щедра зестра, че да я приемат в манастир по неин избор, а тебе ще изпрати в Париж или Болоня, за да учиш право?

– Аз не искам да уча право – отвърна Бенедикт. – Това е нейна идея.

– Но искаш да се отървеш от чичо си, нали?

– Да, но не с риск за репутацията на Алис.

Хю го съжали.

– Сестра ти е в сигурни ръце при мен.

– Не се обиждай – изръмжа Бенедикт, – но не ти викат Хю Непреклонния без причина. Говори се, че си много добър тактик. Страхувам се, че имаш някакви тайни намерения относно Алис. Като неин брат, не мога да ти позволя да я нараниш.

Хю беше впечатлен.

– Не са много тези, които биха ме предизвикали така, както ти го

стори току-що.

Бенедикт се изчерви.

– Знам, че нямам опит с оръжията и че не съм ти достоен противник, сър Хю. Но не мога просто да седя и да гледам как се възползваш от сестра ми.

– Ще се смекчат ли братовите ти тревоги, ако ти кажа, че нямам намерение да сторя зло на лейди Алис?

– Какво означава това?

– Това означава, че ще спазя годишната си клетва. В момента, в който Алис ми бъде поверена, ще изпълнявам всичките си задължения спрямо нея.

– Но това би означавало, че ще се ожениш за нея – възпротиви се Бенедикт. – А тя не иска да се омъжи за теб.

– Това е неин проблем, не е ли така?

Бенедикт се смути.

– Не те разбирам, милорд. Едва ли възнамеряваш да се ожениш за нея?

– Сестра ти е доволна от споразумението ни. Страхувам се, че трябва да се удовлетвориш с това засега. Единственото, което мога да ти предложа, е думата ми, че ще се грижа добре за нея.

– Но, милорд...

– Казах ти, че имаш думата ми – повтори тихо Хю. – А тя обикновено се смята за достатъчна гаранция.

Лицето на Бенедикт почервенея още по-силно.

– Да, милорд.

– Няма да казваш нищо за подозренията си на чичо си, разбираш ли ме? Не би имало никакъв смисъл. Сър Ралф няма да те изслуша, а Алис ще се разстрои. – Хю се усмихна. – Да не говорим за моята реакция.

Бенедикт се поколеба, после устните му се стиснаха в безмълвно подчинение.

– Да, сър Хю. Много добре те разбирам.

– Не се тревожи, Бенедикт. Аз съм много добър тактик. А тази стратегия ще свърши работа.

– Ще ми се да знам каква точно е тази стратегия – изломоти Бенедикт.

Три часа по-късно Алис изпита приятно предчувствие, докато Хю ѝ помагаше да се качи на коня. Планът ѝ бе проработил. Тя и Бенедикт

най-после се отърваха от сър Ралф.

За първи път от месеци насам бъдещето ѝ изглеждаше обещаващо. Лекият бриз развя краищата на пътното наметало. Сивата ѝ кобила разтърси глава, сякаш нямаше търпение да тръгват.

С периферното си зрение Алис видя брат си да се качва на коня си. Въпреки недъгавия крак и бастуна, Бенедикт бе измислил изненадващо удобен, макар и малко странен, начин да се качва на седлото без чужда помощ. Тези, които го познаваха, отдавна се бяха научили да не му подават ръка за помощ.

Алис видя, че Хю наблюдава с прикрит интерес как Бенедикт се качва на коня си. За миг се изплаши, че Хю може да нареди на някого от хората си да помогне на брат ѝ. Испита истинско облекчение, когато това не се случи.

Хю погледна към нея точно в този момент и повдигна вежди сякаш за да ѝ каже, че е разбрал мислите ѝ. Тя му се усмихна с благодарност. Той кимна и се метна на коня си.

Хю разбираше. Безмълвното им споглеждане я изпълни с топлина.

Много добре знаеше, че Бенедикт не е особено щастлив от внезапната промяна в живота им. Той също искаше да избяга от Лингууд Хол, но беше убеден, че са скочили от трън на глог.

Алис обаче беше много по-оптимистично настроена. Според нея всичко се нареждаше доста добре.

Всичко, което имаше на този свят, включително вещите на Бенедикт, бяха натоварени на една от каруците на Хю. Испита известна тревога малко по-рано, когато сър Дънстън се ядоса за сандъците ѝ с камъни и оборудване, но тя скоро се изпари. Алис не беше много сигурна защо упоритият Дънстън престана да мърмори за багажа ѝ, но беше доволна от резултата.

Годежната клетва им отне само няколко минути. Обзе я странно чувство, когато Ралф сложи ръката ѝ в тази на Хю, но приписа чувството на възбуденото си състояние и на факта, че не е свикнала да бъде докосвана от мъж.

Точно както не бе свикнала и да бъде целувана от мъж, напомни си тя. Въпреки хладния ден, тялото ѝ се стопли при спомена за прегръдката на Хю.

– Е, лейди? – Хю я погледна, когато хвана юздите Краищата на пелерината му се отметнаха назад и разкриха меча му. Слънцето проблесна в черния оникс на пръстена му. – Дойде времето да изпълниш своята част от сделката. Накъде да тръгнем?

Алис си пое дълбоко въздух.

– Към Ипстоук, милорд, където след един ден ще има турнир и панаир.

– Ипстоук? – Хю се намръщи. – Това е на по-малко от два дни път отгук.

– Да, милорд. Един трубадур на име Гилбърт открадна моя зелен кристал. Мисля, че ще отиде на панаира.

– Кристалът е бил откраднат от трубадур? Сигурна ли си?

– Да, сър. Гилбърт остана известно време в дома на чичо ми. – Алис стисна устни. – Той е негодник и глупак. Докато беше тук, се опита да прелъсти всяка прислужница, която му се мернеше пред погледа. Песните му бяха лоши и дори не можеше да изиграе прилично една игра на шах.

– Значи наистина лош трубадур. – Хю я гледаше настойчиво.

– Да. А също така и крадец. Намери си извинение да дойде в работния ми кабинет и видя зеления кристал. Попита ме за него. Скоро след като си тръгна от Лингууд Хол, забелязах, че камъкът е изчезнал.

– Какво те кара да мислиш, че го е занесъл на панаира в Ипстоук?

Алис се усмихна.

– Една вечер, когато се бе напил порядъчно, той каза, че ще ходи в Ипстоук, за да пее глупавите си песни на рицарите, които ще се съберат за турнира.

– Разбирам.

– Няма причина да се съмняваме в това. Мисля, че е съвсем нормално един трубадур да направи точно това. Там ще има доста рицари, нали?

– Да – тихо отвърна Хю. – Щом ще има турнир, ще има и рицари, и войници.

– Точно така. – Алис му се усмихна съчастнически. – А където има рицари, търсещи възможност да спечелят пари от откупите на поле-то на турнира, има и трубадури, които да ги забавляват. Не е ли така?

– Да.

– Предполагам, че Гилбърт ще се опита да продаде моя кристал там.

Хю помълча известно време, после кимна.

– Има логика в думите ти, лейди. Много добре тогава, към Ипстоук.

– Възможно е Гилбърт още да не е разбрал, че ти търсиш моя кристал – каза Алис. – Но ако случайно разбере, възможно е да не остане

дълго на панаира.

– Значи трябва да се погрижим той да не разбира, че търся камъка, докато вече не стане прекалено късно да избяга. Има още едно нещо, лейди.

– Да?

– Изглежда ти става навик непрекъснато да забравяш, че аз съм истинският собственик на зеления камък.

Алис се изчерви.

– Това е въпрос на гледна точка, милорд.

– Не, мадам. Това е въпрос на истината. Камъкът е мой. Нашата сделка е сключена. – Хю вдигна ръка, за да даде знак на хората си.

Алис погледна назад през рамо, докато групата излизаше през портите на Лингууд Хол. Видя Ралф и братовчедите си застанали на стълбите към къщата. Махна на Джървис, единствения, към когото изпитваше топло чувство. Той вдигна ръка за сбогом.

Обръщайки глава, Алис забеляза, че Ралф се усмихва. Чичо ѝ изглеждаше много доволен от себе си. Обзе я тревожно подозрение.

– Вярвам, че слуховете, които чух за зестрата ми, са просто клюки – обърна се тя към Хю, когато той подкара едрия си черен жребец до нейната кобила.

– Аз лично не обръщам особено внимание на клюките.

Тя го изгледа преценяващо.

– Няма да повярваш, сър, но в къщата се носеше слух, че си обещал на чичо ми два сандъка с подправки.

– Два?

– Да, един с чер пипер и един с джинджифил. – Алис се засмя на тази глупост. – Много добре съзнавам, че тази раздута клюка е измишльотина, сър. Все пак се безпокоя, че може да си бил измамен. Какво точно даде на сър Ралф като зестра?

– Не се обременявай с такива подробности, лейди. Това едва ли има особено значение.

– Не ми се ще да мисля, че си бил ограбен, милорд.

Едното ъгълче на устните му леко се изкриви.

– Не се притеснявай. Аз съм човек на бизнеса. Отдавна съм се научил да плащам толкова, колкото си струва купеното.

Глава 5

Панаирът в Ипстоук беше оживена, пъстроцветна гледка. Дори лошото настроение на Бенедикт се пооправи при вида на ярките знамена и разпънатите палатки, покрили полето пред стените на старата крепост. Търговци и продавачи на сладкиши се смесваха с акробати, жонгльори, рицари, войници и фермери.

Едри бойни коне се извисяваха над клепоухи магарета и мускулести понита. Каруци, натоварени с оръжия, се смесваха с фургони, пълни със зеленчуци и вълна. Трубадури и пътуващи музиканти се шляеха сред тълпата.

– Кълна се, че никога не съм виждал повече хора, събрани на едно място, през целия си живот. – Бенедикт се оглеждаше учудено наоколо. – Човек би си помислил, че цяла Англия се е събрала тук днес.

– Не съвсем – каза Алис.

Тя стоеше до Бенедикт на един малък хълм, където бе разпоредил да се издигне черната му палатка. Над главата ѝ плющяха черни знамена. Любимият цвят на Хю контрастираше рязко с яркочервените и зелени съседни палатки и знамена.

– Предполагам, че когато отидеш в Париж и Болоня, ще видиш много по-прекрасни гледки от тази.

Част от въодушевлението в очите на Бенедикт се стопи.

– Алис, бих предпочел да не говориш за ходенето ми в Париж и Болоня така, сякаш вече е сигурно.

– Глупости – усмихна се Алис. – Вече е много по-сигурно. Сър Хю ще се погрижи за това. Това е част от сделката ни, а всички са на мнение, че той винаги държи на думата си.

– Не ме е грижа за сделката, която сте сключили. Не съм много очарован от чичо ни, но е по-добре да си имаш работа с враг, когото познаваш, отколкото с човек с репутацията на Хю Непреклонния.

Алис се намръщи.

– Той сега се казва Хю от Скарклиф. Недей да го наричаш Непреклонния.

– И защо не? Неговите собствени хора го наричат така. Говорих със сър Дънстън. Той ми каза, че Хю напълно заслужава прякора си. Говори се, че никога не се отказва от нищо.

– Също така, че клетвата му е по-силна от стоманена верига, а за

мен това е важното. – Алис отклони темата, махвайки с ръка. – Стига толкова дрънканици. Трябва да се погрижа за моята част от сделката.

Бенедикт я погледна учудено.

– Какво искаш да кажеш? Доведе сър Хю тук, в Ипстоук, и му каза името на трубадура, откраднал зеления кристал. Не е необходимо да правиш нищо повече.

– Няма да е толкова просто. Забравяш, че ти и аз сме единствените, които могат да познаят Гилбърт трубадура. Никои в свитата на Хю не го е виждал.

Бенедикт сви рамене.

– Сър Хю ще поразпита тук-там и скоро ще открие Гилбърт.

– Ами ако се крие под друго име?

– И защо ще го прави? – попита Бенедикт. – Няма как да е разбрал, че сър Хю е тръгнал да го търси.

– Не можем да сме сигурни. – Алис се замисли за момент. – Не, според мен най-бързият начин да открием Гилбърт е, като тръгнем из тълпата и го потърсим. Трябва да е тук някъде. Мога единствено да се надявам, че още не е продал зеления кристал. Това много ще усложни нещата.

Бенедикт се втренчи в нея.

– Смяташ сама да търсиш Гилбърт?

– Можеш да ме придружиш, ако искаш.

– Не е там работата. Говорила ли си за това със сър Хю?

– Не, но не смятам, че е необходимо – Алис спря, когато видя Дънстън, който се приближаваше към тях.

Веднага забеляза, че Дънстън изглежда по-весел от всякога. Обикновено киселото му лице беше оживено от въодушевление. Походката му беше пъргава. Беше облякъл ризницата си и носеше под мишница току-що излъскан шлем.

– Милейди – обърна се той към нея официално. Не беше трудно да се забележи, че не я харесва особено.

– Сър Дънстън – отвърна тя. – Изглеждаш така, сякаш отиваш на война.

– Не, отивам на турнир.

Алис се изненада.

– Ще участваш в турнира? Но нали сме тук по друг въпрос.

– Плановете се промениха.

– Променили са се! – Алис го гледаше учудено. – Знае ли сър Хю за тази промяна?

– Кой, мислите, промени плановете? – попита сухо Дънстън, после се обърна към Бенедикт: – Може да имаме нужда от помощ за доспехите и конете Сър Хю предложи да те попитам дали имаш нещо против?

– Аз? – Бенедикт направо се стресна.

Алис се намръщи.

– Брат ми не е обучен да се занимава с доспехи, оръжия и бойни коне.

Дънстън потупа Бенедикт по рамото.

– Сър Хю казва, че е време да добие представа от тези мъжки работи.

Бенедикт залитна и успя да възвърне равновесието си с помощта на бастуна.

– Не съм особено заинтригуван от тези неща.

Дънстън се ухили.

– Имам новини за теб, млади Бенедикт. Ти вече си човек от свитата на сър Хю и твоят нов господар смята, че не е добре да има около себе си мъже, които не са подходящо обучени и на които не може да се разчита по време на обсада.

– Обсада! – Алис беше ужасена. – Чакай малко. Няма да позволя брат ми да се излага на опасности.

Бенедикт я погледна.

– Нямам нужда от бавачка, Алис.

– Разбира се, че не, момко. – Дънстън се ухили към Алис. Изражението му показваше, че съзнава победата си в малкия им спор. – Брат ти скоро ще стане мъж. Крайно време е да започне да се подготвя за това.

– Но той ще учи право – извика Алис побесняла.

– Е, и? На мен ми се струва, че всеки, който ще учи право, има особена нужда да може да се грижи сам за себе си. Ще си създаде доста врагове.

– Виж какво – започна гневно Алис. – Няма да позволя...

Дънстън не й обърна внимание.

– Да тръгваме, Бенедикт. Ще те заведа при палатките и ще те представя на войниците.

Бенедикт сякаш се заинтригува.

– Много добре.

– Бенедикт, ще стоиш тук, чуваш ли? – сопна се Алис.

Дънстън се подсмихна злобно.

– Кой знае, Бенедикт? Сър Хю възнамерява скоро да излезе на бойното поле. Може би ще ти позволи да му помогнеш за доспехите.

– Мислиш ли? – попита Бенедикт.

– За Бога! – Алис не можеше да повярва на ушите си. – Не ми казвай, че сър Хю смята да губи времето си с този глупав турнир.

Бенедикт ѝ хвърли ослепителна усмивка.

– Имаш да учиш толкова много, колкото и брат ти, лейди Алис. Разбира се, че сър Хю ще участва в днешния турнир. Винсънт от Рейвънхол е тук.

– Кой е Винсънт от Рейвънхол? – попита Алис. – Какво общо има той с това?

Рунтавите вежди на Дънстън подскочиха нагоре.

– Не се съмнявам, че годеникът ти скоро ще ти обясни, милейди. Това определено не е моя работа. А сега, моля за извинение. Бенедикт и аз имаме работа.

– Спри! – Алис вече кипеше от гняв. – Въобще не съм доволна от този обрат на събитията.

– Трябва да отнесеш неудовлетворението си и оплакванията си към сър Хю – промърмори Дънстън. – Хайде, Бенедикт.

– Чакай! – заповяда Алис. – Имам нужда от помощта на Бенедикт.

– Но, Алис – започна нещастно Бенедикт.

– Няма да имаш нужда от Бенедикт този следобед – увери я Дънстън.

Тя се намръщи.

– И откъде знаеш това, сър Дънстън?

– Ами, очевидно е. – Дънстън ѝ се усмихна невинно. – Ти самата ще си заета с много важна работа.

– Какви важна работа? – попита ледено тя.

– Съвсем просто е. Както е редно за току-що сгодена лейди, ти със сигурност ще искаш да наблюдаваш как бъдещият ти съпруг демонстрира уменията си на турнира.

– Нямам никакво намерение да правя нещо подобно.

– Глупости – каза Дънстън. – Всички дами обичат да наблюдават турнири.

Преди Алис да е успяла да каже още нещо, Дънстън повлече Бенедикт към една от палатките за рицарите, участващи в турнира. Те бяха построени в двата противоположни края на бойното поле. Рицарите, оръженосците им и войниците се събираха там, за да се подготвят за турнира.

Алис беше бясна. Не можеше да повярва, че Хю е променил плановете си да търси зеления кристал само заради някакъв турнир. В това

нямаше смисъл.

Когато Дънстън и Бенедикт изчезнаха в тълпата, тя се обърна и тръгна към черната палатка. Щеше да намери Хю и да му каже какво точно мисли за новосъздалото се положение. Беше абсурдно от негова страна да участва в турнир, когато имаха толкова по-важна работа.

Тя спря рязко, когато на пътя ѝ се изпречи голям черен боен кон. Позна го веднага. Нямаше как да сбърка огромните копита, широката глава и мускулестите рамене на любимия жребец на Хю. Ноздрите ѝ трепнаха от миризмата на добре смазана стомана и кожа.

Алис премига при вида на обувия в ботуш крак на Хю в стремето. Изглеждаше огромен. Погледът ѝ бавно се вдигна нагоре. За първи път го виждаше облечен в доспехи. Шлемът му беше пъхнат под едната мишница.

Хю беше доста страшен през по-голямата част от времето, но облечен за битка, Хю Непреклонния си беше наистина страховита гледка. Тя вдигна ръка, за да засенчи слънцето.

– Чух, че има нова мода сред знатните дами – да дават на любимите си рицари някакъв дар, който да носят по време на турнира – каза тихо Хю.

Алис затаи дъх и бързо прегрупира силите си. Напомни си, че е много сърдита.

– Сигурна съм, че ти нямаш намерение да участваш в турнира, милорд.

– Ще бъде забелязано, ако не го сторя. Не искам да събуждам подозрение относно истинската причина за идването ми в Ипстоук. Планът беше да се слеем с тълпата на панаира, ако си спомняш.

– Не виждам защо трябва да губиш толкова много време, играейки си глупави игрички, яхнал коня си, когато би могъл да търсиш Гилбърт трубадура.

– Глупави игрички?

– Точно това са според мен.

– Разбирам. Много дами обичат да наблюдават подобни сражения.

– Той нарочно спря. – Особено когато участват техните лордове.

– Да, само че аз никога не съм проявявала интерес към подобни неща.

– Ще ми дадеш ли някакъв дар?

Алис го изгледа подозрително.

– Какъв дар?

– Шал, панделка или някаква кърпичка ще свършат работа.

– Модните обичаи са доста странни, не мислиш ли, милорд? – Алис поклати учудено глава. – Представи си да дадеш на някой мъж хубава чиста кърпичка или копринена панделка, които да носи, докато се въргаля из калта? Дарът, както го наричаш, по всяка вероятност ще бъде съсипан.

– Може би. – Хю я погледна с неразгадаем поглед. – Така или иначе, мисля, че ще е разумно да ми дадеш някакъв подарък, Алис.

Алис го гледаше, без да мига.

– И за какво, сър?

– Така се очаква – отвърна равно Хю. – Все пак сме сгодени.

– Искаш да вземеш подаръка ми на турнира, за да убедиш всички, че наистина сме сгодени?

– Да.

– Ами зеленият ми камък?

– Всяко нещо с времето си – каза тихо Хю.

– Смятах, че кристалът е изключително важен за теб.

– Така е и ще го имам до края на деня. Но изникна нещо друго. Нещо, което е също толкова важно.

– И какво, за Бога, е това?

– Винсънт от Рейвънхол е тук и възнамерява да участва в турнира. – В гласа на Хю липсваше каквато и да било емоция. А това само по себе си бе плашещо.

– И какво от това? – попита неспокойно Алис. – За Бога, сър, мислех, че си способен да забравиш някакъв си турнир заради камъка.

– Възможността да изляза на бойното поле срещу Винсънт от Рейвънхол е също толкова важна, колкото и намирането на кристала.

– Не бях си помислила, че смяташ за необходимо да се доказваш пред друг рицар, милорд – каза кисело Алис. – По-скоро смятах, че си над тези неща.

– Няма да е зле да престанеш да допускаш разни неща за мен, Алис.

Устата ѝ пресъхна. Задоволи се само да го изгледа.

– Много добре, милорд. Отсега нататък няма да допускам нищо.

– Можеш да си сигурна, че ще ти обясня как стоят нещата със сър Винсънт някой друг път. – Хю протегна ръка. – Точно сега бързам. Подаръка ти, ако обичаш.

– Това наистина е прекалено. – Алис погледна надолу към роклята си. – Мисля, че можеш да вземеш панделката от ръкава ми, ако смяташ, че е абсолютно необходимо.

– Така е.

– Опитай се да не я цапаш, а? Хубавите панделки са скъпи.

– Ако я съсия, ще ти купя друга. Мога да си го позволя.

Алис усети как се изчервява под подигравателния му поглед.

И двамата знаеха, че една панделка не представлява никакъв проблем за него.

– Много добре.

– Благодаря. – Хю се наведе, за да вземе зелената копринена лента.

– Можеш да наблюдаваш турнира от онази палатка в бяло и жълто в далечния край на полето. Там ще седят и другите дами.

– Нямам намерение да наблюдавам турнира, сър – каза сърдечно Алис. – Имам по-важни неща за вършене.

– По-важни неща?

– Да, милорд. Смятам да тръгна да търся Гилбърт. Няма никакъв смисъл и двамата да си загубим следобед.

Хю стисна здраво юмрука си.

– Не се безпокой за този трубадур, Алис. Съвсем скоро ще бъде открит. А ти, междуременно, ще наблюдаваш турнира в компанията на останалите дами.

Без да чака отговора ѝ, Хю даде невидим сигнал на огромния си боен кон. Животното се завъртя с учудваща за размерите му пъргавина и тръгна към бойното поле. Копитата му сякаш разлюляха земята.

– Но, сър Хю, аз току-що ти казах, че не искам да наблюдавам турнира... – Алис спря, когато разбра, че говори само на задницата на отдаляващия се кон.

За първи път изпита опасения относно сделката, която сключи с Хю Непреклонния. Очевидно новият ѝ бизнес-партньор не разбираше съвсем истинското значение на думите „равностойни съдружници“.

Глава 6

Розовобузата продавачка на лакомства подаде на Алис една кифла, напълнена със смялно, подсладено с мед, пилешко месо.

– Да, тук има много трубадури. Не си мисли, че ще обърна внимание на някой, облечен с туника в жълто и оранжево. – Жената взе монетата от Алис и я пхна в кесията, завързана на кръста ѝ. – Е, ще има ли още нещо, милейди?

– Не.

Продавачката изтръска трохите от ръцете си и се обърна към следващия си купувач.

– Е, момко, какво да бъде? Имам чудесен плодов пай, както ѝ вкусно агнешко. Избирай.

Алис погледна с отвращение кифлата си. Това беше четвъртата, която си купуваше през изтеклия един час. Въобще не беше сигурна, че ще успее да я изяде.

Търсенето на Гилбърт се бе оказало трудна задача. Беше обиколила само една трета от цялата площ на панаира. В тази блъсканица едва ли можеше да намери някого.

Опита се да започне няколко светски разговора по сергиите и палатките, но скоро разбра, че никой няма желание да си губи времето в празни приказки. Стигнала до извода, че търговците и продавачите на сладкиши са много по-благосклонни да отговарят на внимателно формулираните ѝ въпроси, ако си купеше нещо, Алис неохотно започна да прави точно това. За нейно разочарование вече бе похарчила почти цялото съдържание на кесията си, без да научи нищо. Междувременно трябваше да изяде три кифли и да изпие две чаши сайдер.

В края на реда от пъстроцветни палатки на амбулантни търговци тя се поколеба, чудейки се какво да прави с поредната кифла. Не ѝ се искаше да я хвърля. Прахосването не ѝ беше в природата.

– Пст лейди. Насам.

Алис вдигна поглед над кифлата и видя около шестнайсетгодишен младеж, скрит под сянката на едно чергило. Момчето ѝ се усмихна.

– Чудесни неща, милейди. Ела и се убеди сама. – Младият мъж погледна бързо през рамо и извади от мръсната си туника малка кама.

Алис ахна и отстъпи назад. Крадците и джебчиите бяха често срещани по панаириите. Тя стисна полите на роклята си и понечи да

побегне.

– Не, не, не се страхувай, милейди. – Очите на младежа се разшириха от тревога. – Не искам да ти сторя зло. Наричат ме Фалк. Предлагам тази красива кама за продан. Разбираш ли? От най-хубава испанска сто-мана е.

Алис се успокои.

– Да, наистина е красива, но нямам нужда от нея.

– Може би ще я дадеш като подарък на твоя лорд? – предложи ре-шително Фалк. – Хубавата кама винаги може да послужи на един мъж.

– Сър Хю си има достатъчно оръжия – отвърна Алис. Все още му беше сърдита, че предпочете да загуби целия следобед на бойното поле.

– Никой мъж няма достатъчно оръжия. Приблужи се, милейди, и разгледай изработката.

Алис погледна без интерес към камата.

– Откъде си я взел?

– Баша ми продава ками и ножове в другия край на панаира – от-върна непринудено Фалк. – Аз му помагам, като търся купувачи сред тълпата.

– Опитай друга приказка, момче.

– Много добре – изпъшка Фалк. – Ако трябва да ти кажа истината – намерих я на пътя. Срамота, не мислиш ли? Предполагам, че принадле-жи на някой пътник. Сигурно я е изгървал случайно.

– По-вероятно е била откъсната от сергията на някой продавач на ножове.

– Не, не, милейди. Кълна се, че я намерих – Фалк обърна камата, за да се види гравираната дръжка. – Виждаш ли колко е красива? Кълна се, че това са редки и ценни камъни.

Алис се усмихна кисело.

– Няма смисъл да си хабиш думите, момче. В кесията ми има само няколко монети и смятам да ги похарча за нещо много по-полезно от та-зи кама.

Фалк я дари с ангелска усмивка.

– Какво искаш да си купиш, милейди? Само ми кажи какво искаш и аз ще ти го донеса. А после ще ми платиш за него. Така ще си спестиш ходенето между тези мръсни сергии.

Алис го изгледа замислено.

– Много мило от твоя страна.

Той ѝ се поклони дълбоко.

– Огромно удоволствие за мен е да ти услужа, милейди.

Хрумна ѝ, че той би могъл да ѝ помогне.

– Това, което ми трябва, е информация.

– Информация? – Фалк пъхна камата в туниката си. – Това няма да е никакъв проблем. Често продавам информация. Ще се изненадаш да разбереш колко много хора купуват тази стока. Е, каква точно информация търсиш?

Алис му разказа историята, която използва за пред продавачите.

– Търся един красив трубадур с дълга кестенява коса, малка брадичка и светлосини очи. Облечен е в туника в жълто и оранжево. Преди малко го чух да пее и ми се иска да чуя още от песните му, но не мога да го открия в тази навалица. Виждал ли си го?

Фалк наклони глава на една страна и я изгледа предизвикателно.

– Влюбена ли си в този трубадур?

Алис понечи да протестира, но бързо се опомни. Вместо това въздъхна тъжно.

– Той е много хубав.

Фалк изсумтя презрително.

– Не си единствената, която мисли така. За Бога, не знам какво толкова има в тези трубадури. Покрай всичките се мотаят красиви дами.

Алис се усмихна.

– Значи си го виждал?

– Да. Виждал съм твоя любим поет – Фалк сви безгрижно рамене. – Туниката му е много красива, точно както каза и ти. Аз самият харесвам жълто и оранжево.

– Къде си го видял? – попита нетърпеливо Алис.

– Снощи забавлява група рицари до един от лагерните огньове. Аз... въз... случайно бях наблизил и го чух.

– И тогава ли намери изгубената кама? – попита вежливо Алис.

– Точно така. – Фалк въобще не изглеждаше притеснен от думите ѝ. – Рицарите са много разсеяни особено когато са пили повечко вино. Винаги губят ками, кесии и разни други неща. Колко ще ми платиш, за да открия прекрасния ти трубадур?

Алис опипа почти празната си кесия.

– Останали са ми само няколко монети. Мисля, че информацията си струва една от тях. А може би две, ако свършиш работата бързо.

– Дадено. – Фалк ѝ се ухили. – Ела с мен, милейди. Знаем къде да открия този трубадур.

– И как можеш да си толкова сигурен?

– Вече ти казах, че не си единствената влюбена в него. Снощи го

чух да разказва на една русокоса дама, че ще се срещне с нея днес, докато нейният лорд се бие на бойното поле.

– За Бога – промълви Алис, – ти наистина си пълен с информация, Фалк.

– Казах ти, информацията се продава толкова добре, колкото и всичко останало, а рискът е много по-малък.

Фалк се обърна и тръгна през тълпата. Алис захвърли недоядената си кифла и забърза след него.

Петнайсет минути по-късно вече се намираше в покрайнините на панаира. Погледна неспокойно назад, докато Фалк я водеше покрай старата каменна стена, заграждаща крепостта Ипстоук. Тълпата бе останала зад тях. Алис беше сама с Фалк.

Последва го нагоре по малък хълм. Когато стигна върха, отново погледна назад и над палатките и знамената видя бойното поле на турнира.

Тълпа зрители се беше събрала, за да го наблюдава. Алис потърси познатото черно знаме, но от това разстояние беше невъзможно да разпознае Хю или някой от хората му.

– Насам, милейди – прошепна Фалк и заобиколи една от порутените сгради. – Побързай!

Алис си каза, че Хю е достатъчно умен и достатъчно опитен, за да бъде ранен в турнира. Потрепери. Баща ѝ беше същият. Сър Бърнард бе прекарал голяма част от живота си в Северна Франция, търсейки слава и богатство в безбройните рицарски турнири. Бърнард бе търсил и нещо друго по време на тези пътувания, помисли си тъжно Алис. Бягство от отговорността си на баща и съпруг.

Имаше само откъслечни спомени за баща си, разпръснати из годините като мъниста от скъсана огърлица.

Бърнард беше хубав мъж със сърдечен смях, къдрава червена брада и живи зелени очи. Беше гръмогласен и шумен и много привързан към лова, турнирите и според Хелън, майката на Алис, към лондонските бардаци.

Бърнард не си беше вкъщи през по-голямата част от времето, но посещенията му в имението бяха вълнуващи събития по време на детството ѝ. Винаги се връщаше с подаръци и нови разкази. Вземаше Алис на ръце и я носеше из голямата зала. Докато Бърнард си беше вкъщи, на Алис ѝ се струваше, че всичко, в това число и майка ѝ, разцъфва от щастие.

Но много скоро Бърнард отново тръгваше на път за някой турнир

надалече или за Лондон. Много от ранните спомени на Алис бяха изпълнени с образа на майка ѝ, плачеща след някое от многобройните заминавания на Бърнард.

Семейството започна да го вижда по-често, когато се роди неговият син и наследник. Хелън просто цъфтеше през този период. Но след като Бенедикт се нарани при падане от коня си, Бърнард отново се върна към старите си навици. Пътуванията до Лондон и Северна Франция станаха отново толкова чести и дълги.

Годините минаваха и разочарована от дългите отсъствия на съпруга си, Хелън започна да прекарва все повече време над бележника си или смесвайки билките и отварите си. Започна да се отдръпва от децата си, явно погълната от заниманията си.

В последните си години Хелън вече не реагираше с блестящи от щастие очи на кратките визити на Бърнард. Нито пък плачеше, когато си тръгнеше.

Тъй като майка ѝ се усамотяваше в кабинета си за все по-дълги и по-дълги периоди от време, Алис постепенно поема множеството отговорности, свързани с управлението на домакинството и имението. Зае се също и с възпитанието на Бенедикт. Страхуваше се, че не се бе справила особено добре със задачата да му бъде едновременно и баща, и майка. Не можеше да компенсира болката, която му причиняваше отношението на баща им. Тихата омраза, която блясваше в очите на Бенедикт всеки път, когато се споменеше името на баща им, все още извикваше сълзи в очите на Алис.

Но разбра, че наистина се е провалила, когато изгуби наследството на Бенедикт.

– Милейди?

Алис прогони тъжните спомени.

– Къде отиваме, Фалк?

– Тихо. – Той ѝ махна с ръка да замълчи. – Да не би да искаш да те чуе?

– Искам да разбера къде ме водиш.

Тя заобиколи една порутена дървена барака и го видя клекнал зад гъст листак.

– Снощи чух трубадура да казва на русокосата, че ще се срещнат тук, до храстите покрай потока.

– Сигурен ли си?

– Ако не дойде, няма да ми платиш – каза великодушно Фалк.

– Много добре. Води ме.

Фалк се шмугна в шубрака, който скриваше потока от погледа. Алис надигна полите си и го последва предпазливо. Меките ѝ кожени обувки щяха да се повредят, помисли си разсеяно.

Само миг по-късно висок, пронизителен вик я закова на мястото ѝ. Тя сграбчи ръката на Фалк.

– Какво беше това? – прошепна тя ужасена.

– Русокосата, най-вероятно – отвърна Фалк, без да показва никакви признаци на изненада.

– Някой я напада. Трябва да ѝ се притечем на помощ.

Фалк премига и я изгледа така, сякаш е луда.

– Не мисля, че би искала помощ от такива като нас.

– Защо не?

– От това, което чувам, ми се струва, че твоят прекрасен трубадур дърпа струните на арфата ѝ доста добре.

Отново се чу висок женски вик.

– Дърпа струните? Не разбирам. Някой ѝ причинява болка. Трябва да направим нещо.

Фалк превъртя очи.

– Трубадурът я търкаля в тревата, милейди.

– Търкаля я? Като топка, така ли? Защо, за Бога, ще го прави?

Фалк изпъшка тихо.

– Не разбираш ли, милейди? Той прави любов с нея.

– Тук? В храстите? – Алис беше толкова шокирана, че се спъна в една клечка и за малко не тупна на земята.

– А къде другаде? – Фалк ѝ помогна да си възвърне равновесието. – Едва ли могат да използват палатката на нейния лорд, нали? А трубадурът си няма своя.

Алис усети как ѝ става топло. Не ѝ беше приятно да разбере, че това момче, което едва ли беше по-голямо от Бенедикт, знае за тези неща много повече от самата нея.

– Разбирам. – Опита се да го каже непринудено.

Фалк я съжали за очевидното ѝ притеснение.

– Искаш ли да ги почакаш тук, докато свършат?

– Да, мисля, че да. Определено не бих искала да ги прекъсвам.

– Както желаш. – Фалк протегна ръка – аз изпълних моята част от сделката и ако ми платиш сега, ще тръгвам.

Алис се намръщи.

– Сигурен ли си, че Гилбърт е трубадурът с дамата?

– Погледни ей там. – Фалк кимна към едно ярко оранжево-жълто

петно зад клоните на дърветата.

Алис проследи погледа му.

– Това наистина прилича на туниката на Гилбърт. А виждам и лют-нята му.

Дрезгав мъжки стон се чу иззад храстите точно когато Алис подаваше на Фалк последните си останали монети.

– От това, което чувам, сега май твоят трубадур свири на своя инструмент. Рог, предполагам. – Пръстите на Фалк стиснаха здраво монетите. – Но ти не се тревожи, милейди. Чух го да казва на русокосата, че може да свири повече от един тон.

Алис отново се намръщи.

– Не мисля, че разбирам...

Но Фалк вече бе изчезнал.

Алис се поколеба, не знаейки какво да прави. Бе възнамерявала да поиска от Гилбърт зеления кристал, когато го намери. Сега за първи път се замисли дали той въобще ще признае, че е у него. Какво щеше да прави, ако той просто отрече, че знае нещо за камъка?

А освен това нещата се усложняваха от присъствието на русокосата дама. Какво може да каже човек на мъж и жена, които току-що са правили любов? Особено когато любовта явно е прелюбодеяние.

Алис разбра, че Гилбърт е много по-смел, отколкото бе предполагала. Осмелявайки се да прелъсти омъжена дама, той рискуваше кастрацията или дори смърт от ръката на съпруга. Човек, готов да жертва толкова много заради страстта си, най-вероятно щеше да се изсмее на Алис, когато го накара да ѝ върне камъка.

Мина ѝ през ума, че всичко щеше да е много по-просто, ако Хю беше с нея. Той не би се поколебал да предизвика Гилбърт.

Иди, че имай доверие на мъж, който ходи по турнири, когато има толкова по-важни неща за вършене, помисли си тя ядосана.

Стресна я още един дрезгав стон. Този беше по-силен от последния. Тя всъщност нямаше никаква представа, колко дълго се прави любов. Може би Гилбърт и тази лейди ще излязат от храстите всеки момент и ще я видят.

Ако искаше да действа, трябваше да бъде скоро.

Алис си пое дъх и тръгна решително към купчината дрехи. Когато стигна дотам, видя, че Гилбърт е оставил не само лютнята си, но и малка торба от зебло.

Торбата беше достатъчно голяма, за да побере камъка.

Алис се поколеба, но си напомни, че Гилбърт ѝ бе откраднал

кристала. Тя имаше право да си го върне.

Отвори крадешком торбата. Вътре имаше някакъв предмет с размери, приблизително колкото тези на камъка. Беше увит в зебло.

С треперещи пръсти, Алис взе тежкия предмет и разгърна зеблото. Познатата мътна светлина на странния зелен кристал ѝ намигна. Фасетките на камъка улавяха светлината, но не я отразяваха силно.

Без съмнение, това беше нейният зелен кристал. Обзе я задоволство. Камъкът не беше красив, но тя го намираше очарователен. Никога преди не бе виждала такъв кристал. Някак усещаше тайните му, въпреки че през краткото време, докато камъкът беше у нея, нямаше никаква представа, какви са тези тайни.

Стресна я дрезгав вик откъм храстите. Скочи на крака, стиснала камъка, и чу гласа на Гилбърт:

– Когато пея довечера на хората на мъжа ти, сладка моя, ще знаеш, че дамата от песента ми си ти. Ще се изчервиш ли?

– Разбира се, но кой ще забележи в тъмното? – Жената се засмя. – Ти наистина си негодник, сър Трубадур.

– Благодаря, мадам. – Гилбърт също се засмя. – Ще пея за алабастровите ти гърди и бели като мляко бедра. И за меда, който открих между тях днес. А твоят лорд не е толкова умен.

– Най-добре се моли моят лорд да не ме разпознае в песента ти – сухо каза дамата, – в противен случай със сигурност ще се простиш с хубавата си лютня.

Гилбърт се изсмя пресилено.

– Не би имало удоволствие в лова, ако не съществува риск. Някои мъже предпочитат да изразходват енергията си на бойното поле, а аз предпочитам да го правя между меките бедра на жените ми.

Алис не се колеба повече. Избяга, стиснала увития в зебло кристал. Можеше само да се надява, че Гилбърт няма да чуе стъпките ѝ.

Не беше стигнала далеч, когато чу гневния му вик Знаеше, че е открил кражбата.

Алис затича по-бързо. Не мислеше, че Гилбърт я е видял.

Дишаше тежко, когато стигна до каменната стена на старата крепост. Пъхна се под малък дървен навес, за да си поеме дъх. Само след още няколко минути щеше да е в безопасност сред тълпата на панаира. Гилбърт никога нямаше да успее да я намери там.

Пое си дълбоко въздух. Пулсът ѝ препускаше бясно, когато излезе от укритието си и се втурна през полето към първата редица палатки.

Двама мъже с извадени ками застанаха точно пред нея. Единият се

усмихна с беззъба усмивка. Вторият имаше превръзка на дясното си око.

Ужасена, Алис се закова на мястото си.

– Е, имаме една хубава дама с интересно нещо в ръката ѝ. Изглежда, момчето ни продаде хубава информация, Хюбърт.

Мъжът с превръзката се изкикоти.

– Да, така е. Може би все пак трябва да му платим за услугата.

– Винаги съм казвал – никога не плащай затова, което можеш да вземеш безплатно – провлече беззъбият и махна със свободната си ръка.

– Дай ни камъка, лейди, и няма да имаш неприятности.

Алис изпъна рамене и ги изгледа гневно.

– Този камък е мой. Веднага се махнете от пътя ми.

Едноокият изсумтя.

– Говори като истинска дама, нали? Винаги съм искал да имам някоя от тях.

– Можеш да я имаш – промърмори беззъбият – Веднага щом свършим нашата работа.

Алис стисна камъка и отвори уста, за да извика, но знаеше, че наоколо няма никой, който да ѝ се притече помощ.

– Върна ли се Бенедикт?

Хю погледна към далечния край на бойното поле. Виждаше знамената на Винсънт, плющящи на вятъра. През тялото му премина ледена тръпка. *Няма да забравя, дядо.*

– Не, милорд. – Дънстън проследи погледа му. В очите му се появи разбиране. – Да, да, да. Виждам, че Винсънт от Рейвънхол най-после се приготвя за бойното поле.

– Да, и то съвсем навреме. – Хю погледна към палатките, търсейки Бенедикт. Нямаше и следа от него. – По дяволите, къде е това момче? Досега трябваше да се е върнал с новини за сестра си.

Хю бе изпратил Бенедикт да доведе Алис, когато разбра, че я няма сред другите зрителите. Незнайно защо, Хю първо изпита разочарование, а после – раздразнение, когато видя, че Алис не е при другите дами. Каза си, че е прав да се ядосва. Все пак ѝ бе дал точни указания, а тя не се бе подчинила. Но изпитваше тревожното чувство, че нещата са се задълбочили.

Тя без съмнение бе решила да не обърне внимание на думите му, защото не го смяташе за свой лорд.

– Може би турнирите не я интересуват. – Дънстън се изплю на земята. Огледа пъстроцветната тълпа от дами, които седяха под яркожълтото чергило от едната страна на бойното поле. – Това е мъжка игра, в края на краищата.

– Да – Хю отново потърси с поглед Бенедикт.

– Спомням си дните, когато дамите въобще не можеха да бъдат накарани да дойдат на турнир – продължи Дънстън, – а сега това се превърна в истинска мода.

– Не мога да чакам повече. Винсънт е почти готов. Доведи ми коня.

– Да, милорд. – Дънстън направи знак на един коняр, който доведе черния боен кон на Хю.

Хю погледна към зрителите. Все още никаква следа от Алис.

Проклятие. Тази дама има много да учи.

Един широкоплещест мъж с гъста брада и малки, блестящи очи излезе от палатката за участниците.

– Сър Хю. Разбрах, че си тук. Не можа да устоиш на възможността да свалиш от коня му Винсънт от Рейвънхол, а?

Хю погледна към човека без особено въодушевление.

– Казаха ми, че днес си се представил добре, Едуард.

– Взех един добър боен кон и няколко оръжия от Олдън от Грантхорп. – Едуард се ухили широко. – Сър Олдън се озова в калта със счупен крак. Забавна гледка. Приличаше на обърната по гръб костенурка.

Хю не каза нищо. Не харесваше Едуард. Той беше с няколко години по-възрастен от него, закоравял наемник, който продаваше мечи си на всеки, готов да плати цената му. Това, само по себе си, не беше голямо престъпление. Хю знаеше прекрасно, че ако собствената му съдба не го бе изпратила в дома на Еразъм от Торнууд, той също щеше да избере подобна кариера.

Не харесваше Едуард по други причини. Наемникът беше опитен воин, но жесток и с лоши маниери. Хю бе чувал доста неприятни слухове, отнасящи се до насилническите му действия спрямо млади жени, включително един подобен случай отпреди няколко месеца, когато една двайсетгодишна прислужница бе умряла вследствие грубите ласки на Едуард. Хю не знаеше дали слухът е верен, но не му беше трудно да му повярва.

– Готово, милорд. – Конярят бе подготвил нетърпеливия жребец.

– Милорд Хю. – Бенедикт закукука откъм ъгъла на палатката тъкмо когато Хю пхна единия си крак в стремето. Момчето се задъхваше.

– Милорд. Не мога да я открия.

Хю спря.

– Не е ли в палатката?

– Не, милорд. – Бенедикт спря и се подпря на бастуна си. – Може би е тръгнала да разглежда сергиите. Не обича особено турнирите.

– Аз ѝ казах да дойде да гледа заедно с другите дами.

– Знам, милорд. – Бенедикт изглеждаше разтревожен. – Ти не познаваш сестра ми, сър. Алис не е от тези, които се подчиняват на заповеди. Предпочита да прави това, което сама си е наумила.

– Така изглежда.

Хю се метна на седлото и погледна към яркозелената панделка, трептяща почти до самия край на копието му.

– Милорд, моля те да проявиш снизхождение към характера ѝ – продължи Бенедикт. – Никога не е приемала напътствия. Особено от мъже.

– Значи е дошло време да се научи да го прави.

Хю погледна към другия край на бойното поле. Винсънт от Рейвънхол се качваше на коня си под развято червено знаме.

Въпреки че се ядосваше заради Алис, Хю започваше и да се тревожи. И то не заради предстоящия двубой с Винсънт.

Нещо не беше наред.

Бе предположил, че Алис не е отишла при другите дами от чист инат. Хю знаеше много добре, че не бе обърнала внимание на думите му да отиде на турнира. Каза си, че тя просто се цупи, и реши да се занимае с това по-късно, след като излезе срещу Винсънт от Рейвънхол.

Хю и Винсънт нямаха възможност да се изправят открито един срещу друг, защото и двамата бяха васали на Еразъм от Торнууд. Еразъм нямаше никакво намерение да позволява на най-добрите си рицари да изразходват енергията си един срещу друг. Двамата бяха длъжни да ограничат срещите си до случаите, когато се озоваваха на един и същ турнир. Така старата вражда влизаше в рамките на обикновения спорт.

Последния път, когато се изправиха в подобна привидна битка, Хю свали Винсънт само с един удар на копието си. Тъй като онзи турнир беше доста важен и за него плащаше богат барон, нямаше никакви ограничения за откупите. Победеният рицар можеше да вземе всичко, което можеше да му даде жертвата му.

Всички очакваха Хю да поиска висока цена на Винсънт от Рейвънхол. Или поне да вземе скъпия му боен кон и доспехите.

Хю обаче не взе нищо. Просто си тръгна от бойното поле, оставяйки Винсънт в праха. Обидата беше огромна. За този случай се пееха

балади и към легендите за Хю Непреклонния се прибави още един разказ.

Никой, освен Хю и неговия единствен довереник, Дънстън, не знаеше истината. Въобще не беше необходимо да взема скъпия кон и доспехите на Винсът. Хю бе измислил много по-хитра и безкрайно по-ефикасна стратегия. Но тя щеше да се развие с течение на времето. След шест месеца, или най-много след година.

Победата щеше да е пълна. Хю беше убеден, че тя ще успокои бурите, бушуващи в душата му, и той най-накрая ще намери покой.

Хю пхна шлема си под мишница и погледна към Бенедикт.

– Вземи двама от конярите и потърси сестра си из панаира.

– Да, милорд. – Бенедикт понечи да се обърне, но се поколеба. – Сър, трябва да те попитам какво възнамеряваш да правиш с Алис, когато я открием.

– Това е проблем на Алис, не твой.

– Но, милорд...

– Казах: това е само между Алис и мен. Върви, Бенедикт. Имаш работа да вършиш.

– Да, милорд.

Бенедикт се обърна неохотно и тръгна към палатките на панаира.

Хю се приготви да каже нещо на малката свита, която яздеше под черното му знаме. Те го гледаха нетърпеливо. Винаги печелеха пари, когато излизаха на бойното поле с Хю Непреклонния.

Хю отдавна бе разбрал, че съществува една тайна за печеленето на турнири, както и на истински битки. Тайната беше дисциплина и ясна стратегия и Хю винаги се учудваше, че толкова малко хора ги използват.

Рицарите бяха по природа импулсивни, ентузиазирани мъже, втурващи се в турнира или в истинската битка, без да мислят за нищо, освен за личната си слава и плячка. Техните лордове ги окуражаваха да се държат точно така, както и трубадурите, които пееха песни за героизма им. И, разбира се, дамите. Те предпочитаха да дават благоволения си на героите от баладите.

Такива недисциплинирани рицари, според Хю, постигаха победата си единствено случайно.

Хю предпочиташе победите му да са предсказуеми. Дисциплината и придържането към избраната стратегия бяха ключовете към тази предсказуемост. И той ги бе превърнал в крайгълни камъни на техниките, които използваше, за да обучава хората си.

Войниците и рицарите, които слагаха собствената си жажда за слава и плячка пред заповедите на Хю, не оставаха дълго при него.

– Ще слушате заповедите ми и ще следвате стратегията, която обсъдихме по-рано – каза Хю на хората си. – Ясен ли съм?

Дънстън се ухили, докато слагаше шлема си.

– Да, милорд. Не се тревожи, готови сме да следваме плана ти.

Останалите се усмихнаха.

– И не забравяйте – предупреди ги Хю. – Винсънт от Рейвънхол е мой. Вие се занимавайте с останалите му хора.

Всички кимнаха мрачно, защото знаеха за лошите отношения между техния господар и Винсънт от Рейвънхол. Враждата не беше тайна за никого.

Доволен, че всичко е наред, Хю се обърна, за да яхне коня си. Щеше да се занимае с Алис по-късно.

– Милорд, чакай – извика Бенедикт.

Хю погледна нетърпеливо назад. В очите на Бенедикт видя почти животински страх.

– Какво има?

– Това момче, Фалк, казва, че знае къде е Алис, – Бенедикт посочи един прашен младеж приблизително на неговата възраст. – Казва, че двама мъже с камии са тръгнали да я преследват. Казва, че ще ни каже къде да я открием. Срещу заплащане.

На Хю му мина през ума, че причината Алис да не е сред останалите зрители на турнира е тази, че е отишла да търси Гилбърт трубадура.

Наистина, не би могла да е толкова безразсъдна.

Но дори и да се опитваше да убеди сам себе си, Хю усети как една ледена ръка го сграбчва за гърлото.

Пред очите му изникна гледката на злочестия търговец от Клайдмиър, лежащ в локва кръв.

Погледна към ухиления Фалк.

– Вярно ли е това?

– Да, милостиви господарю. – Усмивката му стана още по-широка. – Аз съм търговец и продавам информация, както и всичко друго, което мога. С удоволствие ще ти кажа къде е червенкосата дама, но ще е най-добре да побързаш, ако искаш да я спасиш, преди онези двама разбойници да я хванат.

Хю бързо прогони гнева и страха, които заплашваха да го изпълнят целия.

– Говори.

– Е, що се отнася до това, милорд, първо трябва да уточним цената.

– Цената – тихо каза Хю – е животът ти. Каж и истината или се приготви да умреш.

Фалк престана да се хили.

Глава 7

Алис се затича към изоставената барака. Единствената ѝ надежда беше да я достигне, преди двамата въоръжени с камии крадци да я хванат. Ако се добереше до вратата, сигурно щеше да успее да се барикадира вътре.

– Спри я – извика едноокия на другаря си. – Ако изгубим проклетия камък и този път, никога няма да ни платят.

– Това момиче бяга като стрела – задъхваше се другият мъж.

Страшното туп-туп-туп от ботушите на преследвачите ѝ беше най-ужасяващият звук, който Алис някога бе чувала. Бараката ѝ се струваше толкова далеч, а полите се увиваха около краката ѝ и я забавяха още повече.

Двамата крадци я приближаваха.

Алис беше на десетина крачки от малката постройка, когато чу гръмотевицата, която разтресе дори земята под нозете ѝ.

Част от съзнанието ѝ отбеляза, че слънцето продължава да грее. Нямаше никакви признаци за буря.

Гръмотевицата беше злокобно удряне на барабан зад гърба ѝ.

И тогава чу вика на единия от преследвачите си.

Ужасният писък накара Алис да спре. Обърна се точно навреме, за да види как крадецът с беззъбата усмивка пада под копитата на черен боен жребец. Огромното животно сякаш дори не го забеляза, а продължи напред.

Алис разпозна коня и рицаря върху него. Черната грива на коня и черната коса на ездача се вееха на вятъра. На слънцето блестеше стомана.

Алис стисна камъка и се загледа във внушителната картина. Беше виждала достатъчно рицари и бойни коне през живота си, но никога не бе виждала нещо толкова страховито като това.

Хю Непреклонния и черният звяр, който яздеше, бяха като едно цяло, като една бойна машина, която нищо не би могло да спре.

Едноокият изкрещя и се дръпна рязко от пътя на копитата, търсейки убежище в храсталаците край потока. Но нямаше никаква надежда да надбяга жребца. Очевидно разбирайки, че е обречен, той се обърна безпомощно, за да види съдбата си.

Алис понечи да затвори очи, за да не види неизбежната сцена на

смъртта, която щеше до последва. Но в последния момент добре обученият боен кон, подчиняващ се на невидимите за останалите заповеди на ездача си, смени посоката на движението си. Мина на косъм от крадеца, без да му навреди.

Огромният кон спря рязко, обърна се обратно и се върна до мястото, където стоеше едноокия. Жребецът разтърси глава, изпръхтя и тропна с едното си огромно копито сякаш за да протестира за изхода на преследването.

Едноокият падна на колене, изпълнен с ужас.

Хю погледна към Алис.

– Добре ли си?

Алис бе изгубила ума и дума. Устата ѝ бе пресъхнала. Кимна бързо.

Доволен от отговора ѝ, Хю върна вниманието си към крадеца. Когато заговори, гласът му беше ужасяващо тих:

– Е, преследваше дамата така, сякаш си хрътка, тръгнала по следите на заек.

– Не ме убивай, милорд – помоли се едноокият. – Нямахме намерение да ѝ сторим зло. Просто се пошегувахме с момичето. Искрахме само да се повъргалиме из тревата. Какво лошо има в това?

– Момичето – каза внимателно Хю – е моята годеница и бъдеща съпруга.

Очите на крадеца се разшириха от ужас. Чакаше го истински ад. Направи още един отчаян опит да се защити:

– Но откъде можем да знаем, милорд? Тя изглежда като всяко друго момиче. Видяхме я да излиза от храстите и, естествено, решихме, че търси нещо по-така.

– Млъкни – заповяда Хю. – Още си жив само защото имам да ти задам няколко въпроса. Ако не си мериш приказките, мога да реша, че нямам нужда от отговорите ти.

Крадецът потрепери.

– Да, милорд.

Дънстън се показа, забързан, иззад старата каменна стена. Бенедикт, движещ се с изумителна бързина, помагайки си с бастуна, вървеше плътно след него. И двамата бяха задъхани и почервенели.

– Алис – извика Бенедикт. – Добре ли си?

– Да. – Алис изведнъж осъзна, че трепери. Въобще не поглеждаше към човека, стъпкан от копитата на жребеца.

Хю погледна към Дънстън.

– Виж онзи на земята. Падна под копитата на Сторм и сигурно е

мъртъв.

– Да, милорд. – Дънстън тръгна към тялото. Ритна го леко и се изплю на тревата. – Мисля, че си прав, сър. – Дънстън се наведе, за да разгледа по-добре предмета до падналия мъж. – Носил е хубава малка кама.

– Твоя е, ако я искаш – каза Хю, докато слизаше от коня си. – Заедно с всичко, което можеш да откриеш у него.

– Едва ли ще е много.

В далечината отекна колективен вик. Звучите от битката в турнира се понесоха от вятъра. Дънстън и Бенедикт погледнаха към бойното поле.

Алис усети напрежението, надвиснало във въздуха.

– Явно Винсънт от Рейвънхол е излязъл да се бие – каза след миг Хю.

– Да, сър. – Дънстън прикри въздишката си на съжаление – Така е. Излезе срещу Харолд от Ардмор. Няма да е кой знае какво сражение. Винсънт направо ще помете младия Харолд.

Хю стисна челюсти за миг, но гласът му остана спокоен, сякаш бяха разговаряли за прибирането на реколтата.

– Съжалявам, че днес трябва да се задоволиш с плячката, която можеш да вземеш от тези двамата тук. Ясно е, че заради някои определени събития няма да имаме възможността да участваме в турнира.

Дънстън погледна скришом към Алис.

– Да, милорд.

Хю подаде юздите на коня си на Бенедикт.

– Извикай шерифа и му кажи, че искам по-късно да разпитам този мъж.

– Да, сър. – Бенедикт взе юздите на Сторм.

Хю погледна към Алис. Изражението му беше неразгадаемо.

– Сигурна ли си, че си невредима?

– Да – прошепна Алис. По някаква идиотска причина усещаше, че всеки момент ще избухне в сълзи. Изпитваше смешното желание да се хвърли в ръцете на Хю. – Ти ми спаси живота, милорд.

– Нямах да се наложи, ако бе отишла на турнира. – Гласът му звучеше абсолютно безизразно.

Алис се вцепени. Може би беше истина това, което говореха за него, помисли си. Може би Хю Непреклонния не можеше да изпитва топли чувства. Камъкът изведнъж ѝ дотежа и тя си спомни, че го държи в ръцете си.

– Открих зеления камък, милорд – промълви, надявайки се, че това ще проникне през невидимата стоманена броня, обвила чувствата му.

– Така ли? – Той погледна към предмета в ръката ѝ. – Не съм доволен от цената, която за малко не плати за него.

– Но...

– Вече бях разпитал къде мога да намеря Гилбърт трубадура. Тази вечер трябваше да забавлява група рицари и дамите им. До сутринта камъкът щеше да бъде в ръцете ми. Не беше необходимо да рискуваш заради него.

В чувствата на Алис настъпи рязък обрат. Тя се ядоса.

– Трябваше да ми кажеш за плана си, преди да отидеш на турнира, милорд. Ние сме партньори, ако благоволиш да си спомниш. Сключихме сделка.

– Нашата сделка, както я наричаш ти, няма нищо общо с това, че когато давам заповеди, очаквам те да се спазват.

– Но, за Бога, сър, това не е честно.

– Не е честно? – Той тръгна към нея – Смяташ, че ми липсва чувство за справедливост, само защото не искам да поемаш глупави рискове?

Алис го погледна учудено.

– Ядосан си.

– Да, мадам.

– Искам да кажа, наистина ядосан. Само защото се изложих на опасност.

– Не смятам това за маловажно, лейди.

Страховитото изражение на Хю би трябвало да усили тревогата на Алис, но не стана така. В гърдите ѝ проблесна мъничко пламъче надежда.

– Смятам, че си по-загрижен за мен, отколкото за зеления кристал, сър.

– Ти си моя годеница – каза равно Хю. – Нося отговорност за теб.

Алис се усмихна с треперещи устни.

– Милорд, наистина смятам, че слуховете за теб са преувеличени. Въобще не си толкова студен, колкото говорят хората. Днес ти спаси живота ми и аз няма да го забравя, докато съм жива.

Тя остави увития в зебло камък на земята, изправи се и се хвърли в ръцете на Хю.

За нейна изненада те се сключиха около нея. Стоманените халки на ризницата му бяха студени и твърди, но силата му ѝ действаше успокояващо. Алис се притисна към него.

– Ще поговорим за това по-късно – каза Хю в косите ѝ.

Хю изчака да се навечерят, преди да отиде в палатката на Алис.

Беше много хубава палатка. Голяма, удобна. Дори имаше преграда в средата. Това беше единствената палатка, която бяха взели на това пътуване.

Неговата палатка.

Хю я бе отстъпил на Алис, без да си прави труда да я пита дали не би била толкова любезна, че да я сподели с него. Предварително знаеше какъв ще е отговорът на този въпрос.

Предишната нощ прекара до огъня, заедно с хората си, и възнамеряваше и тази нощ да направи същото, докато Алис се възползва от сравнителния лукс на палатката.

Но Алис не само спеше сама в палатката, но и се хранеше сама в нея. Както бе отбелязал чичо ѝ, тя явно не проявяваше никакъв интерес към разговори за рицари и войници.

Хю си я представи сгушена в одеялата и с усилие сподави въздишката си. Дълбока, настойчива необходимост се бе загнездила в долната част на корема му. Прекалено дълго време не бе имал жена. Като човек на дисциплината, той не позволяваше на собствените си страсти да го управляват, но си плащаше съответната цена за това.

Добре познаваше разяждащата болка на незадоволеното сексуално желание. Бе я усещал доста често. Успокояваше се с мисълта, че нещата ще се променят, когато си вземе съпруга.

Тази мисъл го върна към доста явното положение на нещата, защото той почти имаше съпруга. За повечето двойки годежът беше толкова близо до брака, че малцина се противопоставяха, ако мъжът и жената предпочетяха да консумират съюза си. Всъщност подобна консумация в действителност правеше брака още по-сигурен.

За лош късмет на Хю, той беше сгоден за жена, която се смяташе за негов бизнес-съдружник, а не бъдеща съпруга. Зачуди се какво ли ще му струва да убеди Алис, че бракът би бил интересна алтернатива на манастира.

Този проблем го тревожеше. В началото му изглеждаше съвсем просто, но сега започваше да се съмнява.

Той притежаваше много способности, мислеше си Хю. Беше надарен с остър ум. Еразъм от Торнууд се бе погрижил за образованието му и Хю знаеше прекрасно, че е много по-начетен от повечето хора. Но

когато въпросът опре до разбирането на жените, особено на жена като Алис, Хю усещаше, че способностите му му изневеряват.

– Милорд? – Бенедикт се изправи и тръгна към Хю. – Мога ли да поговоря с теб?

– Не и ако става дума за сестра ти.

– Но, милорд, бих те посъветвал да я разбереш по-добре, преди да отидеш при нея. Днес следобед беше водена само от добри чувства.

Хю спря.

– Днес за малко не беше убита. Да не би да искаш да я окуражавам за подобни глупости?

– Не, сър, но съм сигурен, че тя повече няма да прави така. Трябва да изтъкна, че ти получи това, което искаше. Зеленият камък е отново твоя собственост. Не можеш ли да оставиш всичко така, както си е?

– Не. – Хю разгледа разтревоженото лице на Бенедикт на мъждивата светлина на огъня. – Успокой се, момче. Аз не бия жени.

Бенедикт не изглеждаше убеден.

– Сър Дънстън ми каза, че си ядосан, защото не можа да излезеш на турнира срещу Винсънт от Рейвънхол.

– И се страхуваш, че ще си го изкарам на Алис?

– Да, точно от това се страхувам. Алис притежава дарба да дразни мъжете, които се опитват да ѝ заповядват, милорд. Чичо ми винаги излизаше от кожата си с нея.

Хю се вцепени.

– Сър Ралф удрял ли я е някога?

– Не. – Бенедикт се усмихна лукаво. – Не мисля, че се осмеляваше да го направи. Знаеше, че тя ще му отмъсти по начин, който не би могъл и да предположи.

– Да. – Хю се отпусна. – Останах с впечатлението, че Алис май в известен смисъл плаши Ралф.

– Понякога си мисля, че той наистина се страхуваше от нея – каза тихо Бенедикт. – Алис го отдаваше на репутацията на майка ни.

– На майка ви ли?

– Да. Тя много разбираше от билки. Познаваше добре науката за растенията. – Бенедикт се поколеба. – Знаеше свойствата на много странни и необичайни видове. Тези, които лекуват, и онези, които убиват. И обучаваше Алис от съвсем ранна възраст.

По гърба на Хю полази ледена тръпка.

– С други думи, сър Ралф се е страхувал, че Алис може да е научила достатъчно от майка ви, за да го отрови, така ли?

– Алис никога не би направила нещо толкова ужасно. – Бенедикт очевидно беше шокиран от подобна мисъл. – Майка ми я е учила да лекува, не да причинява зло.

Хю хвана рамото на Бенедикт.

– Погледни ме в очите, момче.

Тревожният поглед на Бенедикт срещна неговия.

– Да, милорд?

– Между мен и Алис има някои неща, които трябва да бъдат изяснени. Едно от тях е, че като моя годеница тя трябва да се подчинява на волята ми. Аз не издавам заповеди само за да се правя на важен, а за да подсурия безопасността на тези, за които нося отговорност.

– Да, сър.

– Алис и аз може и да поспорим по този въпрос, но ти давам дума, че никога няма да ударя сестра ти. Трябва да се задоволиш с това.

Бенедикт наблюдава лицето му известно време, сякаш се опитваше да надникне зад сенките. И наистина, част от напрежението му се стопи.

– Да, милорд.

Хю го пусна.

– Тя ще разбере, че докато е при мен, трябва да ми се подчинява така, както го правят всички, които са под моето командване. За нещастие, понякога – както днес – самият ѝ живот може да зависи от подчинението ѝ.

Бенедикт изпъшка.

– Желяя ти успех в убеждаването ѝ, милорд.

Хю се усмихна леко.

– Благодаря. Предполагам, че ще ми е необходим.

Той се обърна и продължи към черната палатка. Беше хубава нощ. Хладна, но не студена. Из цялата местност се виждаха точките на лагерните огньовете. Чуваха се пиянски песни, висок смях...

Типична вечер след турнирен ден. Победилите лордове и рицари празнуваха триумфа си. Победените водеха преговори за обикновено приятелските, но доста често скъпи откупи, които щяха да им поискат.

Немалко мъже днес се бяха превърнали в бедняци.

Но след като свърши панаира в Ипстоук, повечето от победителите и победените ще тръгнат към следващия турнир независимо къде ще се проведе. Подобни срещи бяха начин на живот за много мъже. Фактът, че на практика турнирите в Англия бяха незаконни, не намаляваше ентузиазма на участващите в тях.

Хю беше един от малкото, които не се забавляваха особено от тях.

Обикновено, когато вземаше участие в турнири, то беше, защото искаше да осигури на хората си тренировка, каквато тези мними битки представляваха.

Или в редките случаи, когато беше сигурен, че негов противник ще бъде Винсът от Рейвълхол.

Светлината откъм черната палатка му подсказа, че Алис е запалила мангал и свещ. Той махна покривалото на входа и застана тихо в отвора. Алис не го чу. Седеше на малък сгъваем стол, единствения, взет за пътуването.

Алис бе обърната с гръб към него. Извивката на гърба ѝ беше грациозна и изключително женствена. Главата ѝ беше наклонена над нещо в скута ѝ.

Косата ѝ с цвят на мед бе прибрана с мрежичка, която блестеше поярко от въглените в мангала. Полите на роклята ѝ падаха елегантно около краката на столчето.

Неговата годеница. Хю си пое дълбоко въздух, когато го заля вълна от желание. Пръстите му се свиха в юмруци. Желаше я.

Спомни си изумлението, което изпита, когато Алис се хвърли в прегръдката му днес следобед. В онзи момент чувствата му се колебаеха на един невидим ръб. Той се разкъсваше между гнева заради риска, който бе поела, и стягащата гърлото му мисъл, че за малко не бе убита, че за малко не я изгуби.

Чувството за собственост, което го изпълни, накара ръката му да трепне.

Усетила присъствието му, Алис извърна глава и го погледна. Премига и Хю почти успя да види как мислите ѝ скачат от една тема на друга. Тя му се усмихна и Хю едва успя да се въздържа да не протегне ръце към нея.

– Милорд. Не съм те чула да влизаш.

– Явно бе заета с друго. – Хю призова на помощ всяка капчица самообладание, което притежаваше. Влезе и нарочно пусна покривалото зад себе си.

– Да, милорд.

Той прекоси малкото разстояние между тях и погледна предмета в скута ѝ.

– Все още изучаваш кристала ми, а?

– Изучавам моя кристал, сър. – Тя погали зеления камък с връхчетата на пръстите си. – Опитвам се да разбера защо Гилбърт трубадура и онези двамата крадци го смятат за толкова ценен.

– Едва ли ще научим нещо от трубадура. Гилбърт е изчезнал. – Новината за изчезването на трубадура беше още една причина да се ядосва. Явно нищо не ставаше както трябва.

– Не съм изненадана – каза Алис. – Този Гилбърт е някак мазен. Никога не ми е харесвал нито той, нито песните му.

Хю гледаше лицето ѝ на светлината от свещта.

– Казаха ми, че жените го намират привлекателен.

Алис изсумтя презрително.

– Аз определено не го намирам такъв. Опита се да си открадне целувка една вечер у чичо ми.

– И успя ли? – попита тихо Хю.

– Да. Много се ядосах. Излях една кана с бира на главата му. След това той не ми проговори повече.

– Разбирам.

Алис вдигна поглед.

– Научи ли нещо от едноокия крадец?

– Съвсем малко. – Нямаше никакъв смисъл да търси втори стол. Хю седна на един от тежките дървени сандъци, в които бяха камъните на Алис. – Беше разговорлив, но знаеше само, че другарят му е сключил сделка с някого, за да открие кристала. Мисля, че едноокият и спътникът му са убили амбулантния търговец в Клайдмиър.

– О! – Гласът ѝ леко трепереше.

– За нещастие този, който беше стъпкан от Сторм, е сключил сделката.

– Разбирам.

Хю присви очи.

– Тези двамата щяха да те убият, без да се замислят.

Тя му се усмихна сърдечно.

– Но ти ме спаси, сър.

– Не това искам да кажа.

Тя се намръщи.

– Знам какво искаш да кажеш, милорд. Но погледни от положителната страна на нещата. Единият от убийците е мъртъв, а другият е на сигурно място при шерифа И двамата с теб сме живи и здрави, а камъкът е намерен.

– Забравяш нещо.

– Какво?

– Този, който е наел двамата, за да открият кристала, все още е някъде там и ние нямаме никаква представа кой е.

Пръстите на Алис се склочиха около кристала.

– Но който и да е той, трябва да е разбрал, че опитите му да открадне камъка са напразни. Той сега е на сигурно място при теб, милорд. Никой не би се осмелил да се опита да го вземе.

– Цена доверието ти – промърмори Хю, – но не мисля, че всички потенциални крадци имат твоята вяра в уменията ми.

– Глупости. Чичо ми ме увери, че ти си истинска легенда, сър.

– Алис, съжалявам, но трябва да ти кажа, че това, което представлява легенда в отдалечени места като имението Лингууд или Ипстоук, другаде си е просто скромна репутация.

– Не вярвам на това, сър – заяви тя с изненадваща разпаленост – Видях как се справи с тези крадци днес. Когато разказът за това стигне до онзи, който ги е наел, той със сигурност ще се замисли сериозно дали да прави още опити да вземе камъка. Сигурна съм, че това беше последният.

– Алис...

Тя почука по кристала с показалец Веждите ѝ се склочиха замислено.

– Знаеш ли, сър, много ми се ще да разбере защо му беше на някого да краде камъка.

Вниманието на Хю се спря за миг върху грозния кристал.

– Възможно е някой да смята, че това е скъпоценен камък с голяма стойност. Все пак се твърди, че е последният от голямо съкровище.

Тя погледна към камъка с явен скептицизъм.

Съдейки по ниската цена, която е поискал за него търговецът, продал го на Джървис, явно не го е смятал за ценен. За него това просто е бил един необикновен предмет. Предмет, който може да заинтригува само някого, изучаващ естествена философия.

– Предполагам, крадецът е смятал, че камъкът има съвсем друг вид стойност.

Алис вдигна рязко глава.

– Каква стойност, сър?

– Казах ти, че собствеността върху кристала е свързана с легенда и проклетие за господството над Скарклиф.

– Да. И какво от това?

Хю сви рамене.

– Може би има някой, който не иска аз да бъда новият господар на Скарклиф.

– И кой би могъл да бъде, сър?

Хю разсеяно барабанеше с пръсти по бедрото си.

– Може би е крайно време да ти разкажа за Винсънт от Рейвънхол.

– Онзи, с когото щеше да се биеш на турнира днес ли? Брат ми ми каза, че си много ядосан от това, че се е наложило да пропуснеш борбата. Наистина, съзнавам, че вината е моя.

– Да, така е.

Тя го дари с ослепителна усмивка.

– Но все пак трябва да признаеш, че намирането на кристала е важното тук, милорд. А ние го имаме, нали? Всичко е наред, следователно можем да забравим неприятните случки от недалечното минало.

Хю неохотно реши, че е време да изнесе малката си лекция относно подчинението.

– Не ми е в стила да забравям неприятните случки, мадам. Всъщност съм убеден, че човек трябва да използва подобни събития, за да си вземе поука.

– Не се тревожи, сър, аз определено си взех поука – увери го тя.

– Ще ми се да ти вярвам. Но нещо ми подсказва...

– Шшт. – Алис вдигна ръка. – Какво е това?

Хю се намръщи.

– Кое?

– Някакъв трубадур пее балада. Чуй. Мисля, че е за теб, милорд.

Думите на песента, пята от плътен мъжки глас, се носеха към черната палатка.

Казват, че безстрашен бил рицарят,
наречен Непреклонен.

Но казвам ви: днес той избяга от Винсънт
като подгонен.

– Да, за мен е – съгласи се мрачно Хю. Винсънт бе намерил начин да си отмъсти. Такава бе цената, която плащаше човек, сгодил се за жена като Алис.

Алис остави камъка и скочи на крака.

– Някой пиян трубадур те клевети, милорд.

– Коего само доказва, че онова, което е легенда някъде, на други места е просто шега.

Сър Хю някога караше смелите рицари
да треперят. Но днес стана ясна истината

за страхливия му характер.

– Това е отвратително. – Алис тръгна към входа на палатката. – Няма да го търпя повече. Ти пропусна този глупав турнир днес само защото беше зает с това да бъдеш истински герой.

Хю разбра, че Алис възнамерява да се кара с трубадура.

– Алис, почакай. Върни се.

– Връщам се след минутка, милорд. Първо трябва да поправа идиотските стихове на този трубадур. – Алис се пъкна под покривалото на входа, след което то отново падна на мястото си.

Проклятие!

Хю стана от сандъка и прекоси палатката само с две крачки.

Вдигна покривалото и видя Алис на светлината на лагерния огън. Беше стиснала полите на роклята си и вървеше забързано към съседния лагер. Брадичката ѝ беше вдигната решително. Хората му се взираха любопитно след нея.

Трубадурът, неподозиращ надвисналата опасност, продължи със следващия стих от песента си.

Може би дамата на сърцето му ще си
потърси друг смел рицар.
Защото Предизвикващия бури е станал
мекушав като летен бриз.

– Хей, ти, сър трубадур – извика силно Алис. – Веднага престани да мучиш тази глупава песен, чуваш ли?

Трубадурът, който се разхождаше между лагерите и спираше да изпее новата си балада навсякъде, където го поканеха, спря веднага.

На Хю му се стори, че нощта стана изведнъж изключително, неестествено тиха. Неговите хора не бяха единствените, вперили учудени погледи в Алис. Тя бе привлякла вниманието на всички, събрани от огньовете наблизко.

Трубадурът се поклони дълбоко на Алис, когато тя спря точно пред него.

– Милейди, прости ми – каза той с подигравателна вежливост. – Съжалявам, че песента ми не ти харесва. Беше композирана само този следобед по молба на един много благороден и храбър рицар.

– Винсънт от Рейвънхол, предполагам?

– Да. – Трубадурът се засмя. – Наистина, сър Винсънт поръча

песен, за да отпразнува великата си победа на полето на турнира. Нима не смяташ, че заслужава балада за геройството си?

– Да, не смятам. Особено след като не той е днешният герой, а сър Хю.

– Като отказа да излезе срещу сър Винсът? – Трубадурът се ухили. – Прости ми, но това е странна представа за геройство, мадам.

– Очевидно е, че нито ти, нито сър Винсът знаете какво всъщност се случи днес следобед. – Алис спря, за да се обърне към кръга слушатели, които се бяха събрали около нея. – Чуйте ме, всички вие, и ме слушайте добре, защото сега ще ви кажа какво стана днес. Сър Хю трябваше да се откаже от турнира, защото беше зает с друга изискваща по-голяма смелост, задача.

Висок мъж в червена туника влезе в кръга светлина хвърляна от огъня. Пламъците осветиха орловите му черти.

Хю из пъшка, когато го позна.

– И каква беше тази героична задача, която отклони сър Хю от полето на честта, милейди? – попита вежливо мъжът.

Алис се обърна с лице към него.

– Искам да ти кажа, че сър Хю ме спаси от двама опасни крадци този следобед, докато сър Винсът си играеше игрички. Тези крадци щяха да ме убият хладнокръвно, сър.

– А коя си ти? – попита високият.

– Аз съм Алис, годеницата на сър Хю.

От тълпата се дочуха заинтригувани възклицания. Алис не им обърна внимание.

– Наистина ли? – Високият мъж я разглеждаше на светлината от огъня. – Колко интересно.

Алис го изгледа с пронизващ поглед.

– Сигурна съм, че ще се съгласиш, че спасяването на живота ми е много по-героично дело от участието в мнима битка.

Погледът на високия мина покрай Алис и се спря Върху Хю, който стоеше на няколко крачки зад нея. Хю се усмихна леко, когато срещна очите му, чийто цвят беше почти като този на неговите.

Високият мъж отново се обърна към Алис и ѝ се поклони малко подигравателно.

– Моите извинения, мадам. Съжалявам, ако песента на трубадура те е обидила. И се радвам да разбера, че си оцеляла след срещата си с онези крадци следобед.

– Благодаря – отвърна с ледена учтивост Алис.

– Очевидно си доста наивна, мадам. – Мъжът отново се върна в тъмнината. – Ще е забавно да разбере колко дълго Хю Непреклонния ще остане истински герой в очите ти.

Не изчака отговора ѝ.

Алис се взираше след него известно време, после отново се обърна към трубадура.

– Намери си друга песен, която да пееш.

– Да, милейди.

Алис се обърна и тръгна обратно към лагера на Хю, но спря, когато видя, че той е препречил пътя ѝ.

– О, ето те и теб, милорд. Искам да ти кажа, че не вярвам отново да чуем тази абсурдна балада за сър Винсът от Рейвънхол.

– Благодаря, лейди. – Хю я хвана за ръката, за да я заведе обратно в палатката. – Оценявам загрижеността ти.

– Не ставай смешен. Не можех да позволя на този идиот да пее лъжи за теб, сър. Не му е работа да прави сър Винсът от Рейвънхол герой, когато ти си истинският герой на деня.

– Трубадурите трябва да си изкарват прехраната. Не се съмнявам, че сър Винсът му е платил добре за тази балада.

– Да. – Лицето на Алис се озари от внезапно въодушевление. – Току-що ми хрумна една мисъл, сър. Да платим на трубадура да измисли песен за теб, милорд.

– Бих предпочел да не го правим – каза отчетливо Хю. – Има по-важни неща, за които да си харча парите.

– Много добре. – Алис въздъхна. – Предполагам, че е доста скъпо.

– Да.

– Все пак обзалагам се, че ще е много хубава песен. Ще си струва цената.

– Забрави, Алис.

Тя се нацупи.

– Знаеш ли кой е високият мъж, който дойде до огъня?

– Да – отвърна Хю. – Това беше Винсът от Рейвънхол.

– Сър Винсът? – Алис се закова на място и погледа учудено към Хю – Знаеш ли, сър, у него имаше нещо, което ми напомня за теб.

– Той ми е братовчед – каза Хю. – Неговият чичо, сър Матю, е мой баща.

– Твой братовчед! – Алис беше изумена.

– Баща ми бил наследникът на Рейвънхол. – Хю се усмихна с безрадостната усмивка, която винаги предизвикваше у него тази тема. – Ако

сър Матю не бе се оженил за майка ми, преди да се родя, аз, а не сър Винсът, щях да наследя земите на Рейвълхол.

Глава 8

Алис усещаше върху себе си развеселените погледи на хората на Хю. Забърза се към палатката сигурна, че някои от мъжете, скупчени край огъня, едва прикриват усмивките си. Дори Бенедикт я гледаше някак странно, сякаш му е трудно да сдържи смеха си.

– Ако не ме лъжат ушите – обади се Дънстън, – твоят трубадур си е намерил друга песен за пеене.

– Хю Непреклонния може да остави мечата си, защото е сгоден за дама, която ще го защитава.

– Да – обади се друг. – Тази е много по-забавна от първата.

Въздухът се огласи от дружен смях.

Алис се намръщи и погледна назад през рамо. Трубадурът, комуто Винсънт бе платил за онази отвратителна балада, наистина пееше нова песен.

Донесла му е зестра, по-ценна от земи.

Честта на сър Хю явно е в нейните ръце.

Алис се изчерви. Тя беше героинята в тази нова песен. Погледна неспокойно към Хю.

– Уилфред е прав – каза равно Хю. – Новата песен на трубадура е много по-забавна от първата.

Бенедикт, Дънстън и останалите се заляха от смях.

– Сър Винсънт може и да е успял в турнирната битка днес следобед – каза някой, – но тази вечер определено претърпя поражение.

Алис беше благодарна на тъмнината, скриваща червените ѝ бузи. Погледна един от слугите.

– Би ли донесъл малко вино в палатката ми?

– Да, милейди.

Мъжът спря да се смее, скочи на крака и тръгна към една от каруците наблизо.

– Можеш да вземеш чаша вино и за мен, Томас – извика Хю. – Донеси я в моята палатка.

– Да, милорд.

Хю се усмихна, докато вдигаше покривалото на входа.

– Нямам често възможност да вдигам тост за поражението на сър

Винсънт.

– Наистина, сър, прекаляваш. – Алис бързо влезе в палатката. – Не съм победила сър Винсънт. Просто поправих погрешното му мнение относно днешните събития.

– Не, мадам. – Хю пусна покривалото. – Греша. Това беше поражение. И то много решително. От новата песен на трубадура хората ще разберат за него. Кълна се, това е почти толкова приятно, колкото да го победа в турнир.

– Много лоша шега.

Сър Хю сви рамене.

– Може би малко преувеличавам. Да сваля братовчед си от коня, сигурно ще е по-задоволяващо. Но не много повече. – Студената му усмивка изчезна. – Не много повече.

– Милорд? – Томас повдигна покривалото на входа. – Донесох виното за теб и за милейди. – В ръцете му имаше поднос с две чаши и кана.

– Отлично. – Хю взе подноса. – Това е всичко засега. Остави ни, за да почета благородната си защитничка както подобава.

– Да, милорд. – Томас хвърли поглед към Алис и излезе от палатката.

Алис се намръщи.

– Наистина ми се ще да престанеш да се забавляваш с тази неприятна случка, милорд.

– Да, но ти нямаш представа колко е забавна. – Хю ѝ подаде едната чаша и вдигна своята.

– Толкова ли е важно за теб да видиш сър Винсънт унизен?

– Унижението на Винсънт от време на време е единственото, което ми позволява моят сеньор.

– Не разбирам, сър.

– Еразъм от Торнууд забрани на Винсънт и на мен да вдигаме оръжия един срещу друг. Можем да го правим само по време на турнир. Твърди, че това ще е глупаво прахосване на сили, което той не може да си позволи.

– Еразъм от Торнууд явно е много интелигентен мъж.

– Така е – съгласи се Хю. – Но неговите мисли за икономия на енергия не ме задоволяват в случая. Тази вечер ти ми поднесе изключително вкусно блюдо, мадам, и трябва да ми позволиш да му се насладя. Макар че отличното ти умение да готвиш не е това, което ме забавлява най-много.

На Алис започваха да ѝ омръзват подигравателните му отговори.

– И какво те забавлява толкова, милорд?

Хю ѝ се усмихна над чашата. Кехлибарените му очи блестяха като очи на ястреб, сграбчил тлъст гълъб.

– Мисля, че тази вечер беше първият път през целия ми живот, когато някой излиза в моя защита. Благодаря ти, мадам.

Чашата потрепери в ръката на Алис.

– Това беше най-малкото, което можех да направя. Днес ти спаси живота ми, сър.

– Бих казал, че сдружението ни върви доста добре, не мислиш ли? – попита Хю с подозрителна непринуденост.

Изражението в очите му заплашваше да прогони спокойствието на Алис. Странно! Но явно проблемът беше в това, че днес ѝ се събра прекалено много.

Отчаяно потърси в ума си начин да промени темата. Каза първото, което ѝ дойде на езика:

– Чух, че си незаконороден.

Хю сякаш се вцепени. Подигравателното пламъче от очите му изчезна.

– Да. Така е. Проблем ли е за теб да си сгодена за копеле, мадам?

На Алис ѝ се прищя да бе държала устата си затворена. Каква тъпота бе казала само! Къде ѝ беше умът?

– Не, милорд. Просто исках да отбележа, че знам много малко за историята на семейството ти. За мен ти си нещо като загадка. – Тя спря. – По твой избор, предполагам.

– Отдавна съм разбрал, че колкото по-малко знаят хората за истината, толкова са по-склонни да вярват в легенди. Нещо повече – обикновено предпочитат легендите пред истината. – Хю отпи от чашата си. – А понякога това е полезно. Понякога, какъвто е случаят със зеления камък, е истинска глупост.

Алис стисна силно чашата си.

– Аз изучавам естествена философия, сър, и искам да получавам искрени отговори. Предпочитам да знам истината, която стои зад легендата.

– Наистина ли?

– Тази вечер научих някои неща за теб, но все още има много да разбера.

– Ти си любознателна, а подобен характер може да е опасен.

– У една жена? – попита рязко тя.

– Все едно дали е у жена или мъж. Светът е по-прост и без съмнение по-безопасен за онези, които не задават прекалено много въпроси.

– Това сигурно е вярно. – Алис се намръщи. – За нещастие, любопитството е един от пороците ми.

– Да, така изглежда. – Хю я погледна замислено, после отиде до един дървен сандък и седна върху него. Стисна чашата си с две ръце и се загледа във виното. – Какво искаш да знаеш?

Алис се стресна. Не подозираше, че би й казал нещо. Отпусна се бавно на стола.

– Ще отговориш на въпросите ми?

– На някои. Не на всички. Задай ги и аз ще избира на кои ще отговоря.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Нито ти, нито сър Винсът сте отговорни за обстоятелствата около рождението ти. Имал си лош късмет, родил си се копеле и затова не си наследил земите на Рейвънхол.

Хю сви рамене.

– Да.

– Но не разбирам защо обвиняваш братовчед си за този развой на събитията. А не ми приличаш на човек, който би преследвал невинен. Какво тогава се е случило между теб и сър Винсът, че сте такива заклетни врагове?

Хю помълча известно време. Когато най-накрая заговори, в гласа му нямаше никаква емоция. Сякаш разказваше историята на някого другог, а не своята собствена.

– Съвсем просто е. Семейството на Винсът мразело моето, а и те не им оставали длъжни. Родителите ни и всички останали от тяхното поколение са мъртви, затова ние с Винсът трябва да продължим враждата.

– Но защо?

– Това е дълга история.

– Много бих искала да я чуя, милорд.

– Много добре. Ще ти разкажа най-главното. Поне това ти дължа при създадите се обстоятелства. – Хю отново спря сякаш за да събере мислите си.

Алис не помръдваше. Имаше чувството, че над палатката се е спуснала някаква странна магия. Свещта догаряше, жаравата от мангала – също. Звучите отвън се чуваха все по-слабо, сякаш идваха от много

далеч.

Над палатката се спуснаха сенки, които сякаш се скупчиха около Хю.

– Баща ми се казвал сър Матю от Рейвънхол – започна той. – Казвали са ми, че бил уважаван рицар. Неговият сеньор му подарил няколко малки именения.

– Моля, продължавай, сър.

– Семейството му му уговорило брак. Дамата била наследница на значително състояние. Всичко изглеждало добре и сър Матю бил доволен. Но това не го спряло да съблазни младата дъщеря на един от съседите си. Баща ѝ притежавал имението Скарклиф. Дядо ми се опитал да предпази единственото си дете, но сър Матю я убедил да се срещат тайно.

– Жената била майка ти, така ли?

– Да. Казвала се Маргарет. Матю от Рейвънхол я прелъстил и тя забременяла. След това той отишъл в Нормандия, изпратен там от своя сеньор. Тогава съм се родил аз.

– Какво станало след това?

– Обичайното. – Хю махна с ръка. – Дядо ми побеснял. Отишъл в Рейвънхол и поискал Матю да бъде принуден да се ожени за майка ми, когато се върне от Нормандия.

– Поискал е да развалят годежа на сър Матю?

– Да. Семейството на сър Матю обаче било категорично, че няма да оставят наследника си да се ожени за една жена с малко, бедно имение за зестра.

– Ами годеницата на сър Матю? Как се е чувствала тя?

– Нейното семейство също искало бракът да бъде сключен.

Алис кимна с разбиране.

– Значи никой не е искал годежът да се развали, така ли?

– Да. – Хю я погледна, после премести погледа си към умиращите въглени в мангала. – А най-малко от всички – Матю от Рейвънхол. Не е имал никакво намерение да изостави богатата си наследница заради майка ми. Но все пак дошъл да я види веднъж, след като се върнал от Нормандия.

– За да ѝ каже, че я обича и винаги ще я обича, въпреки че трябва да се ожени за друга? – бързо попита Алис.

Ъгълчетата на устните му се изкривиха нагоре, но в очите му нямаше смях.

– Ще ти се тази приказка да има романтичен край?

Алис се изчерви.

– Май да. И такъв ли е бил?

– Не.

– Е? Какво е казал Матю от Рейвънхол на майка ти, когато се е срещнал с нея и разбрал, че има син?

– Никой не знае. – Хю отпи от виното си. – Но каквото и да е било, майка ми очевидно не се е трогнала. Убила го е, след което отнела и собствения си живот. Двамата били открити мъртви на следващата сутрин.

Думите на Алис прозвучаха като писък:

– Майка ти е убила баща ти?

– Така казват.

– Но как? Ако е бил велик рицар, как е успяла да го убие? Все пак би трябвало да е могъл да се защити следна жена.

Хю я погледна мрачно.

– Използвала е женско оръжие.

– Отрова?

– Сложила я във виното, което му дала.

– Мили Боже! – Алис се втренчи в червеното вино в чашата си. Вече не ѝ се пиеше. – И после сама го е допила?

– Да. Бащата на Винсънт, по-малкият брат на Матю, станал наследник на земите на Рейвънхол. Убиха го преди три години. Сега Винсънт е господарят на Рейвънхол.

– И те мрази, защото смята, че майка ти е убила чичо му?

– Учили са го да ме мрази още от люлката, макар че господар на Рейвънхол в резултат от деянието на майка ми. Всъщност мене ме учеха на същото спрямо него.

– Кой те е отгледал?

– Дядо ми, през първите осем години от живота ми. Когато умря, ме изпратиха в дома на Еразъм от Торнууд. Имах късмет, че не станах безпризорно дете.

– Но ти е било отнето рожденото право – прошепна Алис.

– Вярно е, че изгубих Рейвънхол, но това вече не ме интересува. Сега си имам мои собствени земи. Имението на дядо ми е мое, благодарение на сър Еразъм.

Тя си спомни как бе изгубила наследството на Бенедикт и въздъхна тихо.

– Радвам се за теб, милорд.

Хю сякаш не я чу.

– Имението Скарклиф е изстрадало много от смъртта на дядо ми насам, което беше преди двайсет и две години. В интерес на истината, то започнала запада още преди той да умре. Но аз възнамерявам да го направя отново цветущо и доходоносно.

– Не лоша цел.

– Но най-вече ще го задържа за моите наследници. – Пръстите му стиснаха силно чашата. – Кълна се в кръвта на дявола, че Винсънт няма да успее да стори същото с Рейвънхол.

Алис потрепери от смразяващия му кръвта тон.

– И защо смяташ така?

– Имението Рейвънхол е в много лошо състояние напоследък. Въобще не е онази богата, плодородна земя. Защо, мислиш, Винсънт участва във всеки турнир? Опитва се да спечели достатъчно пари, за да спаси земите си.

– Какво се е случило?

– Башата на Винсънт не притежаваше никакво чувство за отговорност. Финансирал е едно пътуване до Светите земи с доходите от имението.

– Ходил е на кръстоносен поход?

– Да. И умря в някаква далечна пустиня, както толкова много други, не от сарацински ятаган, а от някаква гнусна болест.

Алис се намръщи.

– Мисля, че майка ми пишеше нещо за многобройните болести, от които се заразяват кръстоносците.

Хю остави празната си чаша. Подпря лакти на коленете си и стисна ръце.

– Говори се, че бащата на Винсънт се е родил див и необуздан. Не притежаваше усет за бизнес и никакво чувство за дълг спрямо семейството си. Това е една от причините хората от имението му да са толкова ядосани от загубата на баща ми. Всички са знаели, че брат му ще съсипе имението. И той почти успя. За нещастие, умря, преди да успее да довърши делото си.

– И сега сър Винсънт отчаяно се опитва да спаси земите си?

– Да.

– Каква тъжна история.

– Предупредих те, че краят не е щастлив.

– Наистина, предупреди ме.

Хю я изгледа някак странно.

– Историята не е много по-тъжна от твоята.

– Вината за това, което се случи с мен и с брат ми, беше изцяло моя.

Лицето на Хю потъмня.

– Защо казваш, че вината е твоя? Чичо ти, сър Ралф, е лишил Бенедикт от наследството му.

– Направи го само защото аз не успях да защита бащиното си имение. – Алис се изправи и отиде до мангала – Направих всичко възможно, но не беше достатъчно.

– Прекалено строга си към себе си.

– Винаги ще се чудя дали не съм могла да направя още нещо. Може би бих могла да формулирам по-ясно аргументите си пред лорд Фулбърт. Или да намеря начин да го убедя, че мога да защитавам земите на брат ми, докато Бенедикт порасне.

– Алис, замълчи. Чичо ти, без съмнение, е искал да вземе земите на брат ти от мига, в който е узнал за смъртта на баща ви. А Фулбърт вероятно е бил доволен от подобен развой на събитията. Нищо не си могла да направиш.

– Ти не разбираш. Майка ми вярваше, че ще мога да защита наследството на Бенедикт. Казваше, че независимо от това, което си мисли баща ми, Бенедикт един ден ще докаже, че е достоен наследник. – Алис преплете пръстите на ръцете си. – Но аз не можах да дам на брат си тази възможност. Провалих се.

Хю застана точно зад нея. Алис потрепери, когато силните му ръце докоснаха раменете ѝ. Усети почти непреодолим подтик отново да се хвърли в прегръдката му, както направи днес следобед. Но успя да се въздържи.

– Алис, ти имаш смел дух, но дори най-смелите не могат да спечелят всички битки.

– Направих всичко, което можах, но то не беше достатъчно. Чувствах се толкова самотна. – Алис изхълца тихо, обърна се и отпусна глава на широките гърди на Хю. Сълзите ѝ се стичаха тихо и мокреха черната му туника. Раменете ѝ трепереха.

Плачеше за първи път след смъртта на майка си.

Хю не каза нищо. Просто я прегръщаше. Свещта догаряше и сенките в палатката се съгстиха.

Сълзите най-накрая пресъхнаха. Алис се чувстваше като изцедена, но за нейна изненада, ѝ стана по-спокойно.

– Прости ми, милорд – промълви тя. – Обикновено не плача. Май денят беше дълъг и доста изморителен.

– Да, така е. – Хю надигна брадичката ѝ и погледна лицето ѝ така, сякаш беше странен ръкопис, който на всяка цена трябва да разчете. – И много поучителен.

Тя погледна в потъмнелите му очи и видя в тях болката, както и желзната решителност, която тази болка предизвикваше. Тези кехлибарени очи изразяваха по-силно, безкрайно по-опасно, болката и решителността, които бяха запечатани в собствената ѝ душа. Буреносни ветрове.

Искаше ѝ се да успокои тези урагани, но не знаеше как да го направи.

И тогава изведнъж разбра, че иска Хю да я целуне. Искаше го повече, отколкото някога бе искала нещо през живота си. Душата си би продала за целувката му.

Сякаш прочел мислите ѝ, Хю склони глава и покри устните ѝ със своите.

Алис за малко не припадна. Ако Хю не я държеше толкова силно, сигурно щеше да се строполи на земята.

Мъжката му енергия се вля в нея. Сила, още по-страховита заради контрола, който Хю упражняваше над нея. Тя съживи духа на Алис така, както дъждът събужда сухата трева.

Възбудата, която я бе обхванала при първата целувка на Хю, се върна отново. Усещането този път изглеждаше по-силно, по-живо. Желанието, което усещаше у Хю, сякаш разпали сетивността ѝ.

Тя изстена тихо и тогава нещо в нея се пречупи. Болката и чувство за поражение от миналото сякаш изчезнаха. Опасността от днешния следобед се превърна в смътен спомен. Бъдещето беше забулено в мъгла и нямаше никакво значение.

Нищо нямаше значение, освен този мъж, който я прегръщаше силно.

Алис обви ръце около врата му и се вкопчи в него, сякаш се вкопчваше в самия живот.

– Добър избор съм направил – прошепна Хю.

Алис искаше да го попита какво има предвид, но не можеше да говори. Светът се разлюля. Тя стисна здраво очи, когато Хю я надигна от земята.

Само след миг усети меките одеяла на постелята си. Изстена тихо, когато Хю легна върху нея. Тежестта на тялото му я притисна. Усети как кракът му се плъзва между бедрата ѝ и полите ѝ се вдигат над коленете. Знаеше, че трябва да е ужасена от това, но незнайно защо, му се наслаждаваше.

Любопитството надделя над здравия разум и скромността. Необходимостта да разбере къде ще я отведе това болезнено, вълнуващо чувство беше прекалено силна.

– Никога не съм си представяла, че между мъжа и жената може да е така – каза тя, долепила устни до шията му.

– Още не си видяла и половината – обеща Хю.

Устните му се върнаха върху нейните. Алис не можеше да направи нищо друго, освен да отвърне на целувката му. Усети ръцете му върху връзките на роклята си, но не обърна никакво внимание на този факт. Беше прекалено заета да се наслаждава на топлината и уханието му. Тогава той докосна голата ѝ гръд с ръка, покрита с мазоли от дългогодишното стискане на дръжката па меча.

За миг Алис спря да диша. Отвори уста, за да извика учудено. Никой мъж не я бе докосвал толкова интимно. Беше вълнуващо. Беше неприлично.

Беше най-изключителното нещо, което някога ѝ се бе случвало.

– Шшт, – Хю покри устните ѝ със своите, заглушавайки изненадания ѝ вик. – Хората ми са навън. Тихите любовни звуци се чуват надалеко през нощта.

Тихите любовни звуци? Алис бързо отвори очи.

– За Бога, милорд, така е. Трябва да спрем.

– Не. – Хю надигна малко глава, за да я вижда. Прокара грубия си показалец по извивката на шията ѝ, сякаш докосваше скъпа коприна. – Не е нужно да спираме. Трябва просто да бъдем по-внимателни.

– Но, милорд...

– И тихи. Затвори очи, Алис. Аз ще се погрижа за всичко.

Тя въздъхна и затвори очи, отказвайки се от контрола върху положението, нещо, което никога преди не бе правила.

Сякаш беше чирак на някой алхимик, който знаеше тайната на превръщането на желязото в злато. Беше пред прага на чудни нови открития.

Щеше да изучи нови раздели на естествената философия, които до този момент ѝ бяха непознати. Щеше да научи истини, толкова добре скрити досега, че дори не бе предполагала за съществуването им.

Хю нежно хвана с пръсти едното зърно. Алис потрепери от удоволствие. Дланта му се плъзна надолу, докато стигна до голия ѝ крак. Алис трепна и инстинктивно сви коляно.

Хю плъзна ръката си нагоре по вътрешната страна на бедрото ѝ и Алис се вкопчи в него толкова силно, че си помисли дали няма да

насини кожата му.

Когато Хю докосна влажното, горещо място между бедрата ѝ, Алис си помисли, че ще полудее. Едва дишаше. Цялото ѝ тяло гореше като в треска. Усещаше в себе си някакво напрежение, което жадуваше да намери освобождение.

– Тихо – каза Хю с кадифен шепот, който я подлудяваше както докосването му. – Нито дума. Нито звук, сладка моя.

Мисълта, че не може да изрази гласно тези изумителни усещания, само ги усилва. Алис потрепери отново и отново.

Хю внимателно я разтвори с пръсти. Алис затаи дъх. От устните ѝ се изтръгна тих стон.

– Внимавай – прошепна Хю до устните ѝ. – Не забравяй, че тишината е много важна тази нощ.

Единият му пръст се пхна малко в нея, после се отдръпна.

Прииска ѝ се да изкрещи. Сграбчи главата му и я притисна към себе си. Стори ѝ се, че чу тихия му смях в тъмнината, но не я беше грижа.

Ръката му още веднъж се раздвижи върху мекотата ѝ и нощта избухна. Нищо нямаше значение – нито че хората на Хю я чуват, нито че цялото поле навън е пълно с хора.

Алис се потопи напълно в чувството, което я обзе. В този момент единственото друго човешко същество на земята, което имаше значение, беше Хю.

Стори ѝ се, че извика, но не чу звук. Смътно осъзнаваше, че Хю е погълнал вика ѝ, както и всички останали досега.

– Мили Боже... – Хю я прегърна силно, докато тя се гърчеше под него.

Алис едва го чу. Въздъхна дълбоко и бавно се върна в действителността. Изпълни я вълшебно чувство на удовлетворение.

Отвори сънливо очи и го погледна. Чертите на лицето му бяха странно напрегнати. Очите му блестяха.

– Милорд, това беше... – Гласът ѝ изневери. – Това беше...

– Да? – Пръстът му очерта извивката на устните ѝ. – Какво беше това?

– Много поучително.

Хю премига.

– Поучително?

– Да, сър. – Алис се размърда мързеливо. – Преживяване, несравнимо с нищо, на което съм се натъквала по време на изучаването ми на естествената философия.

– Радвам се, че го намираш поучително – промълви той. – Имала ли си други поуки от този род?

– Не, милорд, това беше уникална поука.

– Поучително и уникално – повтори той. – Е, добре. Предполагам, че като се има предвид странният ти характер, трябва да се задоволя с това.

Мина ѝ през ума, че той не изглежда съвсем доволен. Пъхна пръсти в черната му грива.

– Обидих ли те, милорд?

– Не. – Той се усмихна леко и се размърда. – Просто и аз намирам правенето на любов с теб поучително и уникално. Сигурен съм, че и двамата имаме много да учим.

– Правене на любов? – Алис се вцепени. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му. – Боже всемогъщи. Това правим, така ли?

– Да. – Хю трепна и измъкна пръстите ѝ. – Не е необходимо междувременно да ми оскубваш косата.

– О, моите извинения, милорд. – Алис понечи да стане. – Не исках да ти причиня болка.

– Оценявам го.

– Но трябва да спрем веднага. – Натисна широките му рамене.

Хю не помръдна.

– Защо?

– Защо? – Очите ѝ се разшириха от изумление. – Задаваш ми този въпрос?

– Струва ми се доста логичен при създадите се обстоятелства.

– Сър, може и да нямам много личен опит в тези неща, но съм образована жена. Много добре знам какво ще се случи, ако продължим в същия дух.

– И какво от това?

– Ще се ядосаш на себе си и на мен, ако ти позволя да довършиш това, което започна.

– Нима?

– Разбира се. – Тя отново се опита да се измъкне изпод него. – И като знам що за човек си, сигурна съм, ако ме прелъстиш сега, ще се чувстваш задължен да ожениш за мен.

– Алис...

– Не мога да го позволя, сър. Всъщност няма да го позволя.

– Няма ли?

– Ние сключихме сделка, сър. Задължена съм да не позволя да я

нарушиш.

Хю се надигна на лакти.

– Можеш да си сигурна, че напълно владее страстите си.

– Може и да си мислиш, че е така, сър, но е очевидно, че грешиш.

Само се погледни, милорд. Ако обичайното ти самообладание е в сила, щеше да спреш още преди няколко минути.

– Защо? – попита равно той.

– Защото не би искал да се озовеш в капан – сопна тя.

– Алис – каза той със зле прикрито нетърпение, – А ако ти кажа, че всъщност искам да се оженим?

– Това не е възможно.

– Каж ми поне една основателна причина да не е – изръмжа той.

Тя се втренчи в него.

– Мога да измисля сто, но най-очевидната е, че ще съм ужасна съпруга.

Хю се вцепени. След това съвсем бавно се надигна и седна до нея.

– Какво, по дяволите, те кара да мислиш така?

– Аз въобще не съм такава жена, каквато искаш ти, милорд. – Алис започна да оправя дрехите си. – И двамата го знаем.

– Нима? Не съм съгласен. Не мисля, че и двамата го знаем. – Хю се надвеси над нея. – Всъщност смятам, че единият от нас греши.

– Знам, милорд, но опитай да не се разстройваш много. Скоро ще се осъзнаеш.

– Не съм аз този, който греши, Алис.

Тя го изгледа.

– Така ли?

– Да. – Той я гледаше студено. – Какво те кара да мислиш, че няма да ми бъдеш добра съпруга?

Тя се стресна от гневния му въпрос.

– Очевидно е, милорд.

– Не и за мен.

Обзе я странно чувство на отчаяние.

– Аз не мога да ти дам нищо. Като собственик на имение, ти имаш възможност да се ожениш за богата наследница.

Той сви рамене.

– Не ми трябва богата наследница.

– Това да не е някаква лоша игра, която си играеш с мен, сър?

– Аз не играя игри. Вярвам, че ще ми бъдеш добра съпруга, и искам да направим сделката си истински годеж. Какъв е проблемът?

Тя присви очи.

– Защо стигна до това решение, сър? Просто защото съм удобна ли?

– Това е една от причините.

Прищя й се да го ритне в слабините, но успя да се овладее.

– И какви са останалите причини? – попита през зъби тя.

Той сякаш не обърна внимание на тона й. Прие въпроса съвсем буквално.

– От впечатлението, което си създадох за теб през последните три дни, Алис, разбирам, че ти имаш силно развито чувство за лоялност, отговорност и чест.

– И как го разбра?

– Начинът, по който си се борила, за да защитиш бъдещето на брат си – обясни той.

– Разбирам. Нещо друго?

– Ти си интелигентна и практична по природа. Ценя тези качества у една жена. Всъщност у всеки.

– Продължавай, сър.

– Изглеждаш изкусна в умението да се управлява домакинство. – Хю явно навлизаше в любима тема. – А аз ценя много опита в която и да било област. Например наемам само най-добрите занаятчии и най-усърдните прислужници.

– Продължавай, сър. – Алис едва говореше – Това е очарователно.

– Ти очевидно си здрава и силна. Това също е важно, разбира се.

– Да. – „*Ще го удуша*“ – каза си наум. – Има ли още?

Той сви рамене.

– Това май е всичко. Като изключим очевидния факт, че си свободна да се омъжиш, както и аз. И вече сме сгодени. Това прави всичко доста просто и ясно.

– Удобство и ефективност.

– Да.

– Милорд, държа да те уведомя, че не смятам за много умно да се ожена само защото мога да въртя домакинство и съм удобна.

Хю се намръщи.

– И защо не?

Защото ако се омъжа, искам да бъде по любов, проплака сърцето й. Алис обаче преглътна този лишен от логика отговор Хю никога не би го разбрал.

– Изглежда ми доста хладнокръвно.

– Хладнокръвно? – Той се изненада. – Глупости. Съвсем разумно е.

– Разумно?

– Да. Струва ми се, че ти и аз сме в необичайното положение да можем да вземем сами решение по въпроса. А това решение ще се основава на разумно осъзнаване характера и уменията на другия. Мисли за това като за продължение на сделката ни, Алис.

Започна да ѝ става горещо.

– Но аз възнамерявах да постъпя в манастир. Възнамерявах да се посветя на изследване на естествената философия.

– Можеш да изучаваш естествена философия и като моя съпруга – каза тихо Хю. – Ще имаш и необходимото време, и необходимите средства, за да го правиш, ако се омъжиш за мен.

– Хм.

– Помисли добре, Алис – каза Хю така, сякаш ѝ предлагаше сандъч с къпоценности. – Неограничени възможности да купуваш книги, астралабии и алхимични уреди. Ще можеш да имаш всички странни камъни, които привлекат вниманието ти. Можеш да имаш колкото си искаш хербаризирани насекоми.

– Милорд, не знам какво да кажа. В главата ми е истинска каша. Мисля, че още не съм се възстановила след целувките ти. Мисля, че е най-добре да си тръгнеш.

Той се поколеба. Алис затаи дъх, усещайки борбата в него. Той беше страстен мъж, но се владееше.

– Щом така искаш. – Той се надигна от постелята с грацията на хищник. – Помисли върху това, което ти казах, Алис. Ти и аз ще си подхождаме. Мога да ти предложа всичко, което ще намериш в манастира, а и много повече.

– Милорд, моля да ми дадеш достатъчно време да обмисля това предложение. – Алис също стана. – Всичко става прекалено бързо.

Хю присви очи. Изглеждаше така, сякаш смята да спори. Но само докосна леко устните ѝ със своите. В мига на това кратко докосване Алис усети могъщата сила на самообладанието му. Потрепери.

– Много добре. – Хю вдигна глава. – Не е необходимо да ми отговаряш тази вечер. Можеш да помислиш.

– Благодаря, сър. – Дали забеляза сарказма ѝ?

– Но не го проточвай много. Нямам много време за губене за подобни неща. В Скарклиф има много работа. Имам нужда от съпруга, която е също и благонадежден бизнес-партньор.

Той изчезна, преди Алис да успее да излее съдържанието на каната върху главата му.

Успокои се с мисълта, че несъмнено ще има и друга подобна възможност.

Глава 9

Хю не бе осъзнавал колко мрачно е селцето Скарклиф до момента, в който, три дни по-късно, влезе в него заедно с Алис. На това място беше роден. Тук възнамеряваше да създаде бъдеще за себе си и за потомците си. До съвсем неотдавна, когато тръгна оттук, за да търси зеления кристал, атмосферата не му се струваше толкова потискаща.

Образът на Скарклиф, запечатан във въображението му от седмици насам, беше образът на бъдещия му вид.

Имаше планове за това имение. Велики планове.

След година-две Скарклиф щеше да заблести като истинско бижу. Полетата щяха да дават богата реколта. Вълната на овцете щеше да е гъста и мека. Къщите на селяните щяха да са чисти и стегнати, а те самите – доволни, добре нахранени и задоволени.

Но днес гледаше всичко така, както го виждаше Алис, и трябваше да признае, че селото приличаше повече на буца въглища, отколкото на скъпоценен камък.

Хю, който обикновено обръщаше малко внимание на подобни дребни неудобства като времето, почти се ядоса, когато разбра, че скоро е валяло. Зловещото, оловносиво небе не прибавяше нищо към и без това доста съмнителните достойнства на Скарклиф. Самата каменна крепост, извисяваща се над селото, се криеше зад гъста мъгла.

Хю хвърли неспокоен поглед към Алис, за да види реакцията ѝ, но тя не забеляза тревогата му.

Беше елегантна, седеше грациозно на седлото. Червените ѝ коси блестяха – ярък, весел пламък, който сякаш се опитваше да пропъди сивата мъгла. Изглеждаше съсредоточена върху заобикалящия я пейзаж, интеллигентните ѝ черти бяха напрегнати.

Любопитството ѝ, както винаги, бе възпламенено, прецени Хю, но не можеше да разбере какво мисли за това, което вижда. Нямахше представа, дали е учудена, отвратена или изпълнена с презрение.

Като се имаше предвид жалката картина, която представляваше Скарклиф, нищо чудно да изпитваше и трите неща едновременно. Все пак тя беше изискана и придирчива дама.

Без съмнение намираше голите полета и тъжното малко селце доста неприятни.

Хю беше принуден да си признае, че безразборно пръснатите къщи

със сламени покриви, повечето в належаща нужда от ремонт, заедно с прилепените към тях кочини и курници, едва ли представляваха особено възбуждаваща гледка. Въздухът беше тежък, наситен с миризма на боклук.

Порутената каменна стена, заграждаща малкия манастир и църква-та, говореше за дълги години немарливост. Последният дъжд не бе допринесъл нищо в полза на чистотата на Скарклиф, само бе направил кал-та по единствената улица още по-дълбока.

Хю стисна зъби. Ако Алис не беше особено впечатлена от гледката на селото и близките ниви, то в самата крепост Скарклиф наистина щеше да се отвори.

Каза си, че ще се тревожи за това по-късно. Междувременно трябваше да направи съобщение, което да се разпространи по цялата му земя и в домовете на съседите му. Всички трябваше да разберат, че Хю Непреклонния се е върнал с доказателство, че той е законният господар на Скарклиф.

Беше настоявал да яздят бързо, за да пристигнат в пазарен ден, и, както и бе очаквал, почти всички жители на имението и на околните ферми се бяха събрали на тясната уличка, за да присъстват на триумфалното завръщане на новия си господар.

Това би трябвало да е миг на огромно удовлетворение, помисли си Хю. Сега вече имаше всичко. Беше си върнал зеления кристал и водеше със себе си подходяща годеница. Беше готов да се установи тук като истински господар на Скарклиф.

Но нещата не вървяха толкова гладко, колкото бе смятал, и това го тревожеше. Хората казваха, че е изключителен стратег. Но нещо се бе объркало онази нощ, когато се опита да убеди Алис да променят условията а сделката си и да превърнат годежа си в истински. Все още го болеше от реакцията ѝ. Беше се държала така, сякаш всъщност предпочита манастира пред това да сподели брачното легло с него. Тази мисъл хич не му харесваше, особено сега, когато имаше усещането, че е готов да мине и през ада, ако така би могъл да завърши онова, което започна между меките ѝ бедра.

Тялото му се напрягаше всеки път, щом си спомнеше как трепереше в ръцете му.

Да остави Алис сама в палатката онази нощ, както другите две, които я последваха, му бе струвало много повече усилия, отколкото победите му в рицарските турнири. А това, което го дразнеше най-много, беше, че невинността ѝ пречи да разбере колко много самообладание му е нужно за това. Всъщност изумително настойчивото му желание го

караше да бъде непрекъснато нащрек.

Бе прекарал последните три нощи, загледан в звездите, измисляйки си извинения за неугасващото си желание да я има. Съществуваха логически причини за развълнуваната му кръв и страстта му и той си ги изброяваше наум, сякаш смяташе на сметалото си. Твърде дълго не бе имал жена. Винаги бе имал склонност към необичайното, а тя наистина беше уникална. Обещанието за истинска страст в зелените ѝ очи бе достатъчно, за да възпламени всеки мъж, притежаващ достатъчно ум, за да го осъзнае.

А докосването на тялото ѝ бе все едно, че докосва сърцето на буря.

Да, имаше достатъчно причини, които да обяснят защо бе прекарал последните три дни в почти непрекъснатата ерекция.

Но за разлика от сметалото му, което винаги му даваше задоволителен отговор, нито едно от обясненията не можеше да оправи мрачното му настроение. Напротив, дори го влошаваше.

Колкото и да обмисляше положението, винаги стигаше до един и същ извод: желанието му към Алис беше толкова силно, че направо ставаше опасно. Трябваше да внимава повече за в бъдеще.

Трябваше също така да намери начин да направи годежа им действителен.

– Лейди! Той води истинска лейди със себе си.

– Може би съпруга.

– Не мислех, че отново ще го видя. Смятах, че ще го убият, както и всички преди него.

Развълнуваните приказки на насъбралата се тълпа изтръгнаха Хю от размишленията му. Няколко души се обърнаха един към друг, възкликвайки учудено, сякаш бяха свидетели на някакво чудо, а не на завръщането на господаря си.

Игуменката Джоан и няколко монахини стояха пред входа на манастира. Погледите им бяха приковани в Алис. Една от жените се приведе и прошепна нещо в ухото на високата монахиня, която стоеше до игуменката. Високата кимна в отговор. Не изглеждаше доволна от гледката пред себе си.

Хю погледна към нея и разпозна лечителката, жена на име Катрин. Беше към края на четирийсетте, със сериозен, меланхоличен вид. Запозна се с нея в нощта, когато игуменката я изпрати да му съобщи за изчезването на зеления кристал.

Хю се молеше никога да не му се налага да бъде лекуван от нея. Мисълта да го лекува жена, чието изражение ясно показваше

очакванията ѝ за плачевен резултат, не му харесваше особено.

Вдигна ръка, за да даде знак на хората си да спрат. Когато тропотът на копита и дрънченето на колелата на каруците утихна, той бавно подкара коня си към игуменката.

Джоан го чакаше с усмивка, която изразяваше еднакво и облекчение, и удоволствие от завръщането му.

Хю беше само на няколко крачки от портата на манастира, когато една мършава фигура в тъмнокафяво монашеско расо се измъкна от тълпата. Качулката прикриваше лицето на мъжа, но Хю едва преглътна ругатнята си, когато разпозна Калвърт от Оксуик.

Хю се бе надявал, че скитащият монах ще се е преместил в друго село, докато той и свитата му се завърнат.

– Милорд, добре дошъл в Скарклиф – каза Калвърт с дрезгав глас, който стържеше неприятно в ухото. – Благодаря на Бога, че се върна жив и здрав.

– Не съм и възнамерявал да се върна в друго състояние, отче – Хю спря коня си и изчака, докато всички съсредоточиха вниманието си върху него. – Донеси камъка, сър Дънстън, за да могат всички да се уверят, че той отново е тук, в Скарклиф.

– Камъкът – промълви някой. – Той е открил камъка.

Настъпи тишина, изпълнена с очакване.

– Да, милорд. – Дънстън излезе напред. На седлото му беше прикрепена малка дървена кутия.

Тълпата ахна. Всички погледи се спряха на сандъчето. Дънстън го отключи, вдигна капака и се загледа в съдържанието му.

Грозният зелен кристал проблесна на сивата светлина.

Изведнъж всички се развикаха. Във въздуха захвърчаха шапки.

– Знаех си, че това е нашият истински господар – извика ковачът.

Църковната камбана заби.

– Това е кристалът, наистина. – Джон мелничарят се ухили към жена си. – Лорд Хю го е донесъл точно както се казва в легендата.

Най-малкият му син, четиригодишно момче, което наричаха младия Джон, заподскача, пляскайки с мъничките си ръчички.

– Той го е открил. Лорд Хю го е открил!

– Лорд Хю е донесъл камъка – извика весело друго момче. – Сега вече всичко ще се оправи точно както каза баща ми.

Сред радостните викове игуменката Джоан излезе от сянката на голямата порта. Беше жена на средна възраст със силни, изразителни черти и топли, весели сини очи.

– Милорд, радвам се да разбера, че си имал успех в търсенето на кристала.

– Чуйте ме, добри хора от Скарклиф – извика Хю толкова силно, че гласът му се чу и до последната колиба в края на селото. – Предсказанието се изпълни. Аз открих зеления камък и се заклевам да го пазя. Точно както ще пазя хората си и Скарклиф.

Отново се чуха възбудени викове.

– Но не се върнах само с камъка – продължи Хю, – а и с моята годеница, лейди Алис. Моля ви да я приветствате с добре дошла. Моето бъдеще и вашето вече са свързани с нейното.

Алис трепна и изгледа остро Хю, но не каза нищо. Каквото и да кажеше, щеше да бъде заглушено от одобрителните възгласи на селяните.

Очите на Калвърт блестяха в сянката на качулката му. Хю не му обърна внимание. Беше повече загрижен за реакцията на Алис спрямо това развълнувано посрещане.

Тя се съвзе бързо и се усмихна благосклонно към тъпата.

– Благодаря ви за любезността – каза тя съвършено спокойна.

Калвърт отметна назад качулката си, откривайки мъртвешки бледо-то си лице и трескавите сини очи. Вдигна тоягата си, за да привлече вниманието към себе си.

– Чуй ме, шерко на Ева. – Пламтящият му поглед се впи в Алис. – Ще се моля да си добра и покорна съпруга на лорд Хю. Тъй като в селото няма свещеник, аз ще се заема с грижата да ти обясня задълженията ти на съпруга.

– Това няма да е необходимо – хладно отговори Алис.

Калвърт не обърна внимание на думите ѝ. Насочи костеливия си пръст към нея.

– Под моето ръководство ти ще станеш най-добрата съпруга, която никога няма да спори и да се кара. Която ще бъде скромна в облеклото си и съдържана в думите. Която ще приема с покорство положението си в нозете на съпруга си.

Хю тъкмо щеше да накара досадния монах да млъкне, когато през ума му мина друга, по-интересна идея. Щеше да остави Алис да се оправи с Калвърт.

Жена с темперамента на Алис имаше нужда да упражнява многото си дарби и умения, в противен случай би се чувствала недоволна и нещастна. Още нещо, талантите ѝ имаха нужда от одобрението на околните.

Хю подозираше, че една от причините, поради които Алис бе

създаде толкова неприятности на чичо си в Лингууд беше, че Ралф не осъзнаваше истинските мащаби на нейната интелигентност и способности, нито пък ѝ бе дал възможност да ги прояви. Вместо да я уважава за това, той се бе отнасял с нея като със слугиня.

Хю нямаше никакво намерение да допуска същата грешка. Беше си създал правило да наема само най-талантливи хора, а след това им даваше необходимата власт, за да изпълняват задълженията си. Досега това винаги бе вършило работа и не виждаше причина защо същото правило да не се приложи и спрямо една съпруга.

Хю се приготви за отговора на Алис.

– Благодаря ти за щедрото предложение, отче – каза Алис с ледено-вежлив тон, – но се страхувам, че съм прекалено стара и прекалено за-костеняла, за да се уча на подобни неща. Лорд Хю трябва да ме приеме такава, каквата съм.

– Червенокосите, зеленооки жени винаги имат остри езици – озъби се Калвърт – и някой трябва да ги научи съдържат думите си.

– Само страхливците се плашат от женските думи – каза Алис извънредно сладко. – Уверявам те, отче, лорда не е страхливец. Смееш ли да твърдиш обратното?

Възклицанията от страна на тълпата приветстваха това тънко предизвикателство. Зрителите на сцената се приближиха още.

Калвърт пребледня. Хвърли бърз поглед към Хю и после отново се върна към тирадата си:

– Не изопачавай думите ми, лейди. Всеизвестен факт е, че жените с коси с цвят на пламък имат свадлив характер.

– Чувала съм да се говори, че макар и да е трудно да се изкара Хю от равновесие, нравът му е като на най-опасната буря, когато го предизвикаш – каза тихо, но ясно Алис. – Сигурна съм, че мъж с подобен нрав няма да избяга от дама с моя характер.

Калвърт започна да заеква от устата му запряскаха слюнки.

Хю прецени, че словесната битка е продължила достатъчно. Монахът нямаше никакъв шанс срещу Алис.

– Права си, мадам – обади се спокойно Хю. – Още нещо: ще ми се да ти кажа, че притежавам и други страни, които се възбуждат и предизвикват с много по-малко усилия, отколкото са необходими за събуждането на нрава ми. Уверен съм, че тези мои страни ще ти се сторят много по-интересни.

Над тълпата отекна дружен смях.

Алис смръщи вежди объркана. Очевидно не разбра веднага

значението на думите му. После изведнъж лицето ѝ почервения.

– Наистина милорд – смутолеви.

Лицето на Калвърт, междуременно, бе придобило доста плътен нюанс на моравото. На Хю му се стори за миг, че изпъкналите очи на монаха може би ще изскочат от кухините си.

Калвърт изглежда гневно Алис, след което се обърна към Хю:

– Пази се от жена, която не се подчинява на напътствията на мъжа, милорд. Такава жена ще донесе само неприятности в къщата ти.

Хю се ухили.

– Не се тревожи, отче. Не се страхувам от езика на годеницата си. Всъщност намирам речта и... интересна...

Селяните отново се засмяха.

На Калвърт обаче не му беше смешно. Размаха тоягата си към Хю.

– Милорд, чуй ме. Говоря ти като твой духовен съветник. Ако искаш да се ожениш за тази жена, трябва първо да се научиш да я управляваш. Казвам ти, животът ти ще се превърне в истински ад, ако тази лейди не се научи да се съдържа.

Алис вдигна поглед към небето. Хю я погледна и извиси глас така, че всички да го чуят:

– Можете да сте сигурни, че искам да взема годеницата си точно такава, каквата е. Всъщност очаквам с нетърпение да го сторя...

Отново избухна смях, предимно мъжки този път. На Хю му се стори, че игуменката едва прикри усмивката си. Повечето от събраните около нея монахини се усмихваха широко. Изключение правеше единствено Катрин. Хю се съмняваше, че въобще имаше нещо, което би могло да промени вечно мрачното изражение на лечителката.

Джоан привлече вниманието, вдигайки ръка. Настъпи тишина.

– Добре дошла, милейди – обърна се тя към Алис с ясен, спокоен глас. – Аз съм игуменката на манастира. Благоденствието на тази обител е свързано с благоденствието на цялото имение. Радвам се да разбера, че новият господар на Скарклиф е предприел стъпки, които са в интерес за доброто бъдеще на тези земи.

Алис изведнъж слезе от кобилата си и тръгна към Джоан, преди Хю да разбере какво става. Той бавно слезе, чудейки се какво ли смята да прави годеницата му. Алис винаги беше непредсказуема, помисли си.

Тя мина покрай Калвърт така, сякаш монахът беше невидим, а после за изненада на Хю, както и на всички останали, Алис коленичи грациозно в калта пред Джоан.

– Благодаря ти за милите думи, милейди – каза Алис. – Моля те да

дадеш благословията си на сър Хю и на мен, както и на всички обитатели на тези земи.

Хю чу одобрителен шепот от хората покрай себе си. Джоан направи кръстния знак.

– Имаш моята благословия и моето обещание да ти помагам в новите ти задължения в това имение, лейди Алис.

– Благодаря, мадам.

Алис се изправи, без да обръща абсолютно никакво внимание на калта по пътническото си наметало.

Отивайки към Алис, за да я хване за ръката, Хю забеляза изписаната ярост върху лицето на Калвърт. Монахът очевидно бе претърпял пълно поражение от страна на новата господарка на имението.

Победата на Алис наистина беше пълна. Тя бе дала ясно да се разбере, че що се отнася до нея, човекът, който притежава истински религиозен авторитет тук, в Скарклиф, е игуменката Джоан. Това стана ясно на всички присъстващи.

Джоан погледна към Хю с известна загриженост в погледа.

– Ще върнеш ли зеления кристал на мястото му в манастира, милорд?

– Не – отвърна Хю. – Отговорността за опазването на камъка е моя. Ще го занеса в крепостта Скарклиф, където мога да му осигуря сигурно място.

– Чудесна идея, милорд. – Джоан не си направи труда да скрие облекчението си. – Радвам се да видя, че зеленият кристал ще бъде под грижите на неговия истински пазител.

Хю стисна силно ръката на Алис.

– Пътуването беше дълго и изморително. Трябва да заведа милейди в новия ѝ дом.

– Да, милорд. – Джоан отстъпи назад и отново застана в сянката на манастирската порта.

Хю помогна на Алис да се качи на кобилата си, след което и той се метна на своя кон. Вдигна ръка, за да даде знак на свитата си да тръгне към каменната крепост.

– Чудесно се справи – каза Хю така, че само Алис да го чуе. – Игуменката е единственият човек по тези земи, в когото селяните имат някакво доверие. Тя и монахините ѝ са се грижили за основните нужди на селяните, докато предишните господари са идвали и са си отивали.

– Мисля, че Джоан много ще ми хареса – каза Алис. – но не мога да кажа същото за монаха. Може и да е Божи служител, но ми се струва

изключително противен.

– Не само ти смяташ така. Мисля, че и игуменката не го харесва особено, въпреки че положението ѝ я задължава да го търпи. Калвърт явно изпитва огромно желание да обяснява на жените задълженията и недостатъците им, а?

– Ха! Виждала съм такива като него и преди. Не е загрижен за спасението на женските души, а просто се страхува от жените и иска да ги направи мекушави, като потиска духа им с кисели речи.

Хю се усмихна.

– Да, без съмнение.

Алис се смръщи замислено.

– Изглежда, хората ти са доволни от начина, по който изпълни предписанията на легендата, сър.

– Да, пълна глупост, но вече ѝ се вижда краят. – Хю наистина изглеждаше доволен. – Сега вече мога да се заема с по-важни задачи.

– Глупост ли, милорд? – Веждите ѝ подскочиха нагоре. – Научавам го с огромно съжаление. Бих искала да ти напомня, че ако не беше принуден да търсиш зеления кристал, никога нямаше да ме срещнеш, а бях останала с впечатлението, че си доста доволен от това, че си си намерил такава удобна годеница.

Хю се намръщи.

– Може и да е прозвучало така, но няхах това предвид. Ставаше дума за проклетия кристал, не за теб.

– Значи все пак съм удобна, така ли? – В очите ѝ пробяга закачливо пламъче. – Научавам го с огромно облекчение. Не бих искала да си мисля, че не съм успяла да осъществя моята част от нашата сделка.

– Алис, май се опитваш да ме накараш да захая връвта по начин, по който хрътка дразни мечка. Предупреждавам те, че това е опасна игра.

Тя се покашля дискретно.

– Да... е, както и да е, има един въпрос, свързан с местната легенда, който исках да ти задам.

– И какъв е той?

– Ти каза, че освен задължението си да пази зеления кристал, истинският господар на Скарклиф трябва да открие и останалата част от съкровището.

– Да, и?

– Хората ти очевидно са убедени, че си в състояние да пазиш зеления кристал. Но как ще намериш останалите Камъни от Скарклиф?

Имаш ли някаква представа, къде могат да бъдат?

– Съмнявам се, че въобще съществуват.

Алис се втренчи в него.

– Тогава как ще ги откриеш?

– Не се тревожа за тази част от легендата – отвърна безгрижно Хю.
– Най-важното беше да се открие зеленият камък. Сега, след като го върнах в Скарклиф, селяните ще предположат, че в крайна сметка ще довърша и останалата част от предсказанието. Засега това обаче не е толкова спешно.

– В крайна сметка някой ще обърне внимание, че не си успял да откриеш останалите камъни, милорд.

– Стане ли това имение проспериращо и богато, никой няма да се интересува от проклетите камъни. И ако някога се наложи да извадя малко сандъче със скъпоценни камъни, ще го направя.

– Но как?

Хю повдигна вежди в отговор на наивния ѝ въпрос.

– Просто ще ги купя, разбира се. Мога да си го позволя, ако се наложи. Няма да е по-скъпо от няколко сандъка с подправки.

– Да, може би, но те няма да са истинските Камъни от Скарклиф.

– Помисли добре, Алис – каза търпеливо той. – Никой от обитателите на имението не е виждал някой от така наречените Камъни от Скарклиф, с изключение на зеления кристал. Кой ще забележи разликата между шепка камъни, купени от някои лондонски търговец, и камъните от легендата?

Алис го погледна някак странно. В очите ѝ се четете едновременно страхопочитание и възхищение. Хю с изненада разбра, че този поглед му харесва.

– Милорд, само човек, който сам по себе си е легенда, може да бъде толкова арогантен относно начина, по който изпълнява условията на друга легенда.

Хю се ухили.

– Смяташ ме за арогантен? Само жена, която не се страхува от мощта на легендите, може да се осмели да склучи сделка с мъж, смятан за такава.

– Казах ти, че не вярвам особено в легендите, сър. Всъщност просто съм впечатлена от човек, достатъчно умен, за да измисли всичко, което ми е необходимо, за да запълни собствените си пропуски.

– Благодаря. Винаги съм се радвал, когато ми се възхищават заради ума ми.

– Няма нищо на света, от което да се възхищавам повече от острия ум, милорд. – Алис се обърна рязко и впери поглед право напред в мъглата. Очите ѝ се разшириха. – В името на всичко свято, това ли е крепостта Скарклиф?

Хю се вцепени и също погледна към голямата каменна постройка, която сякаш изплуваше пред тях.

– Да. Това е Скарклиф. – Спря за миг, за да придаде тежест на думите си. – Твоят нов дом, мадам.

– За известно време – каза разсеяно тя.

– Човек привиква – увери я той.

– Нима? – Тя разглеждаше крепостта с любопитство.

Хю се опита да я гледа обективно. Беше роден в Скарклиф, но всъщност не си спомняше мястото.

След като любимата му дъщеря погълнала отрова, дядото на Хю бе завел невръстния си внук на север, при овдовяла негова леля. Старецът бе изгубил всякакво желание да се грижи за имението Скарклиф. Мислите му бяха обсебени единствено от отмъщението. След смъртта му, Скарклиф бе паднал в чужди ръце. В много чужди ръце.

Имението бе продължило да пропада под лошото управление на алчни, безотговорни господари.

Самата крепост беше изградена от тъмни камъни и сякаш беше продължение на скалите, извисяващи се над и около нея. Говореше се, че първият ѝ собственик е искал тя да съществува до Второ пришествие, и изглеждаше, че е съвсем възможно това да се случи.

Крепостта бе изградена от необичаен черен камък. Хю бе разпитвал, но никой не знаеше откъде е бил добит. Някои казваха, че големите каменни блокове с цвят на оникс са извадени някъде дълбоко от лабиринта от пещери в скалите. Други твърдяха, че са били докарани от далечни земи.

– Кой е построил крепостта? – попита Алис с глас, променен от изумление.

– Казвал се е Рондейл.

– Твой прародител?

– Да. Дядото на майка ми. Според легендата той е този, който изгубил Камъните от Скарклиф. Скрил ги в пещерите и след това не могъл да ги открие.

– Какво се е случило с него?

– Според приказката ходил в пещерите, за да търси съкровището. – Хю сви рамене. – Но един път никога повече не се върнал.

– Много необикновена крепост – каза учтиво Алис. Хю погледна с гордост напред.

– Хубава, здрава крепост, която ще издържи на всяка обсада.

– Напомня ми за вълшебните замъци, за които се разказва в песните на трубадурите. Като тези, които рицарите от Кръглата маса винаги намират в средата на някоя омагьосана гора. Крепостта наистина изглежда така, сякаш е била омагьосана от вълшебник.

Не ѝ харесва, помисли си Хю и сърцето му натежа от болка.

Глава 10

На следващата сутрин Алис избърса праха от новото си бюро и се настани зад него. Огледа се доволно наоколо.

Стаята, която си избра за работен кабинет, се намираше на последния етаж на замъка. Беше просторна и изключително светла и щеше да ѝ е приятно да изучава тук естествената философия.

Книгите и сандъците ѝ с камъни, препарираните насекоми и алхимичните ѝ уреди вече бяха разопаковани и грижливо подредени по етажерките и работните маси. Астролабията бе зела мястото си на перваза на прозореца. Зеленият кристал лежеше в ъгъла на бюрото ѝ.

Странно, но тук Алис се чувстваше като у дома си. През всичките месеци, прекарани в Лингууд Хол, никога не бе изпитвала това чувство. Усещаше, че тук би могла да бъде щастлива. Единственото, което трябваше да направи, бе да приеме предложението на Хю да направят годеща си истински.

Единственото, което трябваше да направи, бе да се омъжи за човека, когото наричаха Непреклонния.

Единственото, което трябваше да направи, бе да се омъжи за мъж, който явно ценеше удобството много повече, отколкото ценеше любовта.

Не беше сигурна дори, че Хю въобще вярва в любовта.

Спомени за майка ѝ предупредително се надигнаха от паметта ѝ. Хелън бе вярвала, че може да научи един мъж да обича, помисли си тъжно Алис. Но бе сгрешила.

Алис знаеше, че майка ѝ някога е била жизнерадостна жена, страстно влюбена в съпруга си. Но Бърнард бе убил тази любов, отказвайки да отвърне със същото.

Хелън се бе омъжила за мъж, който никога не се научи да я обича. И бе платила скъпо и прескъпо. Както и децата ѝ.

Алис погледна бележника на майка си. Понякога почти го мразеше. Той съдържаеше толкова много познание, резултатите от усърдни проучвания и кореспонденцията с учени хора от цяла Европа. Но Алис и Бенедикт бяха изстрадали много заради него.

Към края на живота ѝ бележникът се бе превърнал за майка им в единственото нещо, на което да посвети любовта и вниманието си. За Алис и брат ѝ бе останало съвсем мъничка част от тях.

Алис стана и отиде до прозореца. Скалите на Скарклиф се извисяваха над крепостта по начин, който би могъл да се възприеме едновременно като заплашителен и защитен.

Вчера, когато за първи път видя черната крепост, тя се стресна от вида ѝ. В нея имаше някаква сила, която очевидно предлагаше сигурност, но не притежаваше никаква топлина. Подхождаше идеално на новия си господар, помисли си Алис. Хю и неговата крепост много си приличаха.

Ами сърцето на Хю? Беше ли то толкова сурово и студено като замъка? Или може би имаше някаква надежда, че ще успее да открие някаква нежност у него?

Такива коварни, изкусителни мисли бяха опасни.

Извърна се от прозореца. Съзнаваше, че собственото ѝ сърце е в голяма опасност. Фактът, че дори се замисля над това да направи годежа истински, вече би трябвало да я разтревожи.

Да, би могла да бъде щастлива тук, каза на себе си. Но не биваше да остава.

Най-добре щеше да е да спазва известна дистанция. Най-добре щеше да е да се държи на разстояние.

Най-добре щеше да е да държи чувствата си на сигурно място вътре в себе си.

Не трябваше да допуска грешката на майка си.

Три дни по-късно Хю вдигна поглед от бюрото си, за да погледне към новия иконом, застанал на вратата.

– Да?

– Съжالياвам, че те при... притеснявам, милорд.

Ълбърт, слаб, малко непохватен млад мъж, се стори на Хю доста разтревожен. Той преглътна няколко пъти, очевидно събирайки смелост. Когато търсеше думи, Ълбърт винаги започваше да заеква в присъствието на Хю.

– Какво има? – Хю остави сметалото си и зачака търпеливо.

Пред себе си признаваше, че знае малко за качества, които трябва да притежава един иконом, но каквито и да бяха те, Хю беше убеден, че Ълбърт не притежава нито едно от тях. Човекът явно изпитваше ужас от новия си господар и започваше да пристъпва от крак на крак веднага, щом забележеше Хю.

На всичкото отгоре, уменията на Ълбърт да управлява домакинство

въобще не бяха забележителни. Въпреки че се бе погрижил стаите да бъдат почистени, обедите едва ли бяха особено добри. Храната пристигаше от кухнята студена и бедно подправена. Панерите за хляб не достигаха за всички. Препълнените чаши с бира и чиниите превръщаха храненето в неприятно преживяване.

Хю определено не очакваше с нетърпение следващото ядене.

На Алис, помисли си мрачно, ѝ се спестяваше това изпитание. Тя и Бенедикт получаваха храната си в покоите, които тя бе определила за лично техни. На готвачите се даваха специални нареждания. Хю изпитваше силно подозрение, че те двамата се хранят много по-добре от него самия.

Единствената причина, поради която не освободи Ълбърт от новия му пост само час след назначаването му беше, че Алис избра новия иконом. Бе се съгласила да го направи само след като Хю специално я помоли тя да се заеме с това.

Бе смятал, че тя ще поеме управлението на цялото домакинство, а тя просто избра Ълбърт и се върна в покоите си.

Нещата не вървяха според стратегията, която Хю толкова внимателно бе обмислил. С готовност би дал на Алис всичката отговорност и власт, която би могла да получи, но тя явно не ги искаше. Той се дразнеше от това, че планът му не върви според очакванията.

– Е? – каза Хю, тъй като Ълбърт продължаваше да се взира в него.

Ълбърт бързо затвори устата си.

– Пратеник, милорд.

– Пратеник?

– Да, милорд. – Ълбърт оправи червената си шапка с непохватен жест. – Пристигна преди няколко минути с писмо за теб. Казва, че ще остане за през нощта.

– Изпрати го тук.

– Да, милорд. – Ълбърт бързо излезе в коридора, като междувременно успя да се спъне.

Хю въздъхна и продължи работата си със сметалото. Няколко минути по-късно Ълбърт въведе в стаята един слаб, наперен мъж, който някак си успяваше да изглежда добре и в изцапаното си от пътуването наметало и калните ботуши.

– Здравей, Джулиън – каза Хю. – Надявам се, че си пътувал добре?

– Да, сър. – Джулиън се поклонил елегантно и му подаде писмото. – Добър кон и хубаво време. Имах малко неприятности с шайка крадци на пътя Уиндълсий, но им показах печата ти и това ги укроти.

– Радвам се да го чуя. – Хю погледна към писмото.

Джулиън се покашля дискретно.

– Моите извинения, сър, но се чувствам задължен да изтъкна, че вероятно нямаше да имам никакви неприятности, ако бях облечен с прилична ливрея. Мисля, че нещо в синьо и жълто, обточено със златист кант, ще е доста добре.

– По-късно, Джулиън.

– Постът ми изисква нещо, привличащо погледа Крадците веднага ще го забележат, ще разпознаят твоя служител и въобще няма да го безпокоят.

Хю вдигна поглед.

– Говорили сме по този въпрос и преди, пратенико. Всяка година ти се осигуряват прилични дрехи, наметало, ботуши и нова кожена кесия.

– Да, милорд, и това е много щедро от твоя страна. Само че всичко, което ми даваш, е само в един цвят.

– И какво от това?

– Черното не е модерно, милорд – обясни търпеливо Джулиън. – Приличам на скитащ монах.

– Стига да пътуваше също толкова скромно. Разходите ти са направо главозамайващи. Възнамерявах да поговорим за тях.

– Мога да ги обясня всичките – каза равно Джулиън.

– Сигурен съм, че можеш.

– Сър, относно новата ливрея...

– Каква нова ливрея? – намръщи се Хю. – Току-що ти казах, че няма да има никаква нова ливрея.

Джулиън дръпна ръкава си с отвратено изражение.

– Много добре, нека допуснем, че се придържахме към черното.

– Отлично допускане.

– Ще стане по-привлекателно, ако позволиш поне един златист кант.

– Златист кант? За един пратеник, който върви през калта и снега? Лудост. Съвсем вероятно е да те убият по пътя само заради канта на дрехата ти.

– Не са минали и три месеца, откак Джон от Ларкънби даде на личния си пратеник хубава нова дреха в смарагдовозелено – каза убедително Джулиън. – Обточена с оранжево. И с подходяща шапка. Много хубава.

– Стига глупости. Някакви новини за здравето на моя сеньор?

Красивото лице на Джулиън се натъжи.

– Изпратих му поздравите ти, както ми поръча.

– Ти видя ли сър Еразъм?

– Да. Прие ме само защото съм от твоите хора. Подочух, че напоследък приема много малко посетители. Сега съпругата му се грижи за повечето от работите му.

– Как изглеждаше той? – попита Хю.

– Очевидно е много болен, милорд. Сам той не казва нищо за това, но очите на жена му са червени от плач. Лекарите смятат, че сърцето му го изоставя. Много е отслабнал. Стряска се от всеки звук. Изглежда изтощен и въпреки това казва че не може да спи.

– Надявах се, че новините ще са по-добри.

Джулиън поклати глава.

– Съжалявам, милорд. Изпраща ти най-добрите си пожелания.

– Е, каквото е писано, ще стане. – Хю счупи печата върху писмото.

– Иди в кухнята и си вземи нещо за ядене.

– Да, милорд. – Джулиън се поколеба. – За ливреята. Знам какво е отношението ти към разходите, но си мисля, че сега, когато имаш свои собствени земи и хубава крепост, ще поискаш членовете на домакинството ти да са облечени подходящо. В крайна сметка, милорд, светът съди човека по дрехите, които дава на хората си.

– Когато установя, че съм загрижен за мнението на света, ще те уведомя. Свободен си, пратенико.

– Да милорд.

Джулиън служеше на Хю от достатъчно време, за да знае кога търпението на господаря му се изчерпва. Той се поклони, излизайки от стаята и тръгна по коридора, като си подсвиркуваше.

Хю се взираше, без да вижда, в писмото в ръката си. Еразъм от Торнууд умираше. Вече нямаше никакво съмнение. Хю разбра, че скоро ще изгуби човека, който му бе като баща в продължение на толкова много години.

Преглътна внезапно появилата се буца в гърлото си, премига веднъж-дваж и се съсредоточи върху писмото.

Съобщението беше от лондонския му иконом. Ставаше дума за успешното пристигане на кораб с подправки. Икономът бе описал всеки сандък, съдържанието и цената му, като бе приложил и бележки относно разходите. Хю посегна към сметалото.

– Моля за извинение, милорд – каза Бенедикт от вратата.

Хю вдигна поглед.

– Да?

– Сър Дънстън ме изпрати да ти кажа, че оборите са почистени и готови. Пита дали искаш да говориш с ковача. – Бенедикт забеляза сметалото и спря. – Какво е това, милорд?

– Нарича се сметало. Използва се за изчисления.

– Чувал съм за подобно нещо. – Бенедикт се приближи. – Как работи?

Хю се усмихна бавно.

– Ще ти покажа, ако искаш. Можеш да събираш, да умножаваш и да делиш. Много е полезно, когато човек си води сметките сам.

– Бих искал да се науча да работя с него. – Бенедикт го погледна срамежливо. – Винаги съм се интересувал от подобни неща.

– Наистина ли?

– Да. Алис ме научи на всичко, което знаеше за сметките, но това не представлява особен интерес за нея. Предпочита въпросите на естествената философия.

– Знам. – Хю погледна съсредоточеното изражение на Бенедикт. – Бенедикт, мисля, че вече е време да започнеш да се храниш в голямата зала, заедно с господаря си и останалите обитатели на имението. Ще дойдеш днес на обяд.

Бенедикт вдигна рязко поглед.

– Да се храня с теб, милорд? Но Алис смята, че е най-добре да се храним в покоите си.

– Алис може да прави това, което ѝ е угодно. Но ти си един от хората ми и ще се храниш с нас.

– Един от хората ти? – Бенедикт сякаш се стресна от тази мисъл.

– Сестра ти е сгодена за мен и живеете тук, в Скарклиф – каза равно Хю. – А това те прави член на домакинството ми, не е ли така?

– Не съм мислил за това по този начин. – В очите на младежа се появи искрица срамежлив ентузиазъм. – Прав си. Ще направя това, което ми заповядваш, милорд.

– Отлично. А като говорехме за Алис... Къде е сестра ти?

– Отиде в селото, за да разговаря с игуменката. – Бенедикт вдигна почиттелно сметалото.

– Сама ли отиде?

– Да.

– Каза ли кога ще се върне?

– Няма да е скоро. – Бенедикт внимателно премести едно от червените топчета. – Мисля, че спомена нещо за търсене на нови камъни за колекцията си.

Хю се намръщи.

– Камъни?

– Да. Предполага, че ще намери интересни камъни в пещерите.

– Проклятие! – Хю скочи на крака и излезе иззад бюрото си. – Сестра ти ще ме побърка.

– Чичо Ралф го повтаряше непрекъснато.

Хю не му обърна внимание. Той вече бе прекосил половината коридор.

Глава 11

– Както виждаш, лейди Алис, тук има много работа за вършене. – Джоан вдигна ръка, за да посочи не само манастирската градина, в която стояха, но и цялото село. – Правех всичко по силите си през трите години, откак съм игуменка на тази обител, но е доста трудно, когато господарят не е на мястото си.

– Разбирам, мадам.

Алис огледа подредената градина. Няколко монахини плевяха и поливаха.

Разходката из селото беше доста любопитно преживяване. Алис беше приветствана от най-различни хора. Мъжете прекъсваха работата си, за да ѝ кимнат с уважение. Дребни дечица ѝ се усмихваха срамежливо, когато минаваше покрай тях. Пивоварката излезе на вратата на колибата си, за да ѝ предложи кана прясна бира. Ковачът направо засия до пещта си. Съпругата на мелничаря ѝ даде комат хляб, който синът ѝ, младия Джон, подаде с неприкрита гордост на бъдещата господарка.

Алис усещаше някакво очакване, витаещо във въздуха днес. Хората от Скарклиф вярваха, че легендата се е сбъднала или че поне е на път да се сбъдне. Истинският им господар беше между тях. Проклятието се бе вдигнало и всичко щеше да се оправи.

Алис изпита мъничко болка и съжаление, когато видя, че дори сериозната и добросърдечна Джоан ѝ говори така, сякаш тя наистина щеше да бъде новата господарка на имението.

Игуменката беше права. Тук имаше много работа за вършене. И Хю щеше да се погрижи за това. Щеше да се грижи за тази земя, защото собственото му бъдеще беше свързано с нея.

Но тя самата въобще не беше сигурна, че може да поеме риска да свърже своето бъдеще с това на Хю и на Скарклиф. *„Не знаех, че съм страхливка – помисли си. – Да, само че никога преди не съм залагала сърцето си.“*

Животът щеше да е по-прост и по-спокоен в някой голям, хубав манастир. Много по-благоприятен за изучаване на естествена философия.

– Тази абсурдна легенда още повече влошава нещата. – Джоан я водеше по една от пътеките в градината. – Беше пълна глупост да я оставим да виси над главите ни в продължение на толкова години. Ще ми се да мога да си поговоря малко с идиота, който я е измислил.

Алис я погледна учудено.

– Значи ти самата не вярваш в легендата?

– Не, но хората от Скарклиф вярват. Трябва да си призная, че колкото по-дълго тези земи нямаха достоен, силен господар, толкова повече доказателства се появяваха за това, че проклятието е истинско.

– Легендите обикновено заживяват свой собствен живот.

– Да. – Джоан се намръщи, когато спря близо до леха с подправки, където една висока монахиня работеше съвсем сама. – Все по-често започнаха да ни нападат шайки крадци и разбойници, защото нямахме силен господар, чиито рицари да ни защитават.

– Разбойниците вече няма да представляват проблем сега, когато лорд Хю е господар на Скарклиф – увери я Алис.

Високата монахиня спря работата си и се облегна на мотиката. Очите ѝ под забрадката бяха тъмни и мрачни.

– Има и други бедствия, които са също толкова страшни, колкото нашествията на разбойници. Проклятието е истинско, лейди Алис. И лорд Хю ще го разбере съвсем скоро.

Джоан превъртя очи.

– Не обръщай внимание на сестра Катрин, милейди. Тя е опитна лецителка, но обикновено вижда само най-лошото.

Алис се усмихна на Катрин.

– Ако вярваш в проклятието, значи би трябвало да си доволна че всичко тук отново е наред. Легендата беше изпълнена.

– Не ме интересува легендата за зеления кристал и Камъните от Скарклиф – промърмори Катрин. – Това е само приказка за деца.

– Тогава какво те тревожи? – попита Алис.

– Истинското проклятие върху тези земи се корени в лошата кръв на Рейвънхол и Скарклиф. Предателството и убийството забират като гнойна рана, която не може да се изцери.

– Говориш за старата вражда между двете имения, предполагам – каза Алис.

Катрин се поколеба, очевидно изненадана.

– Ти знаеш за нея?

– Да, лорд Хю ми разказа тази тъжна история. Но ако се страхуваш, че ще има война между Рейвънхол и Скарклиф поради тази причина, най-добре е да се успокоиш. Няма да има насилие.

Катрин поклати скептично глава.

– Семената на отмъщението са били посетени в миналото и от тях е поникнало тъмно биле, което трови тази земя.

– Не. – Алис започваше да се дразни от черногледството на лечителката. – Успокой се, сестро. Лорд Хю ми обясни, че няма да има никакво насилие. Каза ми, че той и сър Винсънт са се клеели пред един и същи сеньор, Еразъм от Торнууд. Сър Еразъм категорично им е забранил да се забъркват в нещо по-опасно от някой и друг рицарски турнир.

– Говори се, че Еразъм от Торнууд е на смъртно легло. – Ръката на Катрин стисна силно дръжката на мотиката. – Когато той си отиде, кой ще възпира сър Винсънт и сър Хю? Скарклиф и Рейвънхол са далеч от централното управление. Господарите на тези земи ще бъдат свободни като отвързани хрътки и веднага ще се хванат за гушите.

– Сестра Катрин има право. – Джоан се намръщи. – Винаги съм смятала, че отдалечеността ни е едно от предимствата на тези земи. Побезопасно е да живееш далеч от хора, които командват армии и се безпокоят за този, който в момента е на престола. Но това не означава, че лорд Хю ще възцари мир.

– Ще го направи – настоя Алис.

Не беше много сигурна защо се чувстваше задължена да защитава добрите намерения на Хю. Може би защото го познаваше много по-добре от тези жени и искаше и те да му имат доверие.

– Никога няма да има мир за Скарклиф и Рейвънхол – прошепна Катрин.

Алис прецени, че вече е време да смени темата.

– Това твоята леха за билки ли е, сестро?

– Да.

– Сестра Катрин е дошла в този манастир преди много години – каза Джоан. – Голяма познавачка е на билките. На всяка от нас се е налагало понякога да използва отварите ѝ и сме ѝ много благодарни за тях.

– Майка ми беше лечителка – каза Алис. – И се беше посветила на науката за билките. В градината ѝ имаше много необикновени растения.

Катрин не обърна внимание на забележката ѝ, макар че я гледаше втренчено.

– От колко време си сгодена за Хю Непреклонния?

– Не от много отдавна. И името му вече не е Хю Непреклонния. Сега той е Хю от Скарклиф.

– Кога ще се ожените?

– Някъде през пролетта.

– Защо ще чакате толкова дълго?

Джоан я изгледа укорително.

– Плановете за сватбата на лейди Алис не ти влизат в работа, сестра

Катрин.

Катрин стисна устни.

- Един годеж лесно може да се развали.
- Глупости. – Джоан явно наистина се ядоса.
- Годежът е сериозно и обвързващо нещо.
- Но не е брачна клетва – настоя Катрин.
- Стига толкова, сестро – каза строго Джоан.

Катрин млъкна, но продължи да се взира в Алис. Алис се изчерви под погледа ѝ.

– Лорд Хю искаше да изчакаме до пролетта, защото има много други важни неща, които трябва да се направят бързо.

– Съвсем разбираемо – каза ледено Джоан. – За Бога, върни се към работата си, сестро. Лейди Алис и аз ще продължим разходката си из градината. – Тя тръгна по друга пътека, давайки знак на Алис да я последва. – Хайде, нека ти покажа нашата винарна. А след това сигурно ще пожелаеш да видиш библиотеката?

Алис засия.

– О, да, много бих искала да я видя.

– Надявам се, че ще ти бъде полезна. – Джоан изчака, докато се отдалечат достатъчно от Катрин, и добави тихо: – Забрави лечителката. Много разбира от работата си, но страда сериозно от меланхолия.

– Разбирам. Колко жалко, че не може да излекува сама себе си.

– Пие отвара от мак, когато настроението ѝ е особено мрачно, но твърди, че едва ли може да се направи много за човек в нейното положение.

Алис се намръщи:

– Отварата от мак трябва да се използва умерено.

– Да. – Джоан я изгледа заинтригувано. – Звучиш ми така, сякаш имаш познания по тази тема. По стъпките на майка си ли вървиш, милейди?

– Изучавала съм науката за билките и пазя бележника на майка ми, но след като тя почина, започнах да се занимавам с други неща.

– Разбирам.

– Изучавам естествената философия. – Алис спря и погледна към зловещите скали, издигащи се зад селото. – Всъщност възнамерявах да се позанимая с това по-късно тази сутрин.

Джоан проследи погледа ѝ.

– Искаш да изследваш скалите?

– Да, никога преди не съм виждала пещера. Предполагам, че ще е

доста интересно.

– Прости ми, милейди, но не съм сигурна, че е разумно. Знае ли лорд Хю за намеренията ти?

– Не. – Алис се усмихна. – Тази сутрин беше зает с бизнеса си и аз предпочетох да не му се пречкам.

– Разбирам. – Джоан се поколеба, сякаш се чудеше дали да не каже още нещо по въпроса, но се отказа. – Каза на сестра Катрин, че не мислиш, че между именията Рейвънхол и Скарклиф ще има война.

– Да. И какво от това?

– Сигурна ли си? Тази земя изстрада много, милейди. Не знам дали ще оцелее след подобно бедствие.

Алис се подсмихна.

– Не се страхувай, лорд Хю ще защитава Скарклиф.

– Надявам се, че си права. – Джоан млъкна внезапно, вперила поглед точно зад Алис.

Алис на мига разбра, без да се обръща, че Хю е в градината.

– Много се радвам да разбера, че вярваш толкова в способностите ми, лейди – каза той безстрастно. – Ще ми се и аз да вярвах толкова в здравия ти разум. Чувам, че имаш планове да проучиш пещерите на Скарклиф?

Алис се обърна рязко и го видя – огромен и стабилен като самата крепост Скарклиф. Черната му коса се развяваше от вятъра. Кехлибарените му очи блестяха опасно. През последните три дни рядко виждаше Хю, но при всеки случай, в който се озовеше близо до него, реакцията ѝ беше една и съща.

Пулсът ѝ се ускоряваше и нещо се случваше някъде ниско долу в корема ѝ. Спомени за онази нощ в Ипстоук, когато той я докосва толкова интимно, стопляха всяка частица от тялото ѝ.

Не спеше добре, защото често мислеше за тази страстна интерлюдия. Снощи си приготви отвара от лайка, за да се успокои. Бе успяла да заспи, но сънува. Как само сънува!

– Стресна ме, милорд. – Бореше се със странната реакция на сетивата си. – Не те чух да идваш в градината. Мислех, че си зает със сметките си тази сутрин.

– Бях много зает с тях, докато не разбрах, че възнамеряваш да ходиш в пещерите. – Хю кимна леко към Джоан. – Добър ден, мадам.

– Добър ден, милорд. – Джоан погледна мрачното лице на Хю, после смръщената физиономия на Алис. Покашля се дискретно. – Може би стана добре, че дойде, милорд. Малко се разтревожих от планове на

лейди Алис. Тя все още не знае за опасностите на тези земи.

– Да – каза Хю. – Но в момента най-сериозната опасност, която я заплашва, съм аз. – Сложи юмруци на хълбоците си. – Какво, по дяволи-те, си мислиш, че правиш, лейди?

Тя обаче не се изплаши.

– Просто искам да потърся интересни камъни.

– Няма да ходиш сама в пещерите. Никога. Разбираш ли ме?

Алис потупа успокоително ръката му.

– Успокой се, милорд. Имам доста познания в областта на естестве-ната философия. Събирам интересни образци от години. Няма да ми се случи нищо лошо.

Хю пхна палец в колана си.

– Чуй ме добре, Алис. Няма да излизаш от това село сама. Забраня-вам ти.

– Би ли дошъл с мен? Един силен мъж може да ми свърши добра работа, за да пренесе евентуалните интересни предмети, които открива.

За секунда-две Хю изглеждаше напълно объркан от тази покана, но бързо се окопоти и погледна към оловносивото небе.

– Скоро ще завали.

– Едва ли. – Алис също вдигна поглед. – Просто е облачно.

В очите на Хю проблесна пламъче.

– Много добре, мадам, след като ти си специалистът по естествена философия, ще се съобразя с преценката ти. Ще те придружа в експеди-цията ти.

– Както желаш.

Обзе я странно въодушевление, но се опита да си придаде безразли-чен вид, сякаш решението на Хю въобще не я засягаше.

Джоан въздъхна с облекчение.

– Внимавайте да не се спънете в нашия скитащ монах, докато се ка-терите по скалите. Разбрах, че се е подслонил в една от пещерите.

Хю се намръщи и хвана ръката на Алис.

– Защо Калвърт от Оксуик спи в пещерите?

Чертите на Джоан останаха съвсем сериозни, но очите ѝ проблесна-ха закачливо.

– Без съмнение защото отказах да му дам килия тук, в манастира. А няма къде другаде да се подслони, освен в самата крепост. Очевидно обаче не е посмял да поиска гостоприемството ти, милорд.

– Още по-добре – промърмори Алис. – Не бих позволила крепостта да подслони този противен човек.

Хю повдигна вежди, но не каза нищо. През ума ѝ мина, че решени-
ята, отнасящи се до гостоприемството на дома са по право негови. Тя не
беше дори и негова истинска годеница. И си беше обещала, че няма да
се занимава прекомерно с домакински задължения.

– Е, тогава – каза бързо тя, – най-добре ще е да тръгваме, милорд.
Денят напредва.

Първите капки дъжд заваляха точно когато започнаха да изкачват
хълма под пещерите.

– За Бога. – Алис посегна към качулката на наметката си. – Ще се
намокрим до кости, ако не се подслоним в пещерите.

– Казах ти, че ще завали. – Хю сграбчи ръката ѝ и бързо я поведе
към първия тъмен отвор, изрязан в скалите.

– Да не би да ти е навик да изтъкваш правотата си винаги, когато си
преценил правилно някоя ситуация? – Алис почти тичаше, за да не
изостава.

– Не. – Смехът стопли очите му, докато ѝ помагаше да се скрие под
надвисналата козирка на голяма пещера. – Тъй като почти винаги съм
прав, ще ми стане много, ако споменавам този факт всеки път, когато се
докаже.

Тя му се намръщи и вниманието ѝ се съсредоточи върху намокре-
ната му от дъжда коса. Незнайно защо, тя го правеше да изглежда по-
различен от обикновено. По-нежен, дори малко уязвим.

Алис затаи дъх обзета от надежда. Ако Хю наистина притежава ня-
каква нежност, някаква мекота и уязвимост, може би би могъл да се нау-
чи да я обича.

Дъждът заваля още по-силно. В далечината изтрещя гръмотевица.

Сякаш за да унищожи всякакви фалшиви илюзии относно въобра-
жаемата му нежност, Хю прокара небрежно пръсти през мократа си гри-
ва. Пъхна я безмилостно зад ушите си, откривайки високото чело и су-
ровите, хищнически очертания на скулите си. Само за миг той отново се
превърна в същия онзи мъж, който с лекота носеше бремето на това да
бъде легенда.

Алис се усмихна кисело.

– Невъзможен си, милорд.

Устата му се изкриви присмехулно и той се огледа любопитно
наоколо.

– Огледай пещерата си, мадам.

Алис проследи погледа му и потрепери леко.

– Малко е тъмничко, а?

– Пещерите обикновено са мрачни – каза сухо той.

Пещерата беше голяма. Дълбините ѝ се губеха в сенките. Сивата светлина на деня проникваше съвсем малко вътре. Беше влажно. Чуваха се капки.

– Следващия път трябва да си взема факла – каза Алис.

– Да. Иначе няма да видим много.

– Да. – Тя отказваше да признае, че е доволна от доброто извинение да не влизат по-навътре. – Неприятно е, че трябва да ограничим проучването си днес, но нищо не може да се направи.

Хю сложи едната си ръка на каменната стена и погледна към селото и полетата на Скарклиф.

– Гледката оттук е прекрасна въпреки дъжда.

Алис видя гордостта в очите му.

– При ясно време сигурно ще се вижда много надалеч.

– Чак до Рейвънхол.

Опасното безразличие в гласа му разтревожи Алис. Припомни си думите на лечителката. Семената на отмъщението са били посети в миналото и от тях е поникнало тъмно биле, което трови тази земя.

Алис си каза, че не вярва в легенди. Взря се в падащия дъжд и се замисли защо думите на лечителката ѝ прозвучаха някак истинно.

– Е, Алис? – обади се Хю след малко. Не се обърна да я погледне. Вниманието му все още беше съсредоточено върху гледката, разстилаща се под него.

– Какво „Е?“, милорд? – Алис се наведе, за да разгледа къс тъмна скала.

– Струва ми се, че имаше достатъчно време за размишления. Какво е решението ти?

Тя се вцепени, защото разбра значението на думите му, но потърси спасение в преструвката.

– Интересна скала, но не ми се вярва да е толкова необикновена. Ще ми се да намеря образец от камъка, използван за строежа на крепостта. Това тук е много интересно. Никога не съм виждала нещо подобно.

– Нямах предвид проклетия камък и ти го знаеш прекрасно. – В погледа му проблесна нетърпение. – Реши ли дали да се омъжиш за мен?

– За Бога, милорд, минали са само три дни, откак ме попита, а

трябва да кажа, че и двамата бяхме много заети през това време.

– Заети? Едва ли си направила кой знае какво, като се изключи изборът ти на онзи иконом идиот.

– Ълбърт ще бъде отличен иконом – възрази тя. – И как се осмеляваш да ме обвиняваш в бездействие? Почти нямах възможност да мисля, камо ли да преценя предимствата на нещо толкова важно като брака.

Хю помълча за момент, после се отпусна на една каменна издатина и подпря лакти на коленете си. Погледът му продължаваше да е вперен в далечните земи на Рейвънхол, забулени от дъждовната мъгла.

– Мразиш ли тази земя, Алис?

Въпросът му я стресна.

– Скарклиф? Не, милорд. Не я мразя.

– Намираш я грозна.

– Не, не е вярно. Наистина, не е кой знае колко красива, но е интересно и разнообразно място.

– Скарклиф скоро ще процъфти. Аз ще се погрижа за това.

– Не се и съмнявам, милорд.

– Ами крепостта? – настоя той. – Намираш ли я грозна?

– Не. Както отбеляза и ти, изглежда силна. Лесна за защитаване. – Тя спря, чудейки се накъде ли клонят въпросите му. – И, в интерес на истината, е много по-удобна вътре, отколкото изглежда на пръв поглед.

– Значи нямаш нищо против да създадеш дома си в нея?

– Ъъ... Ами... Както току-що казах, нямам нищо конкретно против крепостта.

– Радвам се да го чуя. – Хю взе едно малко камъче и го хвърли небрежно по баира. Жестът беше изненадващо закачлив, съвсем непривичен за сериозната му натура. – Ако в бъдеще откриеш някакъв проблем в крепостта, ще ми кажеш и аз ще се погрижа той веднага да бъде отстранен.

– Да, милорд. Благодаря.

Той хвърли друго камъче. Алис се замисли какво ли детство е имал. Късо, без съмнение, точно като нейното. Едно копеле сигурно рано-рано се приучваше да бъде мъж.

– Значи не намираш имението неприятно и си доволна от крепостта – заключи Хю.

– Да, милорд – отговори предпазливо Алис. – Доволна съм.

– Значи няма никаква причина да отлагаме брака, така ли?

Алис вдигна отчаяно ръце.

– Милорд, започвам да разбирам защо те наричат Хю

Непреклонния.

– Не обичам да губя време.

– Уверявам те, не губим време. Имам нужда от всяка секунда, която мога да взема от него. – Тя седна на един голям камък близо до устието на пещерата и отвори торбата, която ѝ даде синът на мелничаря. – Искаш ли малко прясно изпечен хляб?

Хю се намръщи към комата.

– Опитваш се да изместиш темата.

– Много наблюдателно от твоя страна.

– Алис, не съм човек, който се колебае или отлага.

– Започвам да го разбирам, милорд. – Алис отчупи парче хляб и му го подаде. – Но в този случай се страхувам, че ще трябва да се научиш на търпение.

Хю я прониза с погледа на ловец, посягайки към хляба.

– Колко време ще ти е необходимо, за да вземеш решение?

– Нямам представа. – Тя захапа решително своя комат.

Хю отхапа от своя и задъвка с мрачно изражение. Настъпи мълчание. Дъждът навън продължаваше да вали.

Алис започна да се отпуска, макар и предпазливо. Хю очевидно имаше намерение да изостави темата, поне засега.

Алис отхапа още веднъж, наслаждавайки се на удоволствието от компанията на Хю. Хубаво беше да седи сама с него, да се преструва, че са приятели и партньори и че ще имат общо бъдеще. Подобни фантазии не биха ѝ навредили.

– Ълбърт прави големи поразии в крепостта – обади се Хю след доста време. – Не мислиш ли, че трябва да избереш някой друг, който да поеме задълженията му?

Алис излезе от приятния унес.

– Ълбърт ще се научи бързо. Разговарях с няколко кандидата за този пост и досега той е най-интелигентен и нетърпелив. Дай му време, милорд.

– Лесно е да се каже. Тъй като предпочиташ да се храниш в покоите си, още не си преживяла приключението да вечеряш в голямата зала с всички нас. Уверявам те, ръководството на Ълбърт го превръща в незабравимо преживяване.

Алис го погледна.

– Ако смяташ, че не ти е приятно да се храниш в голямата зала, защо не правиш като мен? Нека ти изпращат храната в покоите ти. – Тя се поколеба, но добави смело: – Или би могъл да се присъединиш към мен,

милорд.

– Това е невъзможно.

Алис усети как лицето ѝ пламва от отговора му.

– Забрави, че го предложих. Нямах намерение да превишавам правата си.

Той я изгледа раздразнено.

– Не разбираш ли, че един господар трябва да се храни в компанията на хората си?

Алис потрепери леко.

– Не мога да си представя защо. Грубите разговори и дебелашките шегички са достатъчни да провалят всяка вечеря. Аз самата не се интересувам от противни разговори за оръжия и турнири, нито пък от всичките тези приказки за славни минали битки и лов.

– Ти не разбираш. Един от начините, чрез които един господар заздравява връзката между себе си и онези, които му служат, е като се храни с тях. Един силен господар е толкова свързан с поданиците си, колкото и те с него. Той трябва да ги накара да разберат, че ги уважава и цени лоялността им.

– И го прави, като се храни с тях?

– Да. Това е един от начините.

– Е, това обяснява всичко. – Алис се усмихна. – Досега се чудех защо интелигентен мъж като теб понася грубите маниери на войниците.

– Свиква се.

– Не мисля, че аз бих могла да свикна. Сигурно е много трудно да се изправяш пред бъдещето, като знаеш каква огромна жертва ще правиш през всеки ден от живота си.

В очите му за миг проблесна раздразнение.

– Аз не го считам за чак такава саможертва. Не всички имаме твоята чувствителност. Разговорите за оръжия и доспехи не са скучни за рицаря, мадам. Това е бизнес.

– А плоските шегички, смехът и лошите маниери на сътрапезниците ти? И това ли ти харесва?

– Те са нормално нещо, когато група мъже се съберат да хапнат и пийнат.

– Наистина. – Алис отхапа отново от хляба си.

– Както ти казах, храненето в голямата зала на замъка е въпрос на уважение и лоялност. – Хю спря. – В повечето домакинства дамата на господаря се храни с него.

– Така са ми казвали и на мен, но не мога да си представя как една

дама би искала да го прави.

– Прави го по причини, подобни на тези, които задължават лорда да се храни с хората си. – Гласът му звучеше така, сякаш говореше през стиснати зъби.

Алис спря да дъвче.

– От уважение и лоялност?

– Да. Тя седи до него в присъствието на хората им и те всички виждат, че тя уважава своя лорд.

Алис затаи дъх и едновременно с това се опита да преглътне. Задави се и започна да кашля.

Хю се смръщи загрижено. Потупа я силно между плешките.

– Добре ли си?

– Да – успя да отговори тя. – Всичко е наред.

– Радвам се да го чуя.

Отново настъпи мълчание. Този път Алис не беше доволна. Чувстваше се странно смутена.

Може би Хю смяташе, че отказът ѝ да се храни в голямата зала е израз на липсата ѝ на уважение спрямо него. Чудеше се дали хората му и всички останали в Скарклиф мислят, че не е лоялна.

– Алис, бих искал да ми кажеш точно защо не можеш да решиш да се омъжиш за мен – обади се Хю. – Това би било съвсем разумно, практично, логично нещо.

Алис затвори очи.

– Мислех, че за днес приключихме с тази тема.

– Ако ми кажеш защо се колебаеш, може би ще мога да направя нещо да променя нещата.

Това вече беше прекалено много. Алис изгуби търпение.

– Много добре, милорд, ще бъда пряма. Ако трябва да се омъжа, бих предпочела причината да е истинска обич, а не удобството.

Хю се вцепени. Погледът му се впи в нейния.

– Обич?

– Да. Обич. Майка ми бе омъжена за човек, който не искаше от нея нищо повече, освен наследник и някой, който да се грижи за домакинството му. Тя беше обречена на пълна самота и само заниманията ѝ я утешаваха.

– Имала е теб и брат ти.

– Не бяхме достатъчни – каза Алис с горчивина в гласа. – Казват, че майка ми е умряла от отрова, но всъщност мисля, че умря от разбито сърце. Няма да допусна същата грешка.

– Алис...

– Предпочитам спокойствието на манастира пред брак, в който няма обич. Сега разбираш ли колебанието ми, милорд?

Той я наблюдаваше разтревожен.

– Искаш да бъдеш ухажвана? Много добре, мадам, ще се опитам да го сторя, но трябва да те предупредя, че не съм особено опитен в тези неща.

Алис скочи на крака побесняла.

– Милорд, ти явно не схващаш. Не искам фалшиво ухажване. Можеш да си спестиш цветята и стихотворенията. Аз говоря за любов. Това искам. Любов.

В погледа му се появи разбиране. Той стана и посегна към нея.

– Значи все пак искаш страст. Можеш да си сигурна, че ще получиш толкова, колкото искаш.

Устните му покриха нейните, преди Алис да успее да му прочете още една лекция за огромното му заблуждение.

В продължение на няколко секунди тя се гневеше безмълвно, но тогава изведнъж ѝ хрумна, че страстта вероятно е всичко, което може да ѝ даде Хю на този етап.

И може би беше единственото чувство, което да го отведе към любовта.

Обви ръце около врата му и отвърна на целувката му с всичката любов, която бе покълнала в сърцето ѝ от вечерта, когато го видя за първи път.

Глава 12

Вълнението заля Хю като огромна вълна, когато усети как Алис се размеква в ръцете му. Правилно бе преценил ситуацията. Страстта беше ключът към тази сладка, добре охранявана крепост.

Алис го желаше. Женственото ѝ желание беше най-богатата, най-уханната рядка подправка.

Усети как ръцете ѝ се сключват още по-силно около врата му, и чу тихия ѝ стон. Притисна я към себе си, за да почувства възбудената му мъжественост.

– Милорд, оказваш изумително влияние върху сетивата ми. – Алис целуна шията му. – Кълна се, нищо не разбирам.

– Това поетите наричат любов. – Хю дръпна мрежата от косите ѝ и червените кичури се разпиляха по раменете ѝ. – Аз самият винаги съм смятал, че „страст“ е по-подходящата дума за това чувство.

Тя надигна глава и погледът ѝ срещна неговия. Той изпита чувство-то, че ще се удави в смарагдовите му дълбини.

– Греша, милорд. Опитът на майка ми ме научи, че страстта сама по себе си не е любов. Но започвам да вярвам, че двете могат да съжителстват заедно.

Хю се усмихна кисело.

– Признавам, че в момента не мога да се впусна в аргументиран спор по темата, Алис.

– Но, милорд, аз мисля, че е много важно да различаваш двете.

– Не. Въобще не е важно – Хю отново я целуна.

И настоява, докато устните ѝ се разтвориха под неговите и тя се притисна още по-силно към него. И тогава той се отдръпна от нея, за да махне колана с мечи си и черната си горна туника.

Тя го гледаше с блеснали очи. Той с изненада установи, че ръцете му треперят леко. Пое си дълбоко въздух и застла туниката си на каменния под на пещерата.

Това просто движение изискваше огромна концентрация. Когато свърши, той се изправи и погледна към Алис от другата страна на импровизираното легло.

Видя сянката в очите ѝ и стомахът му се сви от страх.

И тогава, с трепереща усмивка, тя му подаде ръка.

Хю въздъхна тихо и с огромно облекчение. Отпусна се на туниката

и нежно придърпа Алис към себе си. Полите ѝ обгърнаха бедрата му, когато тя се притисна към гърдите му. Очите ѝ се разшириха тревожно.

– Милорд, твърдите камъни ще те наранят.

Той се усмихна.

– Никога не съм имал по-мека постеля.

Тя докосна бузата му с пръсти и се намести по-удобно. Хю изстена, когато заоблените ѝ бедра се притиснаха още по-силно към него. Без никакво предупреждение желанието, което досега бе тляло в него, избухна в ярки пламъци, които погълнаха и последните остатъци от самообладанието му.

Алис го желяше и беше негова годеница. Нищо не стоеше на пътя му. Нищо друго нямаше значение.

Хю се предаде на бурята. Хвана лицето на Алис и я целуна с настойчивост, която вече не можеше да крие. За негово огромно удоволствие, тя отвърна ентусиазирано, макар и малко несръчно, на жарката му целувка. Чу тихото ѝ „Ммм“ и почти се изсмя, когато зъбите ѝ се удариха в неговите.

– По-полека, сладка моя – каза ѝ. – Не е необходимо да ме поглъщаш целия. Ще получиш всичко, което искаш от мен, преди да свършим.

Тя изстена и зарови пръсти в косата му.

Едната му ръка се плъзна надолу и надигна полите ѝ. Дланта му погали голото бедро и откри долината, която разделяше знойните възвишения, и продължи към горещия извор, който го очакваше.

– Хю.

Галеше я внимателно, подготвяйки я за влизането си. Искаше тя да обезумее от страст, за да не усети болка, когато я направи своя. Искаше всичко да е прекрасно.

Гръмотевица разтресе небето. Дъждът образуваше сива завеса пред входа на пещерата.

Когато Хю посегна към долната си туника и развърза връзките, Алис вдигна бързо глава и го погледна с потъмнели от желание очи. За един кратък, страшен миг той си помисли, че тя ще поиска да спрат. И се зачуди, съвсем искрено, дали няма да умре на място, ако го стори.

– Хю.

Когато чу името си, произнесено от нейните устни, пулсът му се ускори още повече. Възбудата сякаш го разкъсваше. Тя наистина беше обзета от страст, помисли си. Споделена страст.

Би било наистина чудесно, ако Алис смяташе, че е влюбена.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Стенанията ѝ, изпълнени с копнеж, бяха по-сладки от смокини, по-възбуждащи от любовен еликсир. Колкото повече я вкушваше, толкова повече жадуваше за вкуса ѝ.

Вдигна полите ѝ до кръста и разтвори краката ѝ така, че тя почти седна отгоре му. Уханието на влажната ѝ кожа го изпълваше с огромно нетърпение.

Той се освободи напълно от дрехите си и докосна подутите, мокри листчета, които криеха входа към тайната ѝ крепост. Проникна в нея с търпение, което изискваше всичкото самообладание, на което беше способен. Плътта ѝ беше невероятно стегната.

Беше така, както си мислеше. Алис беше девствена. Трябваше да внимава. Не трябваше да превзема тази крепост прекалено бързо.

Челюстите му се стиснаха от усилието да овладява собственото си желание.

Отваряше нежните двери бавно, внимателно, докато телата им се окъпаха в пот. Алис заби нокти в плата на долната му риза.

– Добре си охранявана – прошепна дрезгаво той. – Причинявам ли ти болка?

– Да, малко.

Том затвори очи, призовавайки волята си.

– Не бих желал да е така. Искаш ли да спра?

– Не.

Хю въздъхна с облекчение. Всъщност въобще не беше сигурен дали притежава достатъчно самообладание да спре това, което започнаха.

– Ще продължа по-бавно – обеща ѝ.

Алис дръпна долната му риза и гризна леко рамото му.

– Не искам да продължаваш по-бавно. Предпочитам да стане бързо.

Той изстена.

– Това би трябвало да е нещо, което доставя удоволствие, и не е необходимо да се прилага сила.

– Ще го направиш ли, когато ти кажа?

Той сложи ръце на хълбоците ѝ.

– Може би си права. Сигурно ще е по-малко болезнено, ако стане бързо.

– Тогава го направи сега. – Алис заби зъби в рамото му.

– Боже милостиви!

Стреснат от леката, остра и съвсем неочаквана болка, Хю инстинктивно стисна по-силно Алис, затаи дъх и се надигна.

Алис изпищя приглушено, но Хю не би могъл да се дръпне, дори и

да искаше. Последните остатъци от самообладанието му изчезнаха точно както деликатната бариера, пазеща целомъдрието на Алис.

Освободен от задръжките, които го бяха ръководили през почти целия му живот, Хю влезе дълбоко в нея. Тя го обгърна, мека и гореща.

Навън бурята достигаше връхната си точка. В далечината проблесна светкавица. Дъждът плъснеше по скалите. Светът се сви до размерите на пещерата, в която лежаха Хю и Алис. Нищо друго нямаше значение, помисли си той. *Нищо.*

Чу тихия стон на Алис. Той пхна ръка между телата им, откри стегнатата малка ядка на женствената и плът и я погали.

Тя се вцепени и извика, после тялото ѝ затрепери.

Хю се надигаше отново и отново, влизаше дълбоко в тесния проход, докато светът се завъртя около него. Гръмотевица разтърси скалите, когато се освободи. Това беше освобождение, много по-различно от всичките, които бе преживявал досега. За първи път през целите трийсет години от живота си той разбра какво е да си обзет от страст. Разбра защо поетите държаха да наричат това всепоглъщащо чувство с друго, по-красиво име.

За един кратък миг му се стори, че най-после разбира защо държаха да го наричат любов.

Алис се размърда доста време след това. Усещаше някакво парене между краката си, но се чувстваше странно доволна. За миг си представя бъдещето и изпита тайна надежда.

Днес, заедно с Хю, бе посетила една прекрасна нова страна. Без съмнение това, което току-що преживяха заедно, щеше ги свърже един с друг.

Отвори очи и видя, че той я наблюдава с нетрепващ поглед. Част от очакванията ѝ избледняха. Веднага забеляза, че признаците на мекота и уязвимост, които мислеше, че е открила у него, вече са изчезнали. Тъмният рицар отново си бе сложил покривалото на собствената си легенда.

Горчиво съжаление пропъди мечтите ѝ за бъдещето. Каза си, че трябва да бъде търпелива. Хю не беше от хората, които се променят за един ден.

Опита се да измисли нещо умно и забавно, което да каже, нещо, което жена в нейното положение, жена, която току-що бе споделила страстта си с един легендарен рицар, би трябвало да каже. Нещо, което ще докосне сърцето му. Нещо вълшебно.

Покашля се тихо.

– Мисля, че е спряло да вали, милорд.

– Добре ли си?

Стига толкова опити да търси хубави думи. Алис се намръщи.

– Разбира се. Защо да не съм добре? Що за глупав въпрос.

Устните му се изкривиха леко нагоре.

– Струваше ми се подходящ при създадите се обстоятелства.

Мина ѝ през ума, че е възможно той също да не е особено изкусен в подобни разговори. Тази мисъл я стопли.

– Хареса ли ти забележката ми за дъжда?

Изражението му леко се смекчи.

– Да. – Помогна ѝ да седне и се намръщи, когато тя трепна. – Алис?

– Няма нищо, милорд. – Започна да оправя роклята си.

Преди да успее да подреди полите си, той посегна и докосна вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя се изчерви притеснено, когато видя пръстите му, обагрени от червена влага.

Той се втренчи в ръката си.

– Алис, трябва да поговорим.

– За дъжда или за здравето ми?

– За брак.

Ръцете ѝ замръзнаха върху роклята.

– Това вече е прекалено, сър. Едно е да те наричат Непреклонния, а съвсем друго да се чувстваш задължен да оправдаваш този прякор всеки път, щом ти се удаде възможност.

– Алис...

– Как смееш да разваляш такъв приятен, интимен момент, като се връщаш към стария ни спор, преди дори да съм оправила полите си?

– Приятен, интимен момент? Само това ли представлява за теб?

Алис се изчерви.

– Не, милорд, но предположих, че за теб е точно това. Без съмнение не възнамеряваш да ми кажеш, че това е първият път, когато правиш любов с жена? – Тя спря. Вероятността да са споделили това за първи път заедно, я накара да се почувства щастлива. – Или е така?

Очите му се присвиха.

– За първи път правя любов с жена, с която съм свързан с годещна клетва.

– О! – Разбира се, че не е възможно да е девствен, помисли си Беше на трийсет години! Честта му не зависеше от целомъдрието му. – Е, май разликата не е кой знае каква.

Той хвана брадичката ѝ.

– Повечето жени в твоето положение, мадам, биха били доволни да обсъждат брак в такъв момент.

– Аз бих предпочела да говорим за времето.

– Жалко, защото ще обсъждаме брака.

„Не и преди да се научиш да ме обичаш“ – закле се наум тя.

– Сър, бих искала да ти напомня, че сключихме сделка.

– Тази сделка се промени от това, което току-що се случи, Алис. Сега вече е заложена честта.

Тя затаи дъх, забелязвайки решителността, която гореше в погледа му. В него нямаше нежни чувства, намек за любов или дори за страст. Хю, както винаги, просто вървеше по най-прекия път към целта си. Нищо, най-малко сърдечните желания на една жена, не би могло да застане пред него. Стомахът ѝ се сви.

– Сър, ако си смятал да използваш правенето на любов като начин да ме принудиш да се омъжа за теб, значи си допуснал огромна грешка.

Той сякаш се изненада. После в очите му проблесна гняв.

– Ти беше девствена.

– Да, но това не променя нищо. Тъй като никога не съм имала намерение да се омъжвам, нямам причина да пазя девствеността си за съпруга си. Свободна съм точна като теб, сър, и днес реших да се възползвам от тази си свобода.

– Проклятие! Ти си най-упоритата жена, която някога съм срещал – избухна той. – Може и да си свободна, но аз не съм, моята чест също е заложена тук.

– Какво общо има честта с това? – попита тя.

– Ти си моя годеница. – Хю вдигна едната си ръка, изразявайки гнева си. – И ние току-що консумирахме брака.

– Според мен не е така. Каноничните закони въобще не са ясни по този въпрос.

– Огън и жупел, мадам! – изрева Хю. – Не ми говори така, сякаш си изучавала право в Париж и Болоня. Тук става въпрос за моята чест и аз ще преценявам кое как е.

Алис премига.

– Наистина, сър, държиш се много странно. Сигурна съм, че когато нервите ти се поуспокоят...

– Нервите ми са съвсем наред, благодаря. По-добре се тревожи за гнева ми. Чуй ме добре, Алис. Ние прекосихме реката, която разделя годежа от брака. За нас вече няма разлика между двете.

– Що се отнася до законността – настоя тя, – току-що ти казах, че каноничният закон е малко мъгляв.

– Не, мадам, въобще не е мъгляв. Още повече, ако смяташ да влачиш този въпрос по църковните съдилища, обещавам ти, че скъпо ще си платиш.

– Милорд, ти явно си превъзбуден.

– И още нещо – добави Хю със зловещо спокойствие, – ще си платиш много преди църквата да се занимае със случая ти. Ясен ли съм?

Решителността на Алис се изпари при тази заплаха. Тя преглътна и се опита да събере смелостта си.

– Сър, предупреждавам те, няма да се омъжа насила.

– Твърде късно е за връщане, Алис. Трябва да продължим напред.

– Не, нашата сделка все още е в сила. Още не съм решила. И още нещо...

Нещо помръдна в мрака на пещерата. Алис се втренчи нататък над широкото рамо на Хю.

Развълнуваният ѝ протест заглъхна в гърлото ѝ. Езикът ѝ се вцепени за миг, обзе я истински ужас.

– Хю.

Той скочи веднага. Измъкна меча си и се обърна, за да се изправи пред опасността, която се бе материализирала зад него. Беше готов за битка.

Алис коленичи и надзърна покрай него. Една фигура с качулка на главата се появи от тъмнината на скрит тунел. В ръката си държеше почти изгаснала факла.

– Здравей, лорд Хю – каза Калвърт от Оксуик със стържещия си глас.

Хю пхна рязко меча си обратно в ножницата.

– Какво, по дяволите, правиш тук, отче?

– Бях се отдал на молитвите си. – Очите му горяха в мрака. – Чух гласове и дойдох да видя кой е влязъл тук. Страхувах се, че са крадци.

– Бил си се отдал на молитвите си? В пещера?

Калвърт сякаш се скри още повече под качулката си.

– Открих едно място дълбоко в пещерите, където човек може да се моли, без да се разсейва от външния свят. Скромна стая от камък, която е съвсем подходяща за тленността на плътта.

– Изглежда доста приятно място – каза сухо Хю. – Аз самият бих предпочел градина, но всеки с вкусовете си. Не се тревожи, отче. Годеницата ми и аз няма да пречим повече на молитвите ти.

Той хвана Алис за ръката и я поведе навън със същата арогантна грациозност, с която би я извел от кралската зала за аудиенции.

Калвърт не каза нищо, докато ги гледаше как се отдалечават. Остана на мястото си в сенките. От мършавото му тяло сякаш се носеше аура на неодобрение. Алис усещаше погледа му, трескав от справедливо възмущение, пронизващ гърба ѝ.

– Мислиш ли, че ни е видял как правим любов, милорд? – попита разтревожено тя.

– Това няма никакво значение.

Вниманието на Хю бе съсредоточено върху откриването на безопасна пътека надолу по хълма. Изглеждаше абсолютно спокоен относно Калвърт.

– Но ще е много конфузно, ако пусне клюка.

– Ако монахът има някакъв ум в главата, ще си държи езика зад зъбите. – Хю я поведе покрай гъст храсталак. – Но дори и ако каже нещо за това, което се случи между нас, кой ще му обърне внимание? Ние сме сгодени. Ще стане по-сложно единствено ако откажеш да произнесеш брачната клетва.

– Никога не пропускаш възможност да преследваш целта си, нали?

– Отдавна съм се научил, че решителността и волята са единствените истински средства за постигането на целите ми. – Той я подхвана бързо, когато меките ѝ ботушки се подхлъзнаха. – Между другото, трябва да отида до Лондон да свърша една работа. Ще отсъствам няколко дни, най-много седмица.

– Лондон? – Алис се закова на мястото си. – Кога тръгваш?

– Утре сутринта.

– О!

Алис усети неочакваната болка на разочарованието. Цяла седмица без Хю! Никакви гневни кавги, никакви откраднати моменти на страст, никакво вълнение.

– Като моя годеница, ти ще ръководиш нещата тук, в Скарклиф, докато ме няма.

– Аз? – Тя го погледна учудено.

– Да. – Хю се усмихна на изражението ѝ – Оставям всичко в твоите ръце. Ще си в пълна безопасност. Дънстън и всичките ми хора, с изключение на двама, ще останат тук, за да пазят крепостта и земите. Джулийн, моят пратеник, също ще остане тук. Можеш да го изпратиш в Лондон при мен, ако искаш да ми съобщиш нещо.

– Да, милорд.

Главата ѝ се замая от внезапната, неочаквана тежест на новите ѝ отговорности. Хю ѝ доверяваше безценния си Скарклиф.

– И тъй като ще се оженим, след като се върна – добави непринудено Хю, – можеш също така да се погрижиш за подготовката на сватбата.

– За Бога, сър, колко пъти трябва да ти казвам, че няма да се омъжа само защото ти намираш подобен брак удобен?

– Повярвай ми, мадам, удобството не е най-силната ти страна. О, има още едно нещо.

– Какво, милорд?

Хю спря и свали тежкия пръстен с черен оникс от пръста си.

– Вземи това. То е символът на моята власт. Като ти го давам, искам да те накарам да разбереш, че ти имам доверие и разчитам на теб, както ако си ми истинска съпруга...

– Но, Хю...

– Или разумен бизнес-партньор – довърши кисело той. – Вземи го, Алис. – Сложи пръстена върху дланта ѝ и стисна пръстите ѝ. Задържа за миг малкия ѝ юмрук. – Искам да запомниш още нещо, също толкова важно.

Сърцето ѝ подскочи.

– Да, милорд?

– Никога няма да идваш в тези пещери сама. Разбираш ли?

Алис сбърчи нос.

– Да, сър. Позволи ми да ти кажа, че си постъпил добре, като си избрал да рицарското поприще. Нямах да имаш особен успех като поет или трубадур. Нямах никаква дарба за изискани думи.

Хю сви рамене.

– Ако имам нужда от такива думи, ще наема някой добър поет или трубадур.

– Винаги наемаш най-добрите в своята област, а, милорд? Това ли е любимото ти правило?

– Алис, искам да те помоля за още нещо.

Тя го погледна.

– Да?

– Преди малко ти каза, че тъй като никога не си възнамерявала да се омъжваш, не се чувстваш задължена да пазиш девствеността си за съпруг.

Алис разглеждаше с интерес пейзажа.

– И какво от това?

Строто лице на Хю се смръщи още повече.

– Ако не виждаш причина да избягваш подобни интимности, защо не си го правила досега?

– Причината е съвсем очевидна – каза дрезгаво тя. Той явно не разбираше.

– И каква е очевидната причина?

– Досега не съм срещала мъж, който да ми харесва.

Тя тръгна надолу по хълма, оставяйки Хю да я следва.

Алис въртеше в ръцете си тежкия зелен кристал. За стотен път гледаше как светлината от прозореца на кабинета ѝ се отразява от многобройните фасетки на повърхността му. Както винаги, отново изпитваше чувството, че има нещо в камъка, което не разбира, което и убягва. Сякаш криеше в себе си някаква тайна, която чакаше да бъде разкрита.

Изпитваше същото чувство и спрямо Хю.

Каза си, че трябва да се радва, че ще е свободна от всепоглъщащото му присъствие за няколко дни. Щеше да има възможност да обмисля положението си на спокойствие. Може би щеше да успее да стигне до разумно решение.

Кратко почукване на вратата я изтръгна от мислите ѝ.

– Влез.

– Алис? – Показа се Бенедикт, Лицето му грееше от въодушевление – Не можеш да познаеш какво се случи.

– Какво?

– Ще пътувам до Лондон с лорд Хю. – Бастунът му зачука по пода, когато той влезе в кабинета. В кесията на колана му беше пъхнато сметалото на Хю. – Лондон, Алис.

– Завиждам ти. – През ума ѝ мина, че не бе виждала Бенедикт толкова възбуден от месеци и Хю беше причината за тази внезапна промяна у брат ѝ. – Голям късмет си извадил. Ще бъде чудесно преживяване.

– Да. – Бенедикт подпря бастуна си и потърка доволно ръце. – Ще помагам на лорд Хю в бизнес-делата му.

Алис се смая.

– Как? Та ти не знаеш нищо за бизнеса.

– Той каза, че ще ме научи на тънкостите на търговията с подправки. Ще бъда негов помощник. – Потупа сметалото. – Вече започна да ми показва как се използва този удивителен уред. С негова помощ можеш да събираш и да вадиш, дори да умножаваш и делиш.

– Кога ти каза лорд Хю, че ще те вземе със себе си в Лондон? –

попита бавно Алис.

– Преди малко, докато се хранехме в голямата зала.

– Разбирам – Една мисъл я накара да спре. – Бенедикт, бих искала да ти задам един въпрос и трябва да ми отговориш честно.

– Да.

– Стана ли дума за това, че аз не се храня в голямата зала?

Бенедикт понечи да заговори, но явно промени намерението си.

– Не.

– Сигурен ли си? Никой ли не е споменавал, че отказът ми да се храня с другите е израз на неуважение спрямо лорд Хю?

Бенедикт се размърда притеснено.

– Сър Дънстън ми каза, че някой е казал подобно нещо вчера. Лорд Хю го чул и му заповядал да напусне залата. Сър Дънстън казва, че никой повече няма да се осмели да говори за това.

Алис стисна устни.

– Но всички без съмнение си го мислят. Хю беше прав.

– За какво?

– Няма значение. – Алис се изправи. – Къде е той?

– Кой? Лорд Хю? Мисля, че е в покоите си. Спомена, че ще освободи от поста му новия иконом, Ълбърт.

– Така ли е казал? – Алис на мига забрави за намерението си да се извини на Хю за унижението, което неволно му е причинила. – Не може да го направи. Няма да го позволя. Ълбърт ще стане чудесен иконом.

Бенедикт се намръщи.

– Днес той лично сервира на сър Хю и успя да изтърве цяла кана с бира в скута му.

– Това без съмнение е нещастен случай. – Алис заобиколи бюрото и тръгна към вратата. – Трябва да се погрижа да оправя нещата.

– О, Алис, може би трябва да оставиш всичко така, както си е. Лорд Хю е господарят тук, в края на краищата.

Алис не обърна внимание на братовото си предупреждение. Прихвана полите си и забърза по коридора към стълбите. Когато стигна на долния етаж, се обърна бързо и тръгна право към стаята, която Хю използваше за работен кабинет.

Алис спря пред вратата и погледна вътре. Ълбърт стоеше пред бюрото на Хю. Младият мъж трепереше. Главата му беше сведена унило.

– М-моля за прошка, милорд – прошепна Ълбърт. – Положих много усилия да изпълня задълженията си така, както ми каза лейди Алис. Но сякаш нещо ми става, когато съм в твое присъствие.

– Ълбърт, не искам да те освобождавам от длъжността ти – каза равно Хю. – Знам, че лейди Алис те е избрала лично. Но не мога повече да търпя непохватността ти.

– Милорд, ако ми д-дадеш още една възможност... – започна Ълбърт.

– Мисля, че ще е само загуба на време.

– Но, сър, аз много искам да бъда иконом. Съвсем сам съм на света и искам да си изградя кариера.

– Разбирам. Въпреки това...

– Този замък е единственият дом, който имам. Майка ми дойде тук, в Скарклиф, когато баща ми почина. Искаше да постъпи в манастира. Аз си намерих работа тук при последния господар, лорд Чарлз. Но после го убиха и дойде ти и...

Хю прекъсна обърканите му обяснения.

– Майка ти е в тукашния манастир?

– Беше, но умря миналата зима. Нямам къде другаде да отида.

– Никой не те гони от Скарклиф – увери го Хю. – Ще ти намеря друга работа. Може би в оборите.

– Оборите? – Ълбърт явно беше отвратен. – Но аз се с-страхувам от коне, милорд.

– Най-добре ще е бързо да преодолееш страха си – каза Хю без никакъв признак на съчувствие. – Конете усещат страха.

– Д-да, милорд. – Раменете на Ълбърт увиснаха. – Ще се опитам.

– Не, няма да правиш нищо подобно, икономе – Алис вдигна полите си и влезе в стаята. – Притежаваш всички качества, необходими, за да заемаш сегашния си пост и ще правиш точно това. Просто имаш нужда от малко опит.

Ълбърт се обърна към нея. В очите му гореше отчаяна молба.

– Лейди Алис.

Хю я погледна.

– Аз ще се справя с това, мадам.

Тя отиде до бюрото и направи толкова нисък реверанс, че роклята ѝ се повлече по каменния под. Приведе глава в грациозна молба.

– Милорд, моля те да дадеш време на Ълбърт да свикне с настоящите си задължения, преди да го освободиш.

Хю взе едно перо и разсеяно започна да почуква с него по бюрото си.

– Не знам защо го правиш, лейди, но незнайно защо, ставам много предпазлив, когато показваш най-изисканите си маниери. Последния

път, когато направи същото, се оказах въввлечен в сделка, която не ми донесе нищо друго, освен неприятности.

Алис усети как бузите ѝ пламват, но не се предаде.

– Ълбърт просто има нужда от време, милорд.

– Имаше на разположение няколко дни, за да свикне с поста си, но подобрението не беше голямо. Със скоростта, с която напредва, ще се наложи да поръчам няколко нови туники, за да изкарам зимата.

– Аз ще се погрижа за туниките, ако е необходимо, сър – каза Алис.

– Желанието на Ълбърт да ти угоди го прави толкова несръчен, милорд.

– Тя се надигна от реверанса си – Сигурна съм, че са му необходими още малко напътствия и практика.

– Алис – каза уморено Хю, – нямам време за това. Имам толкова много работа. Не мога да си позволя зле обучен иконом.

– Сър, моля те да му позволиш да свикне със задълженията си, докато ти си в Лондон. Аз самата ще го напътствам. Когато се върнеш, ще прецениш отново. Ако все още го смяташ за недостоеен, тогава можеш да го освободиш.

Хю се облегна бавно назад и се загледа в нея през полуспуснатите си клепащи.

– Още една сделка ли, мадам?

Тя се изчерви.

– Да, ако желаш.

– Какво имаш за размяна този път?

Тя затаи дъх пред блестящите му очи. Гневът мигновено прогони изисканите ѝ маниери.

– Предлагам да обуча един добър иконом, милорд. Мисля, че това е достатъчно.

– А – изкриви устни Хю. – Така по приличаш на дамата, която познавам. Много добре. Имаш следващите няколко дни, за да превърнеш Ълбърт в майстор в изкуството да бъде иконом. Когато се върна, ще очаквам домакинството ми да бъде управлявано от специалист. Разбрано?

– Да, милорд. – Алис се усмихна уверено.

– Ълбърт? – повика го Хю.

– Д-да, милорд. – Ълбърт се поклони няколко пъти. – Ще се старая много, сър.

– Да се надяваме.

Ълбърт коленичи пред Алис, сграбчи края на роклята ѝ и пламенно го целуна.

– Благодаря ти, милейди. Не мога да опиша колко съм ти благодарен за доверието. Ще положа всички усилия, необходими, за да стана добър иконом.

– Ти ще станеш добър иконом – увери го Алис.

– Достатъчно – обади се Хю. – Стани, икономе. Искам да остана насаме с годеницата си.

– Да, милорд. – Ълбърт скочи на крака и се поклони, излизайки.

Алис трепна, когато той се блъсна заднишком в стената. Видя как Хю погледна към тавана, но не каза нищо.

Ълбърт бързо се изправи и избяга. Алис се обърна към Хю:

– Благодаря, милорд.

– Постарай се да му попречиш да обърне наопаки цялата крепост, докато ме няма.

– Сигурна съм, че замъкът Скарклиф ще си е на мястото, когато се върнеш, сър. – Алис се поколеба. – Разбрах, че възнамеряваш да вземеш брат ми със себе си.

– Да. Бенедикт явно има дарба за изчисления. Бих могъл да използвам помощник с подобни умения.

– Аз имах намерение той да учи право – каза бавно Алис.

– Имаш ли нещо против интереса му към сметките и бизнеса?

– Не. Всъщност отдавна не съм го виждала толкова щастлив, колкото беше този следобед. – Алис се усмихна. – Това е твое дело, милорд.

– Нищо особено. Както ти казах, имам интерес да насърчавам уменията му. Ще ми бъдат полезни. – Хю прокара върха на перото по пръстите си. – Ще ти липсвам ли, докато съм в Лондон, Алис?

Подушвайки капана, Алис бързо отстъпи крачка назад, усмихваща се лъчезарно.

– Това ми напомня, че трябва да изпратя съобщение на игуменката. Искам по време на литургията утре сутринта преди тръгването ти да се произнесат специални молитви.

– Специални молитви?

– Да, милорд. За добър път.

Алис се обърна и излезе бързо.

Тази вечер Алис спря по средата на движението си, премествайки една от тежките халцедонови шахматни фигури, и се намръщи към Хю.

– Изглежда, не внимаваш в играта, сър. Ще ти взема офицера.

Хю погледна разсеяно към дъската.

– Така изглежда. Умен ход, мадам.

– Детска игра. – Алис го гледаше с нарастваща тревога.

Според нея Хю се държеше странно. Бе я поканил да поиграят шах пред камината и тя прие с радост. Но още от първия ход ѝ стана ясно, че мислите му са другаде.

– Да видим дали мога да направя нещо. – Хю подпря брадичка с ръка и разгледа шахматната дъска.

– Всичко, необходимо за пътуването ти, е готово. Можеш да тръгнеш веднага след сутрешната литургия. Какво те тревожи, сър?

Той я погледна стреснато и сви леко рамене.

– Мисля за моя сеньор.

– Сър Еразъм?

– Смятам да го посетя, докато съм в Лондон. Джулиън ми каза, че е отишъл там, за да се види и с други лекари.

– Съжалявам – прошепна Алис.

Ръката на Хю се сви в юмрук.

– Нищо не може да се направи, но, за Бога, той изглеждаше толкова силен и здрав само преди няколко месеца.

Алис кимна съчувствено.

– Знам колко много ще ти липсва.

Хю се облегна назад и вдигна чашата си с подправено вино. Загледа се в пламъците.

– Всичко, което имам днес, го дължа на него. Рицарското ми звание, познанията ми, земите ми. Как може човек да се отблагодари за такива неща?

– С вяност. А целият свят знае, че си я дал на Еразъм, сър.

– Това е толкова малко. – Хю отпи от чашата си. По лицето му играеха сенките на огъня.

Алис се колебаеше.

– Какви са симптомите, милорд?

– Какво?

– Симптомите на болестта му. Какви са точно?

Хю се намръщи.

– Не съм съвсем сигурен. Някои са уж безобидни. Стръска се лесно, сякаш е плашлива сърна, а не опитен воин. Това ми направи най-силно впечатление, докато бях последния път при него. Непрекъснато е разстроен. Не може да спи. Отслабнал е. Казвал ми е, че понякога сърцето му бие така, сякаш е тичал.

Алис се замисли.

– Човек със славата на сър Еразъм трябва да е познал много битки.

– Наистина са много. Започнал е едва на осемнайсет, с Кръстоносния поход, който сам предприе. Веднъж ми каза, че пътуването му към Светите земи е най-лошото преживяване през целия му живот, въпреки че то му донесе слава и богатство. Казва, че там е видял такива ужасни гледки, каквито един почтен мъж никога не бива да вижда.

Думите на Хю се въртяха в главата на Алис до късно през нощта. Неспособна да заспи, тя стана от леглото и наметна халата си.

Запали свещ и тихо излезе от спалнята си. После тръгна по студения коридор към кабинета си и влезе вътре. Остави свещта на бюрото до зеления кристал и взе бележника на майка си.

Разлиства го повече от час, преди да открие това, което търсеше.

Глава 13

– Естествената слабост на жената я води до изкушение – реवेशе Калвърт от амвона на малката селска църква рано на следващата сутрин. – В своята глупава самонадеяност тя иска да се издигне над мъжа при всяка възможност и така излага душата си на опасност.

Тълпата, изпълнила църквата, се размърда Алис седеше в центъра на неспокойните вълни. Не се беше ядосвала толкова от деня, в който сър Ралф изпрати най-големия си син в семейното ѝ имение.

Тази глупава проповед на Калвърт съвсем не беше това, което бе поръчала за тазсутрешната служба. Вчера изпрати съобщение на игуменката, че иска да се произнесат специални молитви за успешното пътуване на Хю до Лондон.

Новината, че новият господар и годеницата му ще присъстват на сутрешната служба в селската църква, вместо в частния си параклис в замъка, се разпространи бързо. Буквално цялото население на Скарклиф и всички монахини от манастира бяха дошли, за да присъстват на вълнуващото събитие. Не всеки ден ги канеха да се молят в компанията на господаря на имението.

Алис, седнала до Хю на първия ред, беше доволна от интереса, преди да се разрази катастрофата в лицето на Калвърт от Оксуик.

Джоан бе приключила с въвеждащите молитви и започна много хубава проповед за опасностите по пътищата, когато монахът влезе в църквата.

Калвърт чукаше силно с тоягата си по каменния под докато си проправяше път към амвона. Кафявото му расо се развяваше покрай мършавите му крака. Когато излезе отпред, той заповяда на Джоан да седне при монахините. Игуменката се поколеба, но после, стиснала устни, се подчини. Църквата позволяваше на амвона да има жена само когато наоколо нямаше подходящ мъж.

Калвърт се впусна в тирада за злото у жената. Темата беше доста експлоатирана и добре позната на всички присъстващи. Гостуващите свещеници и скитащите монаси имаха особени предпочитания към проповеди, които заклеймяваха жените и предупреждаваха мъжете за техните изкушения.

– Вие, порочни, грешни дъщери на Ева, знайте добре, че единствената ви надежда за спасение е да се подчинявате на волята на съпрузите

си. Трябва да приемате властта им над вас, защото тя им е дадена от Божествения Създател.

Алис се намръщи. Погледна косо към Хю. Той изглеждаше отегчен. Тя кръстоса ръце и започна да потропва с крак.

– Пламъците на ада са по-горещи за онези слаби жени, които се осмеляват да се издигнат над мъжете.

Жените понасяха тирадата на монаха със зле прикрито отвращение. Бяха чували всичко това и преди, и то неведнъж.

Джоан се размърда леко на мястото си и се приведе, за да прошепне на Алис:

– Моите извинения, милейди. Знам, че не такава проповед искаше за тази сутрин.

– Те се осмеляват да говорят на висок глас в църквата – прогърмя гласът на Калвърт, – без да ги е грижа, че добродетелните мъже не искат да слушат празните им брътвежи. Те управляват религиозни домове, поемайки отговорности върху себе си така, сякаш притежават правата и привилегиите на мъжете.

Алис присви очи към Калвърт, но той продължи или незабелязал нарастващото ѝ раздражение, или незаинтересуван от него. Пронизващият му поглед се спря върху нея.

– Някои упражняват похотливите си намерения дори върху най-силните и най-благородните рицари. Горко на мъжа, който слуша думите на такава жена. Неговата сила ще отслабне. Той ще бъде оставен на милостта ѝ, а тази милост е творение на дявола.

Алис се вцепени. Това вече ставаше лично.

– Тя ще използва измамните трикове на грешното си тяло, за да го изкуси на тайни места, и там ще падне върху него като зъл демон.

– За Бога – прошепна Алис.

Получи отговор на един въпрос. Калвърт я бе видял, легнала върху Хю в пещерата. Притеснението ѝ обаче се стопи в бурята от гняв.

– Внимавайте. – Погледът на Калвърт се премести към Хю. – Всеки мъж е в опасност. Този, който пази своето законно място в естествения порядък на света, трябва винаги да бъде нашрек. Трябва да носи оръжия срещу женските трикове точно както се облича в стомана, преди да отиде на война.

– Достатъчно. – Алис скочи на крака. – Няма да слушам повече глупавите ти словоизлияния, отче. Помолих за молитви за успешното пътуване на моя годеник, не за тези глупости.

Сякаш всички присъстващи въздъхнаха с облекчение. Погледите

им се насочиха към Алис. С периферното си зрение видя Хю да се усмихва.

– Жената, която не е управлявана добре от мъж, е оскърбление за всички порядъчни мъже. – Калвърт погледна бързо към Хю, сякаш очакваше помощ – Задължение на съпруга е да усмирява жена си.

Хю не помръдна. Наблюдаваше Алис с огромен интерес и нещо повече от онази негова добре позната, хладна веселост.

– Слез от амвона, Калвърт от Оксуик – заповяда Алис. – Не си добре дошъл да проповядваш тук. Обиждаш и мъмириш всички добри жени в това село, както и тези от манастира, с горчивата отрова на думите си.

Калвърт насочи обвинително пръст към нея.

– Чуй ме – Гласът му трепереше от фанатична ярост. – Тази отрова, за която говориш, не е нищо друго, освен противоотрова за злото на женската ви природа. Най-добре ще е да я преглътнеш като лекарство и така да спасиш безсмъртната си душа.

– Ще поверя душата си на онези, които разбират истинското значение на божественото състрадание, отче, не на теб. Искам да се махнеш от тази църква и от това село още днес. Няма да понасям тези обиди.

Лицето на Калвърт се сгърчи от гняв.

– Твоята червена коса и зелени очи са свидетелство за дивата ти природа, лейди. Мога само да се моля твоят бъдещ господар да успее да пречупи волята ти, преди да причиниш огромни злини на дома и душата му.

– Лорд Хю може и сам да се грижи за себе си – отвърна Алис. – Махай се, отче.

– Не се подчинявам на заповедите на някаква си жена.

Хю се размърда. Движението беше съвсем леко, едва доловимо помръдване на силните му рамене, придружено от някаква студенина в очите, но то веднага привлече вниманието на всички присъстващи.

– Ще се подчиниш на заповедта на точно тази жена – каза той много спокойно. – Тя е моя годеница. Пръстенът, който носи на пръста си, е доказателство за нейната власт. Заповед, произнесена от нейната уста, е все едно заповед, дадена от мен.

Тихо, облекчено „Ааах“ отекна в малката църква. Народът на Скарклиф веднага схвана какво има предвид техният господар. Властта на Алис вече беше твърдо установена.

– Но... но, милорд – заекна Калвърт. – Не е възможно да пуснеш на този амвон една жена.

– Чу годеницата ми – каза Хю. – Махай се отгук, отче. Моята лейди

предпочита да слуша други молитви, не твоите.

За миг Алис се уплаши, че Калвърт ще получи припадък. Устните му трепереха, очите му се пулеха и цялото му тяло се тресеше така, сякаш всички мускули се движеха.

И тогава, без да каже нищо повече, Калвърт грабна тоягата си и излезе тичешком от църквата.

Настъпи тишина. Присъстващите се взираха учудено в Алис, която се бе изправила на крака. Хю я гледаше внимателно, сякаш беше любопитен каква ще бъде следващата ѝ стъпка.

Алис беше като замаяна не от това, което току-що направи, а от факта, че Хю я подкрепи с цялата сила на авторитета си.

Делото му не беше никакъв дребен снизходителен жест. Беше нещо много повече от това. Той бе дал ясно да се разбере, че тя притежава истинска власт върху тези земи.

Това беше вторият път, когато демонстрираше уважение към решенията ѝ. Първият път бе вчера следобед, когато ѝ позволи да върне Ълвърт на мястото му като иконом. А сега се бе противопоставил на един представител на самата Църква, за да подкрепи избора ѝ на проповедник.

Беше показал огромно уважение към нея, помисли си тя изпълнена с гордост. Такова уважение от страна на Хю Безмилостния без съмнение беше трудно спечелена награда и той я даваше само на онези, на които наистина имаше доверие.

– Благодаря, милорд – успя да прошепне тя.

Хю съвсем леко наклони глава. На утринната светлина, струяща през прозорците, кехлибарът в очите му заискри.

– Може би е редно да продължим с молитвите, мадам. Бих искал да тръгна на път, преди слънцето да залезе.

Алис се изчерви силно.

– Разбира се, милорд. – Погледна към Джоан. – Моля, продължи, игуменке. Милорд и неговата свита ги чака дълъг път.

– Да, милейди. – Джоан се изправи с изисканост, която говореше ясно за собствения ѝ благороден произход. – С удоволствие ще се моля за лекото пътуване на лорд Хю и за неговото скорошно завръщане. Сигурна съм, че всички тук искат точно това.

Няколко от монахините се усмихнаха широко на Алис, когато тя седна отново на мястото си. Единствената, чието изражение остана мрачно, бе Катрин. Алис се зачуди за миг дали лечителката не страдаше от някой от пристъпите си на меланхолия.

Джоан се върна в предната част на църквата, за да завърши кратката си, жизнерадостна служба, отнасяща се до предпазливостта по пътищата, след което завърши с молитви за добър път.

Последните молитви бяха произнесени на много добър латински. Беше доста съмнително, че някой друг, освен Алис, Хю, Бенедикт и монахините разбират значението на думите, но това не попречи на селяните да им се насладят.

Алис затвори очи и отправи към Бог своята кратка, безмълвна молитва. Мили Боже, грижи се за тези двама мъже, които обичам толкова много, и пази онези, които пътуват с тях.

Няколко минути по-късно тя плъзна дланта си по дървената пейка, докато докосна ръката на Хю. Той не погледна надолу, но пръстите му обхванаха нейните и ги стиснаха.

След малко вярващите излязоха от църквата, за да наблюдават заминаването. Алис се изправи на стълбите, наблюдавайки как Хю, Бенедикт и двамата войници се качват на конете си.

За малко не забрави прощалния си подарък за Хю. В последния момент си спомни за букетчето билки и инструкциите, които бе написала.

– Един момент, милорд. – Тя пхна ръка в торбичката, която висеше на кръста ѝ, и забърза към коня на Хю. – Почти забравих. Ще ти дам нещо, което да дадеш на твоя сеньор.

Хю я погледна от височината на седлото си.

– Какво?

– Когато ми описа симптомите на болестта на сър Еразъм, ми се стори, че ми звучат познато. – Алис му подаде билките и свитъка с инструкциите. – Майка ми е записала същите симптоми в бележника си.

– Наистина ли? – Хю взе малката китка и я пхна в своята кесия.

– Да. Веднъж лекува човек с подобни симптоми. Беше преживял големи трудности по време на битки. Не мога да кажа със сигурност, че сър Еразъм страда от същата болест като онзи човек, но тези билки може и да помогнат.

– Благодаря ти, Алис.

– Кажу ми, че лечителят му трябва да следва указанията в този свитък много внимателно. О, и не трябва да позволява да му пускат кръв. Разбра ли ме?

– Да, мадам.

Алис отстъпи назад и се усмихна с треперещи устни.

– На добър път, милорд.

– Ще се върна след седмица – обеща Хю. – Със свещеник, който да

ни бракосъчетае.

– Кълна се, милорд, не знам кой изглеждаше по-изненадан – Алис или монахът. – Бенедикт, яхнал една силна колиба, се ухили. – А Алис не се изненадва лесно.

Хю се усмихна едва-едва. Бяха закъснели с тръгването заради настояването на Алис за сутрешните молитви, но той не съжаляваше за забавянето. Беше му достатъчно да разбере, че Алис е загрижена за него дотолкова, че да събере цялото село, за да се моли за пътниците. Знаеше, че несъмнено главната ѝ тревога беше Бенедикт, но нямаше намерение да го казва на момчето и да го притеснява.

Сбогуването беше от онези, които караха човек да иска да се върне възможно най-бързо при домашното си огнище. Хю много се радваше, че има свой дом. И почти имаше съпруга, която да довърши хубавата картина. Скоро, обеща си. Много скоро. Вече почти бе станало.

Двамата войници, които придружаваха Хю и Бенедикт, язدهа на малко разстояние зад господаря си, с готови за стрелба лъкове, в случай че се натъкнеха на разбойници, макар че беше малко вероятно. Дори и най-смелите крадци биха се поколебали да нападнат група от четирима конници, единият от които – явно добре обучен рицар. Ако видът на оръжието не ги обезкуражеше, фактът, че и четиримата носеха отличителните за Хю черни туники, определено щеше да го стори.

Разбойниците не само бяха страхливи по природа, избиращи най-лесната плячка, но бяха и предпазливи. Още отдавна Хю бе дал ясно да се разбере, че ще преследва всеки, който се осмели да ограби онези, които яздят под неговото знаме или под знамето на Еразъм от Торнууд. Бяха необходими само едно-две нападения, за да докаже, че държи на думата си.

– Чудех се колко ли дълго сестра ти ще изтърпи братвежите на Калвърт, преди да предприеме нещо – каза Хю на Бенедикт. – Всъщност бях изненадан, че не се обади по-рано.

Бенедикт го изгледа някак странно.

– Едно време тя не би търпяла проповедта му и минута. Мисля, че Калвърт продължи да говори толкова дълго тази сутрин само защото Алис беше несигурна, сър.

– Несигурна?

– В правата си. – Бенедикт звучеше така, сякаш подбира думите си много внимателно. – В това, колко власт притежава като твоя годеница.

– Сестра ти е жена, която е свикнала да налага авторитета си – отбеляза Хю.

– Това е самата истина. – Бенедикт се намръщи така, както би могъл да го направи само един по-малък брат. – Ако трябва да съм честен, тя нямаше голям избор. Грижеше се за имението на баща ми в продължение на години.

– Знам, че баща ти не е прекарвал много време у дома. Ами майка ти?

– Майка ни беше доволна да се занимава с науките си. С течение на годините работата ѝ с билките се превърна в единственото важно за нея нещо. Затваряше се в покоите си и оставяше всичко на Алис.

– И Алис беше перфектна в задълженията си.

– Да, макар да си мисля, че понякога беше самотна. – Бенедикт се намръщи. – Усети тежестта на отговорността твърде млада.

– А и трябваше да се погрижи за задържането на имението на баща ти за теб.

– Тогава Алис за първи път се провали в това, което смяташе за свой дълг – Бенедикт стисна по-здраво юздите. – Вината не беше нейна. Не можеше да се противопостави на чичо ни току-така. Но въпреки това се обвинява.

– Присъщо е за хора като нея. – „*За хора като нас – поправи се наум Хю. – Подобен провал би тормозил и мен точно както ме тормози провалът в отмъщението за смъртта на майка ми.*“

– Не може да се предава пред съдбата.

– Да, сестра ти е много смела – каза доволно Хю.

– Да, но понякога много се тревожа за нея. – Бенедикт погледна неспокойно към Хю. – От време на време я намирам, застанала до прозореца на спалнята си, взряна навън в нищото. Ако я попитам какво не е наред, тя казва само, че няма нищо или че е сънувала нещо лошо през нощта.

– Не би трябвало да се срамува за загубата на бащиното ви имение. Сър Ралф ми каза, че се е борила много упорито, за да го задържи.

– Да. – Бенедикт се усмихна, спомняйки си. – Пишеше писмо след писмо, обясняваше случая. Когато трябваше да приеме провала, тя го нарече катастрофа. Но веднага започна да мисли как да ме изпрати да уча право, а самата тя да отиде в манастир. Алис винаги има някакъв план, нали разбираш.

– Такъв е характерът ѝ.

– Ти явно я разбираш добре, сър.

– Този, който командва други хора, трябва да разбира природата на тези, които иска да ръководи – отвърна Хю.

Бенедикт го погледна преценяващо.

– Вярвам, че Алис би се съгласила с тази мисъл, но не мисля, че очаква от теб да даваш рамо на авторитета ѝ, както го стори днес, сър.

– Сестра ти е от онзи тип хора, които не са доволни, ако нямат отговорности и авторитета, който ги съпътства. Това ѝ е нужно така, както ѝ е нужен въздухът, който диша.

Бенедикт кимна.

– Тя и аз си приличаме много повече, отколкото си мисли. Може би когато се върнем, тя вече ще е започнала да го разбира.

В очите на Бенедикт проблесна разбиране.

– Това пътуване до Лондон е една от хитрите ти стратегии, не е ли така, милорд?

Хю се усмихна леко, но не каза нищо.

– Сега всичко ми става ясно. – В тона на Бенедикт се долавяше възхищение. – Искаш да покажеш на Алис, че ѝ имаш доверие да управлява не само замъка Скарклиф, но и цялото имение. Искаш да ѝ покажеш, че уважаваш способностите ѝ.

– Да – отвърна просто Хю.

– Надяваш се да я накараш да се омъжи за теб, след като опита властта и отговорностите, които ще получи като твоя съпруга.

Хю се ухили.

– Явно ще ми бъдеш много умен помощник, Бенедикт. Имаш право. Ще накарам Алис да стигне до извода, че ще намери толкова удовлетворение в задълженията си като моя съпруга, колкото и в някой манастир. – И много повече в леглото ми.

– Смел план, сър – Очите на Бенедикт заблестяха още по-силно. – Но най-добре се моли Алис да не прозре истинските ти мотиви. Ще побеснее, ако разбере, че нарочно си я включил в още една от стратегиите си.

Хю не изглеждаше загрижен.

– Сигурен съм, че ще е прекалено заета с управлението на имението, за да има време да се замисля защо така изведнъж реших да пътувам до Лондон.

– Да – отвърна замислено Бенедикт. – Ще се радва на възможността отново да поеме командването. Може би това дори ще я накара да забрави мислите си за провала си относно наследството ми.

– Сестра ти диша чрез предизвикателствата, Бенедикт. Мисля, че

задачата да ми помогне да превърна Скарклиф в процъфтяващо имение ще я изкуши да се омъжи за мен много по-сигурно, отколкото сандък, пълен със скъпоценности.

Три утрини по-късно Алис стоеше до Джоан и гледаше как майсторът се катери на следващия покрив, нуждаещ се от ремонт.

– Само още три къщи и ще е готово – доволно отбеляза Алис. – Ако имаме късмет, ще успеем, преди лорд Хю да се върне от Лондон. Той ще е доволен.

Джоан се усмихна.

– А да не говорим за хората, които живеят в тези къщи. Зимата скоро ще настъпи. Ако лорд Хю не беше подсигурил средства за поправките, някои от тези добри хорица щяха да посрещнат снега с дупки в покривите.

– Милорд не би позволил това да се случи. Той самият е много загрижен за хората си.

Алис тръгна по улицата, за да нагледа докъде е стигнала поправката на канавката.

Джоан я погледна, когато тръгна рамо до рамо с нея.

– Ти вярваш дълбоко в намеренията на лорд Хю относно това имение, нали?

– Да Това е много важно за него. Той е човек, който не се извърща настрана от цел или отговорност. – Алис огледа малкото селце. То вече изглеждаше по-добре. Надеждата, която витаеше над него, му придаваше по-здрав вид.

Последните три дни бяха изпълнени с работа за Алис. Бе се заела със задачата си да управлява Скарклиф в мига, в който Хю и малката му свита изчезнаха в облака прах. Беше вълнуващо отново да поеме подобни задължения. Тя разбираше от тези неща.

Мина ѝ през ума, че не е изпитвала подобен ентузиазъм, откак Ралф насила я изкара от дома ѝ.

Хю ѝ бе дал този подарък. Чудеше се дали той има някаква предс-тава, колко много го цени тя.

Две нощи по-късно Алис се събуди от силно чукане по вратата на спалнята си.

– Лейди Алис – обади се приглушен глас. – Лейди Алис.

Алис бавно седна в леглото си. Опита се да събере ума си,

разстроен от странен и тревожен сън, пълен с тъмни коридори и невидима заплаха.

– Лейди Алис.

– Един момент – извика тя.

Дръпна тежките завеси покрай леглото си и посегна към халата си. Слезе от високото легло и тръгна боса към вратата.

Отвори я и видя в коридора млада прислужница, вдигнала свещ.

– Какво има, Лара?

– Моля за извинение, че те будя в този час, милейди, но в салона има две монахини от манастира. Казват, че ги изпраща игуменката.

Обзе я тревога. Нещо не беше наред.

– Ще се облека и веднага ще съляза.

– Да, милейди. – Лара се намръщи. – По-добре си вземи наметало. Мисля, че те искат да се върнеш в селото с тях.

Алис отвори вратата по-широко.

– Запали свещта ми с твоята.

– Да, милейди. – Лара влезе в спалнята.

Алис започна бързо да се облича. Когато стана готова, грабна тежкото си вълнено наметало и забърза надолу по стълбите.

Двете монахини я чакаха до студеното огнище. Дънстън и хората му, вдигнати от сън, стояха тихо в сенките.

Жените погледнаха към Алис с разтревожени лица.

– Игуменката ни изпрати, за да те помолим да дойдеш в дома на мелничаря, милейди – каза едната от жените – Най-малкият му син е много болен. Лечителката свърши церовете си и не знае какво друго да опита. Игуменката се надява, че може би ще дадеш някакъв съвет.

Алис си спомни засмяното, тъмнокосо момченце, което бе виждала да си играе пред дома на мелничаря.

– Разбира се, че ще дойда с вас, но не знам какво бих могла да направя. Ако сестра Катрин е изчерпала лековете си, аз едва ли ще имам някой.

– Игуменката смята, че може би си научила някои специални неща от майка си.

Алис се вцепени.

– Майка ми беше много образована жена, но някои от рецептите ѝ са опасни.

– Игуменката и лечителката смятат, че младият Джон умира, милейди – обади се тихо втората жена. – Казват, че няма какво да губим.

– Разбирам. – Алис вдигна полите си и се обърна към стълбището.

– Ще взема бележника с рецепти на майка ми.

Когато тя се върна няколко минути по-късно, Дънстън се показа от сенките.

– Ще те придружа до къщата на мелничаря – каза ѝ безцеремонно.

– Не е необходимо.

– Необходимо е – промърмори Дънстън. – Сър Хю сигурно би ме обесил, ако ти позволя да излизаш сама през нощта.

Малко по-късно Алис влетя в малката къща на мелничаря точно когато Катрин слагаше студена кърпа върху трескавото чело на младия Джон.

Алис се ужаси от промените, които бе предизвикала болестта у жизнерадостното дете, което тичаше волно тази сутрин. Очите му бяха затворени. Лежеше неподвижно върху леглото, малкото му телце беше горещо. Дишането му беше тежко и хрипливо. Изстена тихо веднъж-дваж, но явно не усещаше хората около себе си.

– Нищо повече не мога да направя. – Катрин се изправи. – Сега вече е в Божиите ръце.

Лицето ѝ беше по-мрачно от обикновено, но иначе нямаше признаци за друго чувство. Изглеждаше дистанцирана, помисли си Алис, почти незаинтересована, лечителка, която знае и приема границите във възможностите на лекарствата си. Колко по-различна беше майка ѝ. Хелън никога не се предаваше, преди смъртта да вземе жертвата си.

Джоан се прекръсти.

Жената на мелничаря извика с глас, изпълнен с болка, и избухна в сълзи. Съпругът ѝ, широкоплещест мъж с мило лице, я прегърна и несръчно я потупа по раменете.

– Хайде, хайде – шепнеше отново и отново. Погледна безпомощно към Алис над рамото на жена си. Очите му бяха влажни. – Благодаря ти, че дойде, милейди.

– Разбира се – отвърна разсеяно Алис.

Вниманието ѝ беше съсредоточено върху малкия пациент. Отиде до постелята му. Думите на майка ѝ се върнаха в паметта ѝ, докато гледаше Джон. *„Определи всички симптоми, преди да приложиш лекарството.“*

Джоан се обади тихо от другата страна на леглото:

– Знам, че вероятно не може да се направи много, но не можех да изоставя всяка надежда, преди да се посъветваме с теб.

– Знам обичайните лекарства за треска на дробовете – каза тихо Алис. – Както и сестра Катрин. Сигурно си приложила подходящите?

– Да – каза сковано Катрин. – Всичко, което знам. Но тази треска не се влияе от лекарствата.

Майката заплака по-силно. Мелничарят затвори очи.

Джоан срещна погледа на Алис.

– Казвала си ми, че майка ти е била лечителка и че е създавала много уникални отвари. Знаеш ли нещо, което бихме могли да опитаме?

Алис стисна по-силно подвързания с кожа бележник в ръката си.

– Има една или две настойки, които майка ми направи за странни трески, придружени от инфекция на дробовете. Но препоръчваше огромна предпазливост при използването им. Могат да са много опасни.

– Нима има нещо по-страшно от това, пред което е изправено детето сега? – попита просто Джоан.

– Не. – Алис погледна момченцето и разбра, че смъртта вече протягаше ледените си пръсти към него. – Този обрив по гърдите...

– Какво за него? – попита бързо Катрин. – Виждала ли си нещо подобно преди?

– Не, но може би майка ми е виждала. – Алис коленичи до постелята и опипа пулса на детето. Беше слаб и много ускорен. Погледна към мелничаря. – Кажи ми всичко, което можеш, за тази болест. Кога се разболя синът ти, Джон?

– Този следобед, милейди – прошепна мелничарят.

Алис отвори бележника и бързо прелисти страниците, търсейки странни трески на дробовете. Чете известно време. Червенина по гърдите. Хрипливо дишане. Гореща кожа.

– Майка ми пише, че веднъж се е грижила за дете с такива симптоми. – Алис прелисти страницата намръщена.

Жената на мелничаря се размърда леко в прегръдката на съпруга си и изтри сълзите от очите си.

– Оживяло ли е детето?

Алис погледна жената. „Трябва да даваш надежда, освен лекарства, бе й казала веднъж майка й. Надеждата е толкова важна за изцелението, колкото и подходящите билки.“

– Да – тихо каза тя. – Оживяло е.

– Тогава трябва да опитаме това лекарство – помоли жената. – Моля те, милейди.

– Ще го опитаме – увери я Алис, после се обърна към Катрин. – Ще ти дам списък с билките, от които ще имам нужда. Моля те, донеси ги

възможно най-бързо.

Лечителката стисна устни.

– Да, милейди.

Алис се зачуди дали не е обидила Катрин, вземайки положението в свои ръце. И така да беше, нищо не можеше да се направи. Погледна към Джоан.

– Трябва ми гърне и чиста вода.

– Аз ще ги донеса – бързо каза игуменката.

– Сложи ги на огъня.

Треската на Джон спря малко преди зазоряване. Дишането му стана по-спокойно. Когато първата светлина на новия ден се появи, вече беше ясно, че детето ще живее.

Мелничарят и жена му плачеха от облекчение, без да се срамуват.

Алис, изтощена от дългото будуване, приклепна за последен път до постелята, за да опипа пулса на момчето. Беше силен и равномерен.

– Мисля, че скоро ще поиска да яде – каза тихо тя.

– Благодаря ти, лейди Алис – каза тихо Джоан.

– Не благодарни на мен. – Алис погледна към момчето. Лицето му вече възвръщаше цвета си. Сънят му изглеждаше спокоен. – Това е резултат от труда на майка ми.

Катрин я гледа дълго време.

– Майка ти трябва да е била много учена жена.

– Да. Кореспондираше си с най-мъдрите и най-опитните билкари в Европа. Събираше мъдростта им и я прибавяше към собствените си открития. И записваше всичко научено в този бележник.

Джоан погледна топло Алис.

– Такава книга няма стойност, ако не се използва от някого, който притежава дарба да разпознава болестите чрез анализ на симптомите. А такава дарба, отдавна съм го разбрала, е рядко срещана.

Алис не знаеше какво да каже.

– Майка ти би се гордяла с теб, милейди – продължи тихо Джоан. – Научила си се как да използваш знанията, които е събрала в този бележник. И тази нощ ти ги използва, за да спасиш това дете. Получила си безценен подарък от майка си.

Алис погледна бележника, който Хелън бе написала през дългите, самотни години на брака си. Спомни си как понякога ненавиждаше привързаността на майка си към работата ѝ. Толкова много пъти тя даваше

на Хелън повече спокойствие, отколкото биха могли да ѝ дадат децата ѝ.

Но тази нощ нейният опит спаси живота на едно дете.

За такъв ценен подарък трябваше да се плати съответната цена. Алис знаеше, че тя също е платила част от тази цена. Както и Бенедикт. Хелън бе платила най-високата цена от всички.

Но тази вечер едно момченце оживя благодарение на нея. И не беше първото, спасено от труда на Хелън, напомни си Алис. И нямаше да е последното.

Някъде дълбоко вътре в Алис разцъфна нежна топлота там, където преди имаше само неприязън и тъга.

– Да, игуменке. Права си. Досега не съм осъзнавала какво велико наследство ми е оставила майка ми.

Младият Джон се размърда в постелята си и отвори очи. Погледна към майка си.

– Мамо? Защо има толкова много хора тук?

Родителите му отвърнаха със смях и коленичиха пред постелята му.

Алис притисна бележника на майка си до сърцето си и ѝ благодари.

Глава 14

Алис стоеше в средата на голямата зала. В камината гореше огън, но в стаята беше студено.

– Нещо липсва тук, Джулиън.

– Искаш да кажеш, че нещо е откраднато ли? – Джулиън остави арфата, чиито струни дърпаше разсеяно досега. – Малко вероятно. Никой не би се осмелил да открадне нещо от Хю Непреклонния. И дяволът знае, че за крадеца няма да има покой.

– Не откраднато. Просто... липсва. – Алис махна към голите стени и покрития с рогозки под. – Тук лорд Хю се храни всеки ден с хората си. Оттук раздава правосъдието си за Скарклиф. Тук ще забавлява гостите си. А нещо липсва.

– Сега вече те разбирам, милейди. – Джулиън се ухили. – Думата, която търсиш, е елегантност.

– Елегантност?

– Да. На тази зала ѝ липсват елегантност, изисканост е стил.

– Нима? – Алис прехапа устни, разглеждайки помещението.

– И още дори. Лорд Хю има опит в много неща, милейди, но не се интересува от въпроси като елегантност и мода, и – не се обиждай – но това си личи.

– Мисля, че си прав.

– Проблемът, както аз го виждам – продължи Джулиън, – е в това, че лорд Хю иска всичко – от ботушите си до туниката на пратеника си – да бъдат в един цвят. Черно.

– Хмм. Наистина има особени предпочитания към черното. Все пак не вярвам, че ще се разсърди, ако когато се върне, открие, че всичко е боядисано в небесносиво или тиквенооранжево.

– Не бих се и осмелил да предложа да се отървеш от черното. – Джулиън започна да крачи из залата, разглеждайки всеки детайл. – Черното в известен смисъл подхожда на лорд Хю. Но ако го оживим с някой друг цвят?

– Какво предлагаш?

– Зелено или червено, мадам. Контрастът ще е хубав, мисля си. Бялото също ще е интересно.

Изведнъж я сполетя вдъхновение.

– Кехлибарено.

– Милейди?

Алис се усмихна доволно.

– Очите на лорд Хю са с цвят на кехлибар. Това е много приятен нюанс. Почти златно. Ще използваме кехлибарено за контраст с черното.

Джулиън кимна замислено.

– Ще подхожда на тази стая.

– Ще заповядам балдахин за голямата маса в този цвят. – Въодушевлението на Алис нарастваше бързо, заедно с образите, които изпълваха ума ѝ. – И ще поръчам няколко нови туники за него в черно и кехлибарено.

– Вече почти е настъпило времето сър Хю да поръча нови облекла за хората си – каза равно Джулиън. – Прави го всяка година. Случаят ще е много удобен, за да се смени цветът и на техните дрехи.

– Разбира се. – Тя не беше особено опитна точно в тези неща, но явно Джулиън притежаваше истинска дарба. – Погрижи се за това, Джулиън.

Джулиън ѝ се поклони дълбоко.

– С огромно удоволствие, милейди. Да поръчам ли нова рокля и за теб?

Алис си представи как приветства Хю с добре дошъл, облечена с рокля в новите му цветове.

– Да. Много подходящо.

В Лондон Хю се ужаси от мрака и отчаянието, които сякаш се излъчваха от самите стени на спалнята на сър Еразъм.

– А, Хю. – Еразъм вдигна поглед от стола си до камината. Усмивката му за добре дошъл беше слаба, но въпреки това изразяваше радостта му. – Радвам се да те видя. Кой е този с теб?

– Това е Бенедикт, милорд. – Хю направи знак на Бенедикт да пристъпи напред. – Той е брат на годеницата ми.

– Добре дошъл, млади Бенедикт.

– Благодаря, милорд. – Бенедикт се поклони както подобава.

– Ела тук, за да те видя по-добре – каза Еразъм. – Каж ми какво правихте с Хю при доковете тази сутрин.

Хю размени поглед със съпругата на Еразъм, докато Бенедикт послушно отиваше към огнището. Елинор беше хубава жена, не много по-възрастна от Хю. Тя му се усмихна смело, докато Еразъм разговаряше

тихо с Бенедикт, но нищо не можеше да скрие тъгата в очите ѝ. Хю знаеше, че Елинор много обича съпруга си. Имаха две деца – момче и момиче.

– Няма ли подобрение? – попита тихо Хю.

– Пристъпите стават все по-тежки. Освободих лекарите.

– Много разумна постъпка.

– Да. Убедена съм, че му вредят повече, отколкото му помагат. Едва не му източиха всичката кръв. И тези ужасни очистителни. – Елинор поклати отвратена глава. – Въобще не помагат. А той вече е стигнал състоянието, когато единственото, което иска, е да умре на спокойствие.

Хю погледна към Еразъм. Сеньорът му сякаш бе остарял с десет години за последните няколко месеца.

Силната, внушителна фигура, която беше в центъра на живота на Хю по време на младостта му, и мъжът, на когото бе дал верността си и мечата си като възрастен сега беше блед и слаб като сянка.

– Не мога да повярвам, че ще го изгубим – каза тихо Хю. – Той е само на четирийсет и две и винаги се е радвал на добро здраве.

– Почти не мигва по цяла нощ – прошепна Елинор. – А когато все пак успее да заспи, се събужда внезапно, облян в пот. Става, треперещ, и крачи до сутринта. Най-големият му страх не е, че ще умре, а че може би полудява.

– Годеницата ми изпраща тези билки и това писмо с инструкции. – Хю бръкна в черната си кожена кесия и извади подаръка на Алис. – Не знам дали ще имат някакъв ефект, но няма да навреди, ако опитаме. Тя има известни познания по медицина.

Елинор се намръщи леко.

– Не искам да страда още от лекарства.

– Моят сеньор е воин по сърце – каза Хю. – Каквато и да е болестта му, тя не би могла да промени този факт. Остави го да участва в още една последна битка, преди да изоставиш всяка надежда.

– Да, прав си, сър Хю. – Елинор стисна здраво билките и писмото.

Еразъм вдигна ръка.

– Хю, ела тук. Искам да поговорим.

Хю отиде до камината с натежало от мъка сърце.

Алис огледа топлатата кухня с критичен поглед. Над огъня имаше два големи железни казана. Челата на слугите, които въртяха шишовете, бяха покрити със ситни капчици пот. Питки, пълнени с месо, се печаха на

метална плоча в края на пламъците.

– Погрижи се казаните да се изпразват напълно, да се почистват и да се излъскват веднъж седмично, Ълбърт – каза Алис. – Не ми харесва всеобщата практика да се използват непрекъснато в продължение на месеци, без да се почистват добре.

– Да, милейди – Лицето на Ълбърт беше съсредоточено, напрегнато.

През петте дни, откакто Хю замина, замъкът Скарклиф беше изцяло почистен. Всяка ракла и гардероб бяха изпразнени, измити и ароматизирани с торбички с билки. Всяка стая, от спалнята на Хю до най-мъничкия килер, беше отворена и проветрена. Ълбърт беше с Алис почти непрекъснато. Записваше си внимателно разни неща на восьъчната си табличка, докато тя редеше безкрайния си списък от инструкции.

Кухнята бе оставила за най-накрая.

– Погрижи се кухненските работници да получават от време на време и други задачи. Не искам да прекарват прекалено дълго близо до огъня. Работата тук не е приятна.

– Други задачи – отбеляза си Ълбърт. – Да, милейди. Облените в пот слуги се усмигнаха.

Алис вървеше през оживената кухня, като спираше тук-там, за да разгледа някои неща по-добре. Усмигна се на готвачите, които очевидно се радваха на присъствието ѝ тук. Алис знаеше, че са и доста притеснени. Това беше първото ѝ посещение. Единственият ѝ контакт с тях беше чрез Ълбърт, който им носеше точни инструкции и менюта за нейните лични ястия.

Алис погледна една маса, където готвач режеше лук.

– Искам специалната зелена чорба, която се прави за мен, да се сервира веднъж дневно на лорд Хю и на всички останали в крепостта.

– Специална зелена чорба – повтори Ълбърт. – Да се сервира на всички. Да, милейди.

– Много е здравословна – обясни Алис. – Искам също така на обяд да се сервират поне три зеленчукови ястия.

– Три зеленчукови ястия. Да, милейди.

– Не позволявай зелето да ври прекадено дълго.

Ълбърт отново записа.

– Да, милейди.

Алис погледна към врящото мляко и пшеница.

– Ашурето да се подслажда с мед. Без него не е вкусно.

– Мед в ашурето. – Перото на Ълбърт стържеше по табличката.

– Ще ти дам списък със съставките на сос с карамфил и кардамон, както и на друг с джинджифил и шафран. Много са вкусни. Ще се сервира с ястия от варена риба и печени меса.

– Да, милейди. – Ълбърт я погледна с внезапна тревога. – Що се отнася до подправките, милейди, откъде ще си ги набавяме?

Алис го погледна изненадано.

– Какво искаш да кажеш? Сър Хю има огромен запас от отлични подправки тук, в крепостта.

Ълбърт се покашля предпазливо.

– Негово благородие пази ключовете от складовете. Дал ми е строга нареждане да ходя при него, когато в кухнята имат нужда от подправки. Но двата пъти, когато отидох при него, за да му поискам подправките, които ми поръчаха готвачите, той много се ядоса.

– Защо?

– Ами... Ъъ... Беше недоволен от количествата, които исках – каза нещастно Ълбърт. – Каза, че нямам никакъв усет за икономия и че окуражавам готвачите да прахосват.

– Разбирам. – Алис се подсмихна. – Лорд Хю обича да се храни добре, но никога не е готвил собствените си ястия, камо ли да мисли за храната на такова голямо домакинство. Тези готвачи трябва да хранят четирийсет души всеки ден. И още повече при специални случаи.

– Да – съгласи се навъсено Ълбърт.

– Сър Хю може и да е много добър в сметките, но няма никаква представа за количествата на съставките на ястията.

– Да, милейди, така е – съгласи се пламенно Ълбърт.

– Не се тревожи, Ълбърт. Сър Хю ми даде ключовете от складовете, преди да тръгне, и ще останат при мен и след като се върне. Отсега нататък се погрижи списъкът на подправките, които ще са необходими през деня, да ми бъде даван всяка сутрин. Аз ще се погрижа за тях.

В очите на Ълбърт проблесна надежда.

– Няма да се налага да ходя при лорд Хю за подправките?

– Не. Аз ще се занимавам с това.

Ълбърт видимо се успокои.

– Моите благодарности, милейди.

– А сега, за менютата. Ще приготвя няколко. Можеш да ги разменяш както искаш. – Алис се усмихна на две жени. – Уведомявай ме за всяко предложение на готвачите. Сигурна съм, че ще внесат разнообразие в списъка от ястия.

Двете жени засияха.

Алис отиде до масата с яйцата.

– Ястията с яйца са доста хранителни. Искам всеки обед да се сервира поне едно от тях.

– Да, милейди. – Ълбърт погледна яйцата. – Как искаш да бъдат приготвени?

– Най-здравословни са, сготвени с...

– Милейди – извика един слуга от вратата. – Моля за извинение, мадам.

Алис се обърна нататък.

– Какво има, Еган?

– Съжалявам, че те безпокоя, но тук има едно момче. Казва, че трябва да говори с теб незабавно. Твърди, че е въпрос на живот и смърт.

– Момче? – Една от готвачките се намръщи. – Кажу ми да си върви.

Лейди Алис е заета с по-важни неща.

Алис погледна дребната фигура зад Еган. Видя момче с тъмна коса и жълто-кафяви очи.

Изглеждаше около осемгодишен. Не го познаваше, не беше някое от селските деца. Дрехите му бяха покрити с прах и мръсотия, но бяха с отлично качество.

– Трябва да говоря с дамата. – Момчето сякаш бе останало без дъх. – Много е важно. Няма да си тръгна, преди да съм говорил с нея.

– Така си мислиш ти. – Един от кухненските работници вдигна заплашително лопата за хляб. – Махай се, момче.

– Остави лопатата – каза строго Алис и се усмихна на новодошлия. – Аз съм лейди Алис. А ти кой си?

Момчето изпъна рамене и вдигна брадичка. В този прост жест се съдържаше естествена гордост, която веднага поставяше на заден план мръсните му дрехи и неприятната миризма.

– Аз съм Реджиналд, милейди. Сър Винсънт от Рейвънхол е мой баща.

Ълбърт хлъцна от изненада.

– Рейвънхол.

В кухнята изведнъж настъпи тишина. Малката челюст на Реджиналд се стегна, но той не се смути. Погледът му не се отместваше от лицето на Алис.

– Ти си от имението Рейвънхол? – попита внимателно Алис, докато вървеше към Реджиналд. – Син на сър Винсънт?

– Да. – Реджиналд ѝ се поклони сковано, след което я погледна с очи, изпълнени едновременно с отчаяние и решителност. – Дойдох да те

помоля да ми помогнеш да спася имението на баща си и честта на майка си.

– За Бога! За какво говориш?

– Майка ми казва, че няма смисъл да се молим в Скарклиф, но няма къде другаде да отида. Вие сте единствените, които сте достатъчно близко, за да помогнат. Чувал съм баща ми да казва, че той и Хю Непреклонния са братовчеди. Ето защо днес дойдох тук.

– Успокой се, Реджиналд – каза му мило Алис.

– Казаха ми, че сър Хю е в Лондон, но ти си тук, както и много от войниците му. Можете да ни помогнете. Моля те, мадам...

– Трябва да ми разкажеш всичко от самото начало – каза строго Алис.

Но сякаш нещо се пречупи вътре в Реджиналд. Сякаш се бе държал с последно усилие на волята си прекалено дълго. Сега в очите му заблестяха сълзи.

– Загубени сме, ако не ни се притечете на помощ. – Думите излизаха от устата му като порой. – Баща ми е далеч на юг, за да участва в турнир. Казва, че имаме нужда от тези пари. Повечето от рицарите и войниците ни са с него.

– Реджиналд...

– Сър Едуард пристигна вчера и влезе насила в дома ни. Майка ми е ужасена. Не знам как да изпратя съобщение на баща ми, което да стигне достатъчно бързо, за да я спаси.

– Замълчи. Аз ще се погрижа за това. – Алис сложи ръка на рамото му и го заведе до ведро с вода до огнището – Първо трябва да те изкъпем. – Тя погледна към иконома – Ълбърт, изпрати някои да донесе чист кат дрехи.

– Да, милейди. – Ълбърт направи знак на един от кухненските работници.

Бяха необходими няколко минути, за да се измие Реджиналд и да облече чисти дрехи. Когато стана готов, Алис седна до него на една от кухненските маси.

– Моля някой да донесе на госта ми купа от моята специална зелена чорба – каза тя.

Един от готвачите сипа от постния бульон и донесе купата на масата. Успокоителният аромат на корен от магданоз, с който бе подправена чорбата, се разнесе наоколо.

– Хапни си – каза му Алис. – Ще те подкрепи.

Реджиналд изгълта чорбата така, сякаш умираше от глад, но като

свърши, се намръщи и остави купата.

– Благодаря, милейди – каза той с вежливост, която изглеждаше пресилена. – Бях много гладен. – Понечи да изтрие устата си с ръкав, но спря, очевидно притеснен от лошите си маниери. Изчерви се и въздъхна.

– А сега ми разкажи кой е сър Едуард и как е влязъл насила в дома на баща ти.

– Едуард от Локтън е рицар без земя – каза Реджиналд – Наемник, който продава меча си навсякъде, където го поискат. Майка ми казва, че си е истински разбойник.

– Защо е дошъл в Рейвънхол?

– Майка ми казва, че е дошъл, защото знаел, че баща ми го няма. Каза, че според сър Едуард Хю Непрекклонния няма да се притече на помощ на Рейвънхол заради лошата кръв между двете именения.

– Едуард от Локтън просто влезе в дома на баща ти и започна да командва, така ли?

– Да. Когато пристигна вчера, каза, че е дошъл с мир. Поиска подслон за през нощта за себе си и хората си. Майка ми не се осмели да му откаже. Не бихме могли да се защитим с малкото войници, които остави баща ми.

– Значи го е пуснала, надявайки се, че той ще си тръгне на сутринта?

– Да. Но той остана. – Реджиналд имаше много нещастен вид. – Сложи свои хора да пазят стените на крепостта. Държи се така, сякаш той е господарят на Рейвънхол. Превзе крепостта ни, без дори да я е обсаждал.

– Сигурна съм, че сеньорът на баща ти, сър Еразъм от Торнууд, ще предприеме нещо срещу сър Едуард, когато научи за това.

– Майка ми казва, че сър Еразъм е на смъртно легло и вероятно ще умре, преди да му изпратим съобщение.

– *Fait accompli*¹ – промълви Алис.

– И мама така казва.

Алис си спомни как чичо ѝ бе настанил сина си в имението на баща ѝ. Добре си спореха клириците по казусите на кралските закони, каноничните закони и търговските закони, но истината беше, че собствеността е всичко. Мъж или жена, които не могат да защитят това, което притежават, скоро го губят в полза на някой по-силен от тях. Такъв е

1. Свършен факт – (фр.) – Б.пр.

животът.

– Знам как се чувстваш, Реджиналд.

Реджиналд вдигна към нея разтревожен поглед.

– Снощи, след вечерята, сър Едуард се опита да накара майка ми насила да отиде в стаята му. Тя беше ужасена. Сигурен съм, че имаше намерение да ѝ причини зло.

По гърба на Алис полази студена тръпка.

– Мили Боже. Майка ти... Добре ли е тя? Какво се случи?

– Отскубна се от него, сграбчи ме за ръката и ми каза, че трябва да избягаме в стаята в кулата. Успяхме да се доберем дотам и заключихме вратата.

– Слава Богу – въздъхна Алис.

– Едуард побесня. Чука по вратата и ни заплашва с какво ли не. Най-накрая си тръгна, но се закле, че ще ни умори от глад. Мама още е там. Не е яла и пила нищо от снощи. – Той погледна към празната си купа – А това е всичко, което съм ял аз от вчера насам.

Алис погледна към една готвачка.

– Донеси на госта ни питка с месо, ако обичаш.

– Да, милейди. – Жената взе една топла питка и я сложи в чиния пред Реджиналд.

Алис наблюдаваше замислено момчето.

– Ти си много смел, Реджиналд.

Той сякаш не ѝ обърна внимание.

– Ще ни помогнеш ли, лейди Алис? Ако не направим нищо, страхувам се, че сър Едуард ще причини нещо лошо на мама.

Точно в този момент в кухнята влетя Дънстън. Бакенбардите му трепереха от гняв. Намръщи се на всички подред, после погледът му се спря върху Алис.

– Какво, по дяволите, става тук? – попита той. – Какви са тези приказки за някакво момче от Рейвънхол?

– Това е Реджиналд, синът на сър Винсът. – Алис се изправи. – Замъкът Рейвънхол е бил превзет от рицар наемник на име Едуард от Локтън. Трябва да спасим крепостта и майката на Реджиналд, която е пленница.

Долната челюст на Дънстън увисна от изумление.

– Да спасим Рейвънхол? Полудя ли, милейди? Ако тази крепост наистина е паднала в ръцете на друг, сър Хю ще заповяда великолепен пир, за да отпразнува събитието.

– Не ставай смешен, Дънстън. Едно е да враждуваш с членове от

семейството си, а съвсем друго – да позволиш на чужд човек да завладее дома на братовчед.

– Но, милейди...

– Моля, заповядай на хората да се въоръжат и да се качат на конете си. Оседлай и една кобила за мен. След час тръгваме за Рейвънхол.

Погледът на Дънстън пламна.

– Не мога да го позволя. Сър Хю ще ме обеси като изменник, ако отидем в помощ на Рейвънхол.

– Ако се страхуваш толкова много от него, можеш да останеш тук, в Скарклиф. Ще отидем без теб – каза спокойно Алис.

– За Бога, мадам, ако сър Хю ме обеси, аз ще съм по-големият късметлия от нас двамата. Не мога и да си представя какво ще стори с теб. Ти си негова годеница. Никога няма да ти прости, че си го предала по този начин.

– Нямам никакво намерение да го предавам. – Алис усети внезапна тревога. – Възнамерявам да помогна на неговите кръвни роднини.

– Той ненавижда кръвните си роднини.

– Сигурна съм, че не се отнася за Реджиналд или за майка му.

– Става дума за наследника на Винсънт и неговата съпруга. – Дънстън я гледаше с недоумение. – Сър Хю не може да изпитва към тях по-голяма привързаност, отколкото изпитва към Винсънт.

– Сър Хю ми повери управлението на това имение, не е ли така?

– Да, но...

– Трябва да направя това, което смятам за правилно. Получи нарежданията си, сър Дънстън.

Лицето на Дънстън се изкриви от ярост. Той взе едно глинено гърне и го запрати в стената. То се разби на десетки парчета.

– Казах му, че ще ни донесеш само неприятности. Само неприятности. – Той се завъртя на пета и изхвърча от кухнята.

Два часа по-късно Алис, облечена в яркозелена рокля, мина през портите на замък Рейвънхол. Младият Реджиналд яздеше до нея дребна сива кобила. Никой не се опита да им попречи да влязат в двора. Алис разбра, че Едуард не смее да предизвика Хю Непреклонния.

Обзе я напрежение. Усещаше върху себе си погледите на мъжете на стената. Без съмнение преценяваха хората, които водеше със себе си.

Успокояваше я мисълта, че свитата ѝ има внушителен, доста застрашителен вид. Сър Дънстън и всички рицари и войници, които Хю бе

оставил в Скарклиф язدهа зад гърба й. Дори Джулиън дойде с тях. Обясни на Алис, че всеки мъж, нает от сър Хю, е длъжен да се научи как да си служи с меча и лъка, без значение дали това беше необходимо за длъжността му.

Сивата светлина на мъгливия ден блестеше върху излъсканите шлемове и докосваше остриетата на оръжията Черните знамена плущаха на вятъра.

– Поздравления, милейди. – Огромен, широкоплещест мъж с буйна, зле поддържана коса, рунтава брада и блестящи очи я поздрави от стъпалата към замъка. – Радвам се да се запозная с всеки, който язди под знамето на Хю Непреклонния.

– Това е сър Едуард – изсъска към Алис Реджиналд. – Виж го само. Държи се така, сякаш той е господарят тук.

Алис разгледа чертите на Едуард и дръпна юздите на кобилата си. Наемникът ѝ напомняше глиган. Имаше дебел врат, широки челюсти и малки, кръгли очички. Несъмнено и мозъкът му не беше много.

Тя го разглеждаше, докато Дънстън и хората му се подреждаха зад нея.

– Моля да бъде съобщено на господарката на това имение, че новата ѝ съседка ѝ е дошла на гости.

Едуард се ухили, откривайки няколко дупки в мръсните си жълти зъби.

– И коя си ти все пак?

– Аз съм Алис, годеницата на сър Хю Непреклонния.

– Годеница, а? – Едуард огледа въоръжените мъже зад нея – Онази, заради която пропусна турнира срещу сър Винсънт на панаира в Ипстук, нали? Не беше много доволен от теб онзи ден.

– Мога да те уверя, че сър Хю е съвсем доволен от избора си на съпруга – каза Алис. – Толкова доволен, че всъщност не се поколеба да ми повери управлението на земите и хората си.

– Така изглежда. И къде е сър Хю?

– На път за Скарклиф от Лондон – отвърна хладно Алис. – Скоро ще се върне. Аз възнамерявам да посетя Лейди Ема, докато го чакам.

Едуард я изгледа лукаво.

– Знае ли сър Хю, че си тук?

– Бъди сигурен, че ще разбере достатъчно скоро. Ако бях на твоето място, дотогава вече щях да съм си тръгнала от Рейвънхол.

– Заплашваш ли ме, лейди?

– Смятай го за предупреждение.

– Ти си тази, която трябва да си вземе бележка, мадам – провлачи с неприятния си глас Едуард. – Ти очевидно не разбираш какви са отношенията между Рейвънхол и Скарклиф. Може би твоят бъдещ съпруг не е сметнал за необходимо да ти обясни личните си работи.

– Лорд Хю ми е обяснил всичко, сър. Радвам се на пълното му доверие.

Лицето на Едуард се сгърчи от гняв.

– Това скоро ще се промени. Сър Хю ще ми е благодарен, че завзех тази крепост. Вярно е, че неговият сеньор му е забранил да си откъщава на Рейвънхол, но ти обещавам, че той няма да се намеси, когато разбере, че друг го е сторил вместо него.

– Ти си този, който не разбира положението – каза тихо Алис. – Ти се намесваш в семейни работи. Сър Хю няма да ти благодари.

– Ще се погрижим за това – отвърна Едуард.

– Ще го направим. – Алис се усмихна студено. – Междуременно бих предпочела да прекарам времето си с лейди Ема. Тя все още ли е в стаята си в кулата?

Едуард присви малките си очички.

– Значи момчето ти е казало, така ли? Да. Заключила се е вътре и не иска да излезе.

Алис се обърна към Реджиналд.

– Иди и доведи майка си. Кажй й, че очаквам с нетърпение да се запозная с нея. Кажй й, че войниците на сър Хю са тук, за да гарантират нейната и твоята безопасност.

– Да, милейди. – Реджиналд слезе от сивата си кобила, хвърли един гневен поглед към Едуард и хукна нагоре по стълбите.

Едуард сложи свитите си в юмруци ръце на хълбоците и се обърна към Алис:

– Рискуваш в тази работа повече, отколкото си представяш, лейди Алис. Да, много повече.

– Това е моя грижа, не твоя.

– Когато сър Хю се върне, той ще се разгневи ужасно за това твое предателство. Не е тайна, че верността е всичко за него. Най-малкото, което ще направи, е да развали годежа ви. И тогава какво ще правиш, глупава жено?

– Ти си глупакът, Едуард. – Алис погледна към Дънстън. – Ще ми помогнеш ли да сляза от коня, сър?

– Да, милейди – изръмжа Дънстън.

Не изпускате Едуард от поглед, докато слизаше от коня си. Отиде

при Алис и вдигна ръце, за да ѝ помогне да слезе от седлото.

Тя видя стиснатите му устни и се усмихна окуражаващо.

– Всичко ще бъде наред, сър Дънстън. Повярвай ми.

– Сър Хю най-вероятно ще ми отреже главата за тази работа – промълви той толкова тихо, че само тя го чу. – Но преди да го направи, ще му кажа, че годеницата му притежава точно толкова смелост, колкото и той самият.

– Благодаря ти, сър. – Алис бе изненадана и стоплена от тази малко сърдита похвала. – Постарай се да не се тревожиш толкова. Няма да позволя лорд Хю да те обвини.

– Сър Хю ще определи виновния така, както той смята. – Лицето на Дънстън изразяваше мрачен фатализъм.

– Лейди Алис, лейди Алис – извика Реджиналд откъм вратата. – Бих искал да ти представя майка ми, милейди Ема.

Алис се обърна и видя една прекрасна русокоса жена с топли очи и нежна фигура, застанала до Реджиналд. Изглеждаше изтощена от тревоги и от явно безсънната нощ, но от осанката ѝ се излъчваше гордост, а в очите и проблясваше пламъчето на надеждата.

– Добре дошла, лейди Алис. – Ема хвърли бърз, отвратен поглед към Едуард. – Съжалявам за лошото посрещане. Както виждаш, длъжни сме да понасяме нежелан гост.

– Това е само временен проблем. – Сигурна в защитата на войниците на Хю, Алис тръгна нагоре по стълбите. – Бъдещият ми съпруг скоро ще те отърве от него.

Хю се чудеше дали Ълбърт не е полудял внезапно.

– Какво е направила лейди Алис?

Ълбърт трепна, но не отстъпи назад.

– Взе сър Дънстън и всички войници и отиде да спаси крепостта Рейвънхол от лапите на някой си, наречен Едуард от Локтън. Това е всичко, което знам, милорд.

– Не мога да повярвам.

Зад Хю уморените коне пристъпваха от крак на крак и пръхтяха шумно, нетърпеливи да се приберат в конюшните. Бенедикт и двамата войници бяха също толкова уморени. Вече бяха слезли от конете си и чакаха да разберат какво не е наред.

Хю бе пришпорвал малката си свита, за да пристигнат с един ден по-рано в Скарклиф. Представяше си приятната гледка как, пристигайки

у дома, Алис го чака на стълбите.

Трябваше да се досети, че има нещо гнило. Стратегиите му рядко вървяха според плана, когато в тях бе замесена Алис. Така или иначе, просто не можеше да повярва, че е отишла в Рейвънхол.

– Така е, сър – каза Ълбърт. – Попитай когото искаш. Младият Реджиналд дойде тук тази сутрин и помоли за помощ за него и майка му.

– Реджиналд?

– Синът и наследникът на сър Винсънт, милорд. Не знаеше как другояче да защити майка си и крепостта на баща си, сър. Лейди Алис му каза, че е сигурна, че твоето желание би било да отиде да помогне на Рейвънхол.

– Не би се осмелила да отиде в Рейвънхол – каза тихо Хю. – Дори Алис не би ме предизвикала по този начин.

Ълбърт преглътна.

– Тя сметна, че е абсолютно необходимо, милорд.

– Огън и жупел! – Хю погледна към коняря, който дойде да вземе коня му. – Доведи ми отпочинал кон.

– Да, милорд. – Момчето хукна към оборите.

– Сър? – Бенедикт подаде юздите на коня си на друг прислужник. – Какво не е наред? Да не се е случило нещо с Алис?

– Още не – отвърна Хю. – Но ще и се случи съвсем скоро. Лично ще се погрижа за това.

Алис усещаше напрежението в голямата зала на крепостта Рейвънхол, но се преструваше, че не забелязва нищо. Седеше с Ема до камината и разговаряха тихо. Реджиналд седеше близо до тях.

От време на време Алис улавяше гневния поглед на Ема към Едуард, който се бе настанил безгрижно в креслото на сър Винсънт. Похапваше си сладки от една купа, сякаш се намираще у дома си. Трима от опърпаните му войници седяха на близката пейка. Очите им бяха впереки в Дънстън и двамата рицари, които стояха близо до Алис. Останалите войници от Скарклиф бяха сменили хората на Едуард върху стените на крепостта.

– Не искам да те обиждам, Алис – промълви Ема, – но изглежда така, сякаш тази крепост бе превзета два пъти в разстояние на два дни. Един път от хората на Едуард, а сега от тези на сър Хю.

– Ще си получиш обратно крепостта веднага щом Хю се върне от Лондон – Алис си взе шепа ядки. – Той ще се оправи с Едуард.

– Моля се да си права. – Ема въздъхна. – Но съдейки по това, което ми е казвал съпругът ми за историята на това семейство, не съм сигурна, че ще е толкова просто. Ами ако сър Хю реши да не се противопоставя на Едуард?

– Няма да го направи.

– Тревожа се и за теб, Алис. Какво ще каже сър Хю, когато разбере какво направи днес? Много вероятно е да го приеме като предателство спрямо него.

– Не, ще разбере, щом му обясня всичко – Сър Хю ще ме изслуша.

Реджиналд прехапа устни.

– Ами ако е прекалено ядосан, за да се вслуша в обясненията ти, мадам?

– Само самообладанието е по-голямо от интелигентността на лорд Хю – каза гордо Алис. – Няма да предприеме нищо, преди да е обмислил положението.

От двора се чу приглушен вик. По камъните изчаткаха копита. Дънстън се размърда, изправи се и погледна към хората си.

– А, тъкмо навреме. – Едуард се надигна и погледна победоносно към Алис. – Изглежда, че сър Хю най-после пристигна. Съвсем скоро ще разберем какво има да каже той за присъствието на годеницата си в дома на врага си.

Алис не му обърна внимание.

Отвън трещяха гръмотевици, известяващи пристигането на бурята, която чакаха цял следобед. Само след миг вратата се отвори.

Дънстън срещна погледа на Алис.

– Казват, че е по-лесно да извикаш дявола, отколкото да го възпреш, мадам. Ти определено имаш дарба за първото. Нека всички се помолим да имаш някакви умения да сториш и второто.

Глава 15

Хю влетя в дома на заклетия си враг със смъртоносната грация на хищник. Носеше със себе си растящата ярост на бурята и тъмното обещание за предстоящата нощ. Черното му наметало се вееше като вихрушка около черните му ботуши. Гарвановата му коса беше разбъркана от вятъра. Очите му имаха цвета на разтопен кехлибар.

Не беше облечен с доспехите си, но гънките на наметалото му бяха отметнати назад, откривайки черния кожен колан за меча. Едната му огромна ръка лежеше на дръжката.

Никой не помръдна. Всички в залата сезираха във видението, което се бе материализирало от надвисналата буря.

Хю огледа залата с пронизващ поглед. Алис разбра, че в този миг той прецени цялата ситуация.

Начинът, по който присъствието му веднага изпълни залата, спираше дъха. Той предизвикваше уважението на всички.

Едуард от Локтън вече изглеждаше по-дребен и много по-малко страшен, отпреди малко. За жалост, изглеждаше точно толкова зъл и подъл.

Погледът на Хю се спря върху Алис.

– Дойдох за годеницата си. – Гласът му беше шепот, но се чу и в най-далечния ъгъл на тихата стая.

– Мили Боже! – Ема докосна гърлото си с ръка Реджиналд гледаше Хю с любопитство.

– Много е голям, а?

Едуард скочи на крака, сякаш освободен от някаква магия.

– Сър Хю. Добре дошъл в този дом. Лейди Алис е моя почетна гостенка.

Хю не му обърна внимание.

– Алис. Ела тук.

– Хю. – Алис стана, вдигна полите си и тръгна през залата, за да го поздрави както подобава – Милорд, много се радвам да те видя. Страхувах се, че ще се забавиш още един ден. Сега ще можеш да оправиш тази работа.

– Какво правиш тук, Алис? – Очите на Хю отразяваха пламъците на огъня.

– Милорд, моля да ме изслушаш и всичко ще се изясни. – Алис

спря точно пред него. Направи дълбок реверанс и склони глава. – Мога да обясня всичко.

– Да, без съмнение. И ще го направиш, но по-късно. – Хю не протегна ръка да ѝ помогне, докато тя се изправяше бавно. – Ела. Тръгваме си.

Той се завъртя на пета.

Зад Алис Ема издаде тих, отчаян звук.

– Всичко ще бъде наред, мамо – прошепна Реджиналд. – Ще видиш.

– Един момент, милорд – обади се Алис. – Сър, страхувам се, че още не можем да си тръгнем оттук.

Хю спря и се обърна бавно към нея.

– И защо не?

Алис събра всичкия си кураж. Не беше лесно. Знаеше, че трябва да бъде внимателна. Единственият ѝ съюзник в този момент беше собствена му интелигентност.

– Първо трябва да кажеш на Едуард от Локтън да се махне заедно с хората си от тази крепост.

– Така ли?

Едуард се изсмя дрезгаво, приближавайки се към тях.

– Годеницата ти е едно очарователно малко създание, милорд, но очевидно е твърдоглава и със силна воля. – Ухили се към Алис. – Признавам, че ти завиждам за удоволствието да я опитомяваш. Обзалагам се, че е много интересно.

Алис се извърна към него.

– Стига толкова, противен идиот такъв! За кой се мислиш? Нямах никакви права тук, в този дом. Сър Хю скоро ще те изгони.

Жълтите зъби на Едуард проблеснаха в брадата му. Погледна с разбирание към Хю.

– Ако искаш мнението ми, милорд, бил си прекалено снизходителен с тази дама. Тя, изглежда, си мисли, че може да ти заповядва, сякаш си слуга. Някой и друг удар с камшик сигурно ще я научат да си държи езика зад зъбите.

– Още една обида към годеницата ми – каза много тихо Хю – и ще те посека точно там, където си стоиш. Разбираш ли ме, Едуард?

Алис засия доволна.

Едуард трепна, но бързо се окопоти.

– Сър, не исках да я обиждам. Просто казах мнението си. Аз самият понякога харесвам такива дами.

Алис го изглежда отвратена, после се обърна към Хю:

– Кажи му да се маха, сър. Няма никаква работа тук.

– Ха! Жени. – Едуард поклати огромната си глава. – Не разбират как е устроен светът, нали, милорд?

Хю го наблюдаваше с разсеяния интерес на добре нахранен ястреб, загледан в прясно месо.

– Защо си дошъл тук?

Лукаво пламъче проблесна в злите очи на Едуард.

– Не е ли очевидно, сър? Не е тайна, че господарят а Рейвнхол вече няма нито достатъчно пари, нито достатъчно хора, за да защитава земите си.

– И ти реши да ги завземеш, докато го няма? – В гласа на Хю се долавяше само хладно любопитство.

– Добре известно е, че си се заклел пред Еразъм от Торнууд да не вземаш тези земи. – Едуард разпери ръце. – Репутацията ти на човек, който не престъпва клетвите си, е легендарна, сър. Но обетът ти към твоя сеньор не се отнася за останалите от нас, бедните рицари, които трябва сами да се грижим за себе си, нали така?

– Да, така е.

Едуард се ухили.

– Еразъм от Торнууд умира, това е ясно. Той няма да тръгне да защитава Рейвнхол.

Ема изстена.

– Няма да вземеш наследството на сина ми, сър Едуард.

Малките очички на Едуард проблеснаха.

– И кой ще ме спре, лейди Ема?

– Сър Хю ще те спре – каза високо Реджиналд. – Лейди Алис обеща.

Едуард изсумтя.

– Не се прави на глупак, момче. Лейди Алис не командва своя лорд, каквото и да си мисли тя. Точно така е и тя скоро ще го разбере.

Реджиналд стисна юмруци и се обърна към Хю:

– Сър Едуард се опита да нарани майка ми. Лейди Алис каза, че ти няма да му позволиш да остане в Рейвнхол.

– Разбира се, че няма да му позволи – обади се Алис.

Ема пристъпи напред и вдигна ръце в умолителен жест.

– Милорд, знам, че в сърцето ти няма топли чувства към този дом, но те моля да зачетеш обещанието на годеницата си.

– Ще го направи – увери я Алис. – Лорд Хю остави управлението

на мен. Повери ми властта да действам от негово име и ще ме подкрепи.

– Тя обеща, че ти ще ми помогнеш да спася крепостта на баща ми. – Реджиналд се взираше очаквателно в Хю.

Едуард се плесна по бедрото, сякаш току-що бе чул хубава шега.

– Момчето има много да учи, а?

Двама от хората му се засмяха пресилено.

– Достатъчно. – Хю отново накара всички да млъкнат само с еднинствена дума. Погледна към Едуард – Вземай хората си и се махай.

Едуард премига.

– Какво?

– Чу ме – тихо каза Хю. – Излез оттук незабавно или ще заповядам на хората си да превземат крепостта. – Огледа още веднъж залата, явно преценявайки положението на Дънстън и войниците от Скарклиф. – Няма да са необходими повече от няколко минути, за да го сторя.

Едуард побесня.

– Да не си си изгубил ума, човече? Ще спасиш тази крепост, подчинявайки се на заповедите на една жена?!

– Лейди Алис каза истината. Аз я оставих да управлява от мое име, затова ще подкрепя решението ѝ.

– Това е лудост – озъби се Едуард. – Не можеш да ме изгониш оттук.

Хю сви рамене.

– Случайно забелязах, докато влизах в крепостта, че моите хора имат числено превъзходство на стените. Изглежда също, че в тази зала сър Дънстън държи нещата под контрол. Искаш ли да проверим дали съм прав?

Едуард почервения от ярост, но изведнъж на лицето му се появи лукав израз.

– Проклятие. Сега разбирам. Искаш сам да завладееш тази крепост, нали? Въпреки обета ти пред Еразъм, смяташ да се възползваш от положението и да заграбиш тези земи, за да си отмъстиш на Рейвънхол. Уважавам това, сър, но може би би се замислил над евентуален съюз с мен?

– Милорд Хю – извика отчаяно Ема – Моля те, имай милост.

– За Бога! – Алис сложи ръце на хълбоците си и се намръщи към Едуард – Не ставай по-голямо магаре, отколкото ти понася, сър Едуард. Лорд Хю не би си и помислил да наруши клетвата си. – Обърна се към Хю. – Така ли е, милорд?

Хю наблюдаваше Едуард.

– Честта на един мъж е толкова добра, колкото и дадената от него

дума. Лейди Алис действаше от мое име, когато ти заповяда да излезеш от тази зала, Едуард. Властта, която притежава тя, идва от мен. Разбиращ ли?

– Не можеш да имаш това предвид, милорд – заекна Едуард – Ще позволиш на някаква си жена да дава заповеди вместо теб?

– Тя е моя годеница – каза студено Хю.

– Да, но...

– Което означава и негов партньор – заяви Алис.

– Напусни веднага – каза Хю. – Или се пригответи за битка.

– По дяволите – изрева Едуард. – Не мога да повярвам.

Хю стисна дръжката на меча си. Едуард бързо отстъпи назад.

– Не искам война с теб, сър Хю.

– Тогава се махни отгук.

– Ха! Кой би повярвал, че Хю Непреклонния е омагьосан от някаква червенокоса, хаплива...

– Достатъчно – каза Хю.

Едуард се изплю на рогозките.

– Помни ми думата, ще съжаляваш за деня, в който си се предал на женско очарование.

– Може би, но това е мой проблем, не твой.

– Стигат ми толкова глупости. – Едуард се обърна и тръгна към вратата, давайки знак на хората си да го последват.

Хю погледна към Дънстън.

– Изпрати го до портата.

Дънстън сякаш се отпусна.

– Да, милорд. – Той махна към войниците от Скарклиф.

Алис гледеше доволно как Едуард и хората му си отиват.

– Ето, видя ли, Реджиналд? Казах ти, че всичко ще бъде наред.

– Да, милейди. – Реджиналд гледеше към Хю със страхопочитание.

Ема стисна здраво ръцете си. Тревожният ѝ поглед се премести от Алис към Хю.

– Милорд, моля те да не... Искам да кажа, трябва да те попитам дали възнамеряваш да... да... – Тя млъкна безпомощно.

Алис знаеше какво си мисли Ема. Би било прекалено лесно за Хю да превземе това, което Едуард от Локтън току-що изгуби.

– Хайде, хайде, Ема. Лорд Хю не заплашва Рейвънхол.

– Няма да превзема тази крепост, милейди – каза безстрастно Хю. – Дал съм дума на сър Еразъм от Торнууд и въпреки това, което си мислят някои хора, той е все още жив. А докато е жив, верността ми му

принадлежи.

Ема се усмихна с треперещи устни.

– Благодаря ти, милорд. Знам, че клетвата ти не те задължава да се притечеш на помощ на Рейвънхол. За теб би било много удобно да я оставиш в ръцете на Едуард от Локтън.

– Да. – Хю погледна Алис с неразгадаем поглед. – Много удобно.

Реджиналд пристъпи напред и се поклони пред Хю.

– От името на баща ми, сър, ти благодаря за оказаната днес помощ.

– Не благодари на мен – отвърна Хю – Това беше работа на годеницата ми.

– Тя беше великолепна – обади се Ема. – Вечно ще ѝ бъдем благодарни. Бяхме изгубени без нея.

Алис се усмихна щастливо.

– Не беше кой знае какво. Просто използвах властта на легендарната репутация на лорд Хю.

– Точно това направи. – Очите на Хю горяха. – И съвсем скоро ще научиш, че всяка власт си има цена.

– Тя го направи с добри намерения, милорд. – Дънстън наблюдаваше като хипнотизиран как Хю бавно върти чашата вино в ръцете си. – Тя е жена, в края на краищата. Когато младият Реджиналд я помоли да спаси майка му, тя просто не можа да намери сили да му откаже.

Хю се взираше в пламъците в огнището. Бе дошъл направо тук, в работния си кабинет, веднага щом се върна от Рейвънхол с Алис и хората си. Не бе имал възможност да разговаря с Алис по време на бързата езда през бурята.

Отвън пелени от дъжд и вятър брулеха черните стени на Скарклиф. Ураганът беше като огледало на собственото му настроение. Беше стигнал толкова близо. Ръката му стисна още по-силно чашата. Толкова близко. Отмъщението беше само на една ръка разстояние.

– Като се има предвид първоначалното ти мнение за годеницата ми, много ме учудва това, че сега я защитаваш, Дънстън.

Дънстън се изчерви.

– Тя не би могла да знае за плановете ти, сър.

– Всичко беше толкова удобно. – Хю погледна в сърцето на огъня. – Рейвънхол беше на ръба на катастрофата. Винсънт продава малкото останало от земите си, за да плаща за безкрайните си турнири. Дори не бе оставил достатъчно хора, за да пазят замъка му, който щеше да падне

в ръцете на някой като Едуард от Локтън.

Дънстън си пое рязко дъх.

– Знам, че чакаше Рейвънхол да падне сам.

– Това е толкова проста стратегия, Дънстън.

– Да.

– Но тя успя да се заплете в мрежата ми. Тя провали всичко.

Дънстън се покашля.

– Ти наистина я остави да управлява Скарклиф, сър.

– Скарклиф. Не Рейвънхол.

– Не й изясни границите на властта й – настояваше Дънстън.

– Грешка, която няма да допускам в бъдеще. – Хю отпи от виното си – Винаги се уча от грешките си, Дънстън.

– Сър, трябва да ти кажа, че тя действа с изключителна смелост. Никога не съм виждал нещо подобно. Мина през вратите на Рейвънхол с въоръжени мъже зад гърба си така, сякаш беше кралица, предвождаща армия.

– Наистина ли?

– Трябваше да видиш изражението на Едуард от Локтън, когато разбра, че жена язди под знамената ти. Разтревожи се. Не знаеше какво да прави. Разчиташе, че ти няма да я подкрепиш, когато разбереш какво е направила.

– Нямах друг избор, освен да я подкрепя. Тя не ми остави друга възможност. Действала е от мое име. – Устните му се изкривиха. – Не, повече от това. Тя се смята за мой партньор. За мой бизнес-съдружник.

– Каквото и да казваш за нея, трябва да знаеш, че тя притежава смелост, равна на смелостта на който и да е мъж. – Дънстън направи многозначителна пауза. – Всъщност смелост, равна на твоята собствена, милорд.

– Нима мислиш, че не го знам? – попита много тихо Хю. – Това е една от причините, поради които реших да се ожена за нея, ако си спомняш. Исках наследниците ми да притежават същата смелост.

– Сър, чух те да казваш, че властта си има цена. Може би смелостта също.

– Да. Така изглежда. Тя определено се погрижи да платя много висока цена за тази стока, нали? И като си помисля, че смятах себе си за много добър в бизнеса и сделките.

Дънстън си пое дълбоко въздух.

– Милорд, моля те да имаш предвид, че лейди Алис нямаше как да знае за дълбочината на чувствата ти към Рейвънхол.

Хю най-последно откъсна погледа си от пламъците и се възря в очите на стария си приятел.

– Ето, тук грешиш, Дънстън Тя знаеше какви са чувствата ми към Рейвънхол. Много добре знаеше.

– Кълна се, това беше най-изумителната гледка, Алис. – Бенедикт тупна с бастуна си по пода, за да подчертае въодушевлението си. Извърна се от прозореца с лице, греещо от вълнение. – Сандъците с подправки стигаха чак до тавана. Канела, джинджифил, карамфил, чер пипер и шафран. Лорд Хю е наел пазачи, които да охраняват складовете му денонощно.

– Не съм изненадана.

Алис сложи ръце на бюрото си и се опита да слуша с подобаващо внимание разказа на Бенедикт за пътуването му до Лондон. Не беше лесно. Умът ѝ непрекъснато се връщаше към събитията от предния ден.

Бурята бе спряла, утрото настъпи. Топлата светлина, струяща през прозореца, освети сбирката ѝ от кристали, придавайки странна вътрешна красота дори на зеления кристал на бюрото ѝ.

Алис се надяваше, че рядко хубавото време ще даде отражение върху настроението на Хю, но явно бе разчитала прекалено много на тази възможност. Нито го бе виждала, нито бе разговаряла с него, откакто се прибраха снощи. И въобще не беше сигурна, че иска да го види.

Знаеше, че е събудила пламъците на миналото в душата му. Оставаеше ѝ единствено да види колко дълго ще горят, преди още веднъж да загаснат. Междувременно усещаше, че ще е най-благоразумно да избягва източника на конфронтацията.

– Той има много служители, Алис. Има писари и чиновници, прислуга. Те се занимават с членовете на Гилдията на търговците с подправки и сключват договори с капитаните на корабите. Търгуват с влиятелни търговци. Един следобед отидохме на доковете и наблюдавахме разтоварването на един кораб. На борда му имаше всякакви изумителни стоки от Изтока.

– Сигурно е било прекрасна гледка.

– Да. Но най-интересното нещо беше библиотеката, където се водят регистрите за пътуванията и пренасяните товари. Човекът, който отговаряше за нея, използва сметало, точно както сър Хю, но работи с него много по-бързо. Може да прави изчисления за съвсем кратко време. Сър Хю казва, че той е голям специалист в бизнеса.

Въодушевлението на Бенедикт привлече вниманието на Алис. Тя погледна замислено брат си.

– Звучиш така, сякаш ще си доволен да вършиш подобна работа.

– Ако мога да работя за сър Хю, наистина ще съм доволен – съгласи се Бенедикт. – Той казва, че наема само най-добре обучените хора и после им дава власт да изпълняват задълженията си така, както смятат за добре. Казва, че това е най-добрият начин.

Алис се намръщи.

– А какво прави, ако някой негов служител превиши правата си?

– Предполагам, че го освобождава – каза, без да се замисля, Бенедикт.

– Чудя се дали би освободил и годеницата си толкова лесно – промълви през зъби Алис.

Тих звук в коридора отвън привлече вниманието ѝ. Тя погледна разтревожено към вратата, надявайки се, че стъпките, които чу, са на Ълбърт или на някоя от камериерките. Преди час бе изпратила икономата с молба към Хю да поговорят насаме. Досега отговор нямаше.

Стъпките подминаха вратата на кабинета ѝ, без да спират, и заглъхнаха по коридора. Алис въздъхна тихо.

Бенедикт я погледна.

– Какво каза?

– Нищо. Разкажи ми още за престоя си в Лондон. Къде нощувахте?

– В някаква странноприемница, която сър Хю много обича. Храната беше проста, но вкусна, а чаршафите – чисти. Сър Хю казва, че това е всичко, което човек трябва да търси в една странноприемница.

– Имаше ли някакви жени там? – попита предпазливо Алис.

– Да, имаше няколко, които работеха в кръчмата. Защо питаш?

Алис взе зеления кристал и се престори, че го разглежда.

– Разговаря ли сър Хю с някоя от тези жени?

– Разбира се, нали поръчваше храна и бира.

– А излиза ли сър Хю с някоя от тях? – попита тихо Алис.

– Не. – Бенедикт изглеждаше объркан. – Къде би могъл да ходи с прислужница от кръчмата?

Алис се поотпусна. Остави камъка и се усмихна на брат си.

– Нямам представа. Просто бях любопитна. Разкажи ми повече за Лондон.

– Това е изумително място, Алис. Толкова много хора и магазини. Толкова много сгради.

– Сигурно е било вълнуващо.

– Така беше. Но сър Хю казва, че предпочита удобствата на собствения си дом. – Бенедикт спря и докосна астролобията. – Алис, мислих за бъдещето си. Мисля, че знам с какво искам да се занимавам.

Алис се намръщи.

– Избрал си си професия?

– Искам да стана един от служителите на сър Хю.

Алис се взираше в брат си изумена.

– Какъв по-точно?

– Искам да се занимавам с търговията с подправки – каза нетърпеливо Бенедикт. – Искам да се науча да водя сметки и да сключвам договори с капитаните на кораби. Искам да надзиравам разтоварването на корабите и продажбата на подправките. Толкова е вълнуващо, Алис. Не можеш да си представиш.

– Наистина ли смяташ, че подобна кариера ще ти хареса?

– Ще е много по-интересна от кариерата на юрист.

Алис се усмихна кисело.

– Виждам, че сър Хю е постигнал това, което аз не успях.

Бенедикт я погледна.

– И какво е то?

– Дал ти е усет за света и желание да живееш и да градиш бъдещето си. Хубав подарък.

И докато Хю благосклонно даваше този дар на брат й, помпели си тъжно Алис, тя го бе лишила от дългоочакваното му отмъщение.

В голямата зала настъпи мълчание, когато Алис слезе по стълбите откъм кулата, за да присъства на обяда.

Дрънченето на ножове и вилици спря мигновено. Забързаните прислужници спряха и се опулиха. Мъжете по пейките пред дългите маси спряха да разговарят, изблик на смях бе рязко прекъснат.

Всички се взираха в нея с изумление. Алис знаеше, че са изненадани не само от присъствието й, но и от новата й рокля в черно и кехлибарено. Значението на облеклото й не убягна на никого. Годеницата на Хю носеше новите цветове на бъдещия си съпруг.

Тих, учуден шепот се надигна в залата.

Алис се усмихна кисело. Появата й бе създала атмосфера, почти еднаква с тази, която самият Хю обичаше да създава.

Тя погледна към мястото му под новия балдахин в черно и кехлибарено.

Въпреки напрежението в залата, Алис не можа да не се възхити на впечатлението, което бе създал Джулиън. На масите имаше покривки. По стените висяха килими. Рогозките ухаеха от пресните билки под тях. Много от прислужниците вече носеха дрехите с новите цветове.

Хю изглеждаше особено добре, седнал на главната маса в големия си черен стол, помисли си Алис.

Изглеждаше също така много студен и много далечен. Моментният ѝ проблясък на радост изчезна. Хю не ѝ беше простил.

– Милейди. – Ълбърт се появи от едната ѝ страна. На лицето му беше изписано разтревожено изражение. – С нас ли ще се храниш днес?

– Да.

Ълбърт засия от гордост.

– Позволи ми да те придружа да главната маса.

– Моите благодарности.

Беше очевидно, че Хю няма да прояви тази любезност, помисли си тя.

Хю я наблюдаваше със смразяващ кръвта поглед как отива към масата му. Не стана от абаносовия си стол, докато тя не стигна до него. В последния момент се изправи, наклони глава в леден жест и хвана ръката ѝ, за да ѝ помогне да седне. Пръстите му бяха като стоманени скоби около меката ѝ длан.

– Колко мило от твоя страна да ни почетеш с присъствието си, лейди Алис – промърмори той.

Тя потрепери от тона му и разбра, че той сигурно е усетил реакцията ѝ. Алис се постара да успокои препускащия си пулс, докато заемаше мястото си.

– Надявам се, че храната ще ти хареса, сър. – Тя бързо издърпа ръката си от неговата.

– Твоето присъствие определено ще прибави още една подправка към ястията.

Тя знаеше, че лаконичната му забележка не е комплимент, но реши да се престори, че не го е разбрала.

– Много си любезен, сър.

Хю отново седна. Отпусна се назад и сложи ръката си на масивната странична облегалка. Погледът, с който гледаше Алис, беше опасен.

– Мога ли да запитам защо една толкова чувствителна жена е предпочела да се храни с такава груба компания?

Алис усети как се изчервява от притеснение.

– Не намирам компанията груба. – Тя кимна към Ълбърт, който

веднага се втурна в действие. – Очаквам с нетърпение да се храня с теб, милорд.

– Наистина ли?

Дори не бе забелязал роклята ѝ.

Нямаше да е лесно, помисли си Алис. Но пък, от друга страна, какво ли беше лесно с Хю. Огледа се наоколо, търсейки начин да смени темата. Погледът ѝ се спря на един непознат мъж, седнал в края на масата. Беше облечен като свещеник.

– Кой е нашият гост? – попита учтиво тя.

– Проповедникът, който доведох със себе си. – Хю погледна с любовитство към елегантното блюдо от варена риба, гарнирана с шафранов сос, което му сервираха. – Той ще ни бракосъчетае утре.

Алис преглътна.

– Ще ни бракосъчетае?

– Да, мадам. – Устните му се изкривиха в студена усмивка – Или си забравила?

– Не, разбира се, че не. – Алис взе лъжицата си и я стисна толкова силно, че пръстите ѝ побеляха.

За Бога, той е бесен, помисли си. Много повече, отколкото бе смятала. Зачуди се какво трябва да направи сега. Нямаше представа как да се справя с Хю, когато е в такова настроение. Отчаянието заплашваше да я погълне цялата. Бореше се с него единствено с волята си.

– Не отговори на въпроса ми. – Хю си взе по парче от горещото сирене и от пая с праз лук, които един прислужник тъкмо слагаше на масата.

– Какъв беше той, милорд?

– Защо благоволи да се храниш с бъдещия си съпруг и хората му?

– Това не е благоволение, милорд. Просто исках да се насладя на храната заедно с теб. Нима е толкова странно?

Хю се замисли за миг, докато опитваше пая.

– Да. Много странно.

Играеше си с нея, помисли си Алис. Пускаше ѝ въдица.

– Е, но е самата истина, сър. – Тя се съсредоточи върху блюдо със зеленчуци, подправени с бадеми. – Исках да те поздравя с добре дошъл от Лондон.

– Да ме поздравяш или да ме предразположиш?

Тя пламна. Остави рязко лъжицата на масата.

– Не съм тук, защото искам да те предразположа, сър.

– Сигурна ли си? – В ъгълчетата на устните му играеше кисела

усмивка. – Забелязал съм, че маниерите ти се подобряват значително, когато преследваш някаква цел. Човек би преценил действията ти днес като на жена, която знае, че е прекалила. Може би смяташ да компенсираш това, което стори вчера?

Алис знаеше, че вече не може да преглътне и хапка. Изправи се рязко и се обърна към него.

– Направих това, което смятах за необходимо.

– Седни.

– Не, няма да седна, сър. Дойдох да се храня тук с теб днес, защото исках да разбера дали забелязваш подобренията, които бяха направени в този замък. – Махна с ръка към балдахина в черно и кехлибарено над главите им. – Не каза нищо за украсата.

– Седни, Алис.

– Нито пък си направи труда да обърнеш внимание на отличните ястия. – Очите ѝ блестяха. – Работих като луда, за да организирам това домакинство, докато теб те нямаше, а ти не благоволите да кажеш и една мила дума. Кажете ми харесва ли ти паят с праз, милорд? Забеляза ли, че е топъл, а не студен?

Хю присви очи.

– В този момент ме интересуват повече други неща.

– Опитва ли бирата? Съвсем прясна е.

– Още не съм я пробвал.

– Хареса ли ти приятното ухание на чаршафите ти? А какво ще кажеш за новите рогозки по пода?

– Алис...

– А новите цветове, които Джулиън и аз толкова внимателно избрахме? Предпочетох кехлибарено, защото подхожда на очите ти.

– Мадам, кълна се, ако не седнеш веднага, ще...

Тя не му обърна внимание, само оправи гънките на полата си.

– А новата ми рокля, сър? Камериерките ми работиха до късно през нощта, за да довършат бродериите. Харесва ли ти?

Той обходи роклята ѝ с един-единствен поглед.

– Мислиш ли, че като те видя да носиш цветовете ми, това ще смекчи гнева ми? – Ръката му стисна здраво страничната облегалка на стола.

– Какво може да компенсира отмъщението ми?

Алис се вбеси.

– Направих точно това, което щеше да направиш и ти самият, ако беше тук, когато младият Реджиналд дойде да моли за помощ.

Очите му заблестяха гневно.

– Смяташ да извиниш постъпката си с подобна глупава логика?

– Да, милорд, смятам. Никога не би могъл да ме убедиш, че щеше да оставиш лейди Ема, малкия ѝ син и цялото домакинство да падне в лапите на онзи отвратителен Едуард от Локтън. Дори и като се имат предвид чувствата ти спрямо Рейвънхол, ти си прекалено благороден, за да оставиш невинни да страдат заради твоето отмъщение.

– Ти въобще не ме познаваш.

– Точно тук грешиш. Знам много за теб, сър. И според мен благородството ти се надминава единствено от забележителния ти инат.

Алис хвана полите си, обърна се и избяга от високата маса. Когато стигна до вратата, в очите ѝ пареха сълзи. Втурна се надолу по стълбите, към слънчевата светлина.

Дори не спря, за да погледне назад, когато профуча през портите на крепостта.

Глава 16

Алис не знаеше какво я накара да избере пещерата като посока, в която да тръгне, но по някаква странна причина откри спокойствие в сенките ѝ там, където Хю бе правил любов с нея.

Бяга дълго, без да мисли. Какво бе смятала, че ще постигне, като избяга от крепостта толкова позорно, питаше се сега.

Седна на голям камък близо до входа на пещерата, задъхана от дългото тичане. Беше ужасно изморена. Мрежичката, придържаща косите ѝ, се бе изкривила на една страна. На бузите ѝ бяха разцъфнали огромни червени рози. Меките ѝ кожени обувки бяха измачкани. Полите на новата рокля – изцапани с кал.

Беше толкова сигурна, че щом се успокои, Хю ще разбере защо се бе притекла на помощ на Рейвънхол. Толкова сигурна, че той ще ѝ прости. Хю беше изключително умен мъж, в крайна сметка, не някой грубиян като Едуард от Локтън.

От друга страна, прякорът му не току-така беше Непреклонния, напосми си горчиво. Онези, които го познаваха, твърдяха, че нищо не може да го накара да промени пътя си, щом веднъж е решил какво ще прави. А той бе решил да си отмъсти.

Сърцето ѝ тежеше. Обикновено оптимистичният ѝ поглед върху света се бе превърнал в болезнено, непознато чувство за отчаяние. Беше толкова свикнала да крои планове за бъдещето, че мисълта, че това бъдеще би могло да бъде съвсем празно, ѝ действаше като студен душ.

Погледна надолу към земите на Скарклиф и се запита мрачно как ще се омъжи за човек, който няма сърце.

Може би беше време отново да помисли за живот зад спокойните, уютни стени на манастира.

Може би беше време да забрави току-що покълналите мечти за любов. Странно, но преди да срещне Хю, никога не бе мечтала по този начин.

Алис се опита да обмисли положението спокойно и логично. Още не беше омъжена. Все още имаше време да избяга от този годеж.

Можеше да принуди Хю да изпълни своя дял от сделката, която сключиха. Все пак той беше човек, на чиято дума можеше да се разчита. Вчерашните събития в Рейвънхол бяха достатъчно красноречиво доказателство. Бе удържал на дадената ѝ дума, въпреки че това му струваше

отмъщението.

Разбира се, съществуваше вероятността той да е истински щастлив от разтрогването на годежа, помисли си унило. Тя се бе оказала много по-неудобна, отколкото Хю бе очаквал.

Тази мисъл отново върна сълзите в очите ѝ. Понечи да ги изтрие с ръкава на роклята си, поколеба се, после се подчини на желанието да си поплаче. Сведе глава върху скръстените си върху коленете ръце и се предаде на бурята от чувства, която бушуваше в душата ѝ.

Никога през живота си не се бе чувствала толкова сама.

Мина много време, преди да се поуспокои. Постепенно спря да хълца, седеше тихо, сложила глава на ръцете си.

И тогава си прочете наум няколко кратки, нравоучителни лекции.

Нищо не се решаваше със сълзи. Няма смисъл да си губиш времето, съжалявайки за минали неща. Всъщност, дори ако имаше възможност да върне времето назад, пак щеше да направи същото. Не би могла да обърне гръб на малкия Реджиналд и Ема.

Беше толкова убедена, че Хю ще разбере, толкова сигурна, че той би направил това, което направи и тя.

Но явно бе допуснала грешка в преценката си за тъмната легенда, която представляваше Хю.

Човек трябва да оставя грешките зад себе си, Трябваше да върви напред. Ако беше научила поне едно нещо в живота си, то това беше, че жената трябва да е силна, ако иска сама да управлява съдбата си.

Трудността, пред която бе изправена сега, беше в това, че си имаше работа с мъж, научил същия урок.

Изтри сълзите си, пое си дълбоко въздух и бавно вдигна глава.

Първото нещо, което видя, беше Хю.

Беше се облегал на стената на пещерата, пхнал небрежно палци в колана си. Изражението му беше неразгадаемо.

– Явно имаше за цел да шокираш свещеника – каза той. – Не вярвам някога да са му предлагали такова забавление по време на обяд.

Стомахът ѝ се сви.

– Откога стоиш тук и ме шпионираш, сър? Не съм те чула да идваш.

– Знам. Беше прекалено заета със сълзите си.

Алис извърна поглед от лицето му.

– Защо дойде, да продължиш да ме дразниш ли? Ако е така, трябва

да те предупредя, че не съм в настроение за още спорове.

– Странно, досега борбата никога не те е изморявала, мадам.

Тя го изгледа гневно.

– За Бога, Хю, стига ми толкова.

– В интерес на истината, на мен също.

Горчивината в тона му я смути, но тя бързо потуши пламналата искрица надежда.

– Да се извиниш ли си дошъл, милорд?

Той се усмихна едва-едва.

– Не насилвай късмета си, Алис.

– Не, разбира се, че не си дошъл тук по такава логична, разумна причина. Е, милорд, защо ме последва тогава, ако не за да се извиниш?

– Казах ти да не идваш в пещерите сама.

Избягваше въпроса, помисли си тя изненадана. Това не му беше присъщо.

– Да, така е. Направи го в деня, в който ми даде пръстена си. – Тя погледна към широкия оникс върху палеца си. Отново я обзе тъга. – Но, разбира се, това ми прегрешение е нищо в сравнение с ужасните ми вчерашни грехове.

– Да. Така е.

Щеше й се да знае какво си мисли той. Не изглеждаше особено ядосан все пак. Мина й през ума, че самият Хю може да не е съвсем сигурен за собствените си чувства. Искрицата надежда отново припламна.

– Да не би да си дошъл, за да ми кажеш, че искаш да развалиш годежния ни договор? – попита хладно тя.

– Ще ме съдиш ли, ако го направя?

Тя настръхна.

– Не ставай смешен. Ние заключихме сделка, ако си спомняш.

– Да. – Хю се изправи и се отдръпна от стената. Наведе се към нея, хвана я за раменете и нежно я повдигна – Няма да ме съдиш за нарушаване на обещание, нали?

– Не, милорд.

– Всъщност много ще се радваш да избягаш в някой манастир. Така ли е?

Тя се вцепени.

– Милорд, знам, че си много ядосан заради това, което направих, но искам да знаеш...

– Тихо. – Очите му блестяха. – Няма да говорим повече за това, което се случи вчера.

Тя премига.

– Няма ли?

– След много размисли стигнах до извода, че това, което се случи вчера в Рейвънхол, не е по твоя вина.

– Не е ли?

– Не – Той свали ръцете си от раменете й. – Вината беше моя и само моя.

– Нима? – Алис се чувстваше така, сякаш току-що бе преминала през вълшебна врата и се бе озовала в непозната земя, където обичайната логика бе леко изкривена.

– Да. – Хю кръстоса ръце на широките си гърди. – Не ти обясних ясно границите на властта, която ти дадох. Не бях предвидил всички възможни ситуации. Не бях взел предвид мекото ти сърце.

– Едва ли би могъл да го направиш, сър. – Алис усети, че започва да става язвителна. – Като се има предвид, че въобще не знаеш какво е да имаш сърце. И може би е добре да знаеш, че дори и да ми бе забранил изрично да се притичам на помощ на Рейвънхол, аз нямаше да ти се подчиня.

Хю се усмихна леко.

– Не знаеш кога да спреш, нали, Алис? И като си помисли човек, че мен наричат Непреклонния. Би могла да ми даваш уроци в това отношение.

– Все още смятам, милорд, че ако беше тук и бе видял как младият Реджиналд моли за помощ, дори камъкът, който имаш вместо сърце, щеше да се трогне.

– Малко вероятно. Щях да продължа да гледам към крайната си цел.

– Сър, това момче е твой кръвен родственик, независимо дали ти харесва или не. Още нещо, той и майка му нямат нищо общо с това, което се е случило в миналото. Никой от живите днес няма нищо общо с това. Оставете на мира греховете от миналото.

– Достатъчно. – Хю прекъсна пороя от думи, слагайки пръст на устните й. – Може би ще се изненадаш, но не съм дошъл тук, за да се караме.

– Наистина? – Алис го изгледа с престорено изумление.

– Наистина. – Челюстта му се стегна. – Нито дума повече за случилото се вчера в Рейвънхол, Алис. Стореното – сторено.

Тя го погледна безмълвно, усещайки възбуждащата грубост на малолетия му пръст върху меките си устни. Известно време той я гледа

така, сякаш търсеше някакъв знак в разширените ѝ очи.

– Алис, последния път, когато бяхме тук, ти ми каза, че причината, поради която никога преди не си правила любов, е че не си срещала мъж, който да ти харесва.

– Така е. – „*Не съм сещала Истината е, че никога преди не съм срещала мъж, който бих могла да обичам*“ – добави наум. – И какво от това?

Той не отговори, само я придърпа по-близо към себе си и я целуна.

Страстта на прегръдката му се усети ясно. Алис потрепери.

Винаги бе съзнавала огромното му самообладание, когато я прегръщаше. Но днес усети, че се бори със стоманените връзки, които сам си бе наложил. Зачуди се каква ли изключителна сила го е довела до ръба на самоконтрола.

Усети остатъците от гнева и раздразнението в целувката му. Устните му се движеха върху нейните, непреклонни в исканията си. Тя си помисли, че почти чува буреносните ветрове, които бушуваха в душата му.

Но той не би могъл да я нарани, осъзна изведнъж тя. Сърцето ѝ се изпълни с радост. Ръцете ѝ се плъзнаха към врата му.

Хю вдигна глава точно когато тя изстена и разтвори устните си за него. Погледна мрачно към устата ѝ.

– Време е да се връщаме в крепостта. Има много неща да се свършат преди сватбата.

Алис прикри една въздишка.

– Милорд, може би трябва да изчакаме още малко, преди да се оженим.

– Не, мадам – Гласът му стана по-суров – Прекалено късно е.

– Ако това е само въпрос на чест за теб, милорд, можеш да си сигурен, че аз няма да...

– Само въпрос на чест? – В кехлибарените му очи отново проблесна гняв. – Моята чест е всичко за мен, мадам. Всичко. Разбираш ли? Всичко, което представлявам, произлиза от нея.

– Сър, не исках да кажа, че смятам честта ти за нещо маловажно. Точно обратното, винаги съм се впечатлявала... – Алис млъкна, когато с периферното си зрение забеляза някакъв предмет. Обърна глава, за да погледне в тъмните дълбини на пещерата.

Хю се намръщи.

– Какво има?

– За Бога! – възкликна Алис. – Това не прилича ли на сандал?

Хю присви очи.

– Да, прилича. – Той пусна Алис и тръгна към тъмния коридор. – Ако онзи проклет монах още се върти наоколо, кълна се, че лично ще го изхвърля от имението.

– Но защо ще иска да остава тук, ако повече не може да изнася проповедите си? – попита Алис и последва Хю.

– Хубав въпрос. – Хю спря точно пред тунела и се приведе, за да разгледа по-добре сандала.

– Какво има? – Алис забърза и погледна над широкото му рамо. Изпълни я тревожно усещане. Въздухът, излизащ от прохода, изведнъж ѝ се стори много студен. – Мили Боже!

Сандалът все още беше на крака на Калвърт. Монахът лежеше зловещо неподвижен върху каменния под на пещерата. Дори и в тъмното се виждаше, че тялото му е странно изкривено. Изглеждаше така, сякаш е изпитвал силна болка за известно време, но беше съвсем ясно, че вече не усеща нищо.

– Мъртъв е – каза тихо Хю.

– Да. Горкият човечец. – Алис се прекръсти. – Не го харесвах, но ми е мъчно, че е умрял тук, съвсем сам. Как мислиш, какво ли му се е случило?

– Не знам. Може би е паднал и си е ударил главата в камъните. – Хю хвана с ръка глезена на монаха.

– Какво правиш?

– Искам да го разгледам по-добре. Тук има нещо странно. – Хю измъкна тялото на Калвърт от тунела.

Алис побърза да отстъпи назад и да му направи място. И тогава видя странния син цвят около устата на Калвърт. Обзе я истински ужас.

Спомни си какво бе писала майка ѝ за отварите от сока на една рядка билка. Погледна към ноктите на монаха. Пръстите му се бяха изкривили като на хищна птица, но въпреки това тя видя синьото под ноктите му.

– Милорд?

– Да? – отвърна разсеяно Хю. Беше се съсредоточил върху измъкването на тялото до светлината при входа. Когато свърши, той спря и разгледа замислено Калвърт.

– Не мисля, че монахът е умрял от падане – прошепна Алис.

Хю я изгледа с остър, преценяващ поглед.

– Какво говориш?

– Сигурна съм, че тук е използвана отрова.

Хю гледа известно време.

– Съвсем сигурна ли си?

Алис кимна.

– В бележника на майка ми има няколко страници по въпроса.

– В такъв случай – каза равно Хю, – няма да казваш нищо, отнасящо се до причината за смъртта му. Ясно ли ти е, Алис?

– Да. – Тя се стресна от тона му. – Но не разбирам. Защо е толкова важно да си мълча?

– Защото цялото село видя колко те ядоса той в църквата. – Хю коленичи до трупа на монаха. – И защото всички знаят, че разбираш от билки и отвари.

Кръвта ѝ се смрази. Призля ѝ. Преглътна няколко пъти, опитвайки се да не повърне.

– Мили Боже. Хората биха могли да си помислят, че съм имала мотив да убия бедния Калвърт и че познавам достатъчно отровите, за да го сторя.

– Няма да позволя жена ми да бъде обект на подобна клюка, ако това може да се избегне. – Хю развърза кожената кесия от колана на Калвърт. – Тази земя е била свидетел на достатъчно легенди и проклетия. Не искам да се прибавят и нови към старите.

Алис беше като замаяна. Почти не осъзнаваше какво прави Хю. Коленете ѝ трепереха и тя подпря ръка на стената на пещерата, за да не падне.

– А ако подобна клюка не може да се избегне?

Хю сви рамене, докато се изправяше с кесията на Калвърт в ръка.

– Тогава аз ще се оправям.

– Разбира се. – Алис усети внезапен студ. – Изглежда ми е писано да ти причинявам непрекъснати неудобства, милорд.

– Да, но без съмнение, ще има и компенсации. – Той отвори кесията и разгледа съдържанието ѝ. – Интересно.

Изражението му най-после успя да привлече вниманието на Алис. Собственото ѝ любопитство надделя.

– Какво има?

Хю извади свитък пергамент и внимателно го разгъна.

– Карта.

Тя пристъпи към него.

– На какво?

Хю разглежда рисунката. Когато най-после вдигна поглед, златистите му очи блестяха.

– Мисля, че е възможно това да е карта на тунелите в пещерите на

Скарклиф. Или поне на онези тунели, които Калвърт е имал време да проучи.

Алис забърза към Хю и погледна към картата.

– Виж, милорд, отбелязал е някои от тунелите. Виж, тук е отбелязал, че тези два тунела са празни. – Погледна към Хю. – Празни, но от какво, как мислиш?

– Не вярвам нашият монах да е прекарвал времето си в пещерите в молитви. Изглежда така, сякаш е търсил нещо. А в пещерите има само едно съкровище, което би изкушило човек да влезе в тях.

– Камъните от Скарклиф – прошепна Алис като хипнотизирана.

– Да. Може би е бил убит заради тях.

– Викал си ме, сър. – Джулиън спря при вратата на кабинета.

– Да. – Хю остави работата си. – Влез, Джулиън. Искам да говоря с теб.

– Предполагам, че ще ме изпратиш в Лондон със съобщение преди сватбения пир този следобед. – Джулиън влезе в стаята и застана пред бюрото на Хю. – С голямо нетърпение очаквах банкета. Храната тук напоследък доста се подобри, не си ли забелязал?

Хю присви очи.

– Забелязал съм. Но не съм те извикал, за да обсъждаме добре подправените блюда, които се сервират на масата ми.

– Разбира се, че не. – Джулиън се усмихна. – Надявам се, че знаеш на кого да благодариш за отличните ястия, на които се наслаждаваме.

– Нито пък имам нужда от още наблюдения за добре организирания начин, по който сега функционира домакинството ми. До гуша ми дойде от подобни забележки. Много добре знам, че подобренията са в резултат от уменията на годеницата ми да се грижи за домакинство.

– Естествено – промърмори Джулиън. – В такъв случай, с какво мога да ти бъда полезен, милорд?

Хю започна да почуква с пръсти по бюрото.

– Имаш добър запас от изящни комплименти и парфюмирани думи, нали, Джулиън?

Лицето на Джулиън изведнъж придоби скромнен вид.

– Наистина се занимавам с поезия и съм написал няколко песни, сър.

– Отлично. Имам нужда от списък с комплименти.

Джулиън се смути.

– Списък?

– Три или четири ще свършат работа.

Джулиън се покашля.

– Ами... Какви комплименти предпочиташ, милорд? Може би искаш да съсредоточа вниманието си върху уменията ти с меча или върху победите ти в битките? Мога също да напиша някой друг ред за твоята вярност и чест.

Хю се втренчи в него.

– За какво, по дяволите, говориш?

– Каза, че искаш комплименти, милорд.

– Не за мен – сопна се Хю. – За годеницата ми.

Погледът на Джулиън се развесели.

– А. Разбирам.

Хю сложи ръце върху бюрото си и се намръщи.

– Мога да върша много неща, пратенико, но не и да измислям комплименти, които да се харесват на дамите. Искам да ми напишеш списък с красиви фрази, които да запомня и да казвам на невестата си. Разбра ли?

– Да, милорд. – Джулиън се усмихна самодоволно. – И мога да кажа, сър, че както винаги, си наел най-подходящия човек за тази задача. Обещавам, че няма да те разочаровам.

На следващата вечер Алис се разхождаше из голямата спалня на Хю и се опитваше да успокои тръпнещото усещане в стомаха си. Никога преди не се бе чувствала толкова неспокойна. Тя и Хю вече не бяха партньори в сделка, бяха съпруг и съпруга.

Мина покрай огнището и още веднъж спря до вратата, заслушвайки се за стъпки в коридора. Беше освободила камериерките си преди повече от час. Хю вече би трябвало да е дошъл.

Чудеше се дали нарочно не я кара да чака, възнамерявайки да възбуди страстта ѝ. Ако това беше целта му, явно го очакваше изненада.

Чакането не я изпълваше с копнеж. Напротив, започваше да я дразни.

Беше ѝ писнало от умните стратегии на Хю. Денят и без това беше дълъг.

Започна с погребението на Калвърт от Оксуик в малкото гробище зад селската църква. Алис, Бенедикт, Хю и Джоан бяха единствените присъстващи. Свещеникът Джофри, който бе дошъл с Хю от Лондон,

каза молитвите за мъртвеца. Никой не пророни сълза.

Няколко часа по-късно, малко преди обяд, се състоя сватбената церемония. Джофри обяви свещения съюз между Алис и Хю.

Последва шумно празненство. Алис беше толкова уморена от усмивки и мили думи, че си мислеше, че ще заспи в мига, в който се приближи до леглото.

Но когато остана сама в спалнята, за да чака Хю, огромна несигурност зае мястото на изтощението ѝ. Тя спря да крачи и седна пред камината. Загледа се в пламъците и се опита да види бъдещето.

То бе обвито в мъгла, същата като тази, покрила Скарклиф през деня. Само едно нещо беше ясно. Тя беше съпруга на Хю.

Потрепери леко и се уви по-плътно в халата си. Всичките ѝ планове за бъдещето бяха провалени. Нямаше връщане назад.

Вратата зад нея изведнъж се отвори.

Тя обърна бързо глава и видя Хю, който влизаше в стаята.

– Добре дошъл, милорд.

Изпита облекчение, когато видя, че е сам. Очевидно бе решил да пропусне обичая да се води шумна тълпа свидетели до брачното ложе.

– Добър вечер... съпруго. – Хю произнесе провлечено последната дума, сякаш я намираше особено интересна.

Черните му кожени ботуши не издаваха никакъв звук, докато се движеше към нея. Той наистина беше създание на нощта, черен вълшебник, поглъщащ светлината и излъчващ само сенки.

Беше облечен с една от новите черни туники, избродирани с кехлибарени конци, които Алис бе направила за него. Черната му коса бе сре-сана назад и откриваше високото чело. Очите му отразяваха светлината на огъня.

Алис скочи на крака. Погледна към масата, където имаше две чаши и гарафа.

– Искаш ли малко вино?

– Да. Благодаря, – Хю спря пред камината и протегна ръце към пламъците. Обърна се към Алис, докато наливаше виното, и се покашля. – Казвал ли съм ти някога, че косите ти са с цвят на прекрасен залез в мига, преди нощта да го погълне? – попита доста небрежно Хю.

Гарафата потрепери в ръката на Алис и тя усети как се изчервява.

– Не, милорд. Никога не си го споменавал.

– Така е.

– Благодаря ти, милорд.

Веджите му се повдигнаха, докато тя наливаше виното.

– Неспокойна си.

– Нима това е особено странно, като се имат предвид обстоятелствата, сър?

Той сви рамене.

– Може би за повечето жени – да, но ти не си като повечето жени, Алис.

– А ти не си като повечето мъже, сър. – Тя се обърна към него с чаша в ръка.

Пръстите му докоснаха леко нейните, докато вземаше виното си.

– В какво отношение съм различен от другите мъже?

Това едва ли беше разговорът, който Алис очакваше да води през първата си брачна нощ. Запита се дали той очаква сериозен отговор на въпроса си или просто това бе част от някаква нова стратегия, замислена, за да я обърка.

– Ти си по-интелигентен от другите мъже, които познавам – каза предпазливо тя. – По-дълбок. По-труден за разбиране понякога и едновременно с това, много по-ясен.

– Затова ли се омъжи за мен? – Хю улови погледа ѝ над ръба на чашата си. – Защото съм по-умен от другите мъже? По-интересен? Възбуждам ли любопитството ти? Или любознателната ти природа? Или може би гледаш на мен като на интересен предмет, който си струва да прибавиш към колекцията си?

Обзе я безпокойство, застана нащрек.

– Не, не точно.

Хю започна да крачи из стаята.

– Или се омъжи за мен, защото се оказах удобен?

Тя се намръщи.

– Не.

– Аз измъкнах теб и брат ти от дома на чичо ви – напомни ѝ.

– Да, но не се омъжих за теб заради това.

– Или може би за да получиш собственост върху зеления кристал?

– Разбира се, че не. – Алис се намръщи. – Що за странна мисъл, милорд? Едва ли бих се омъжила, за да притежавам това странно парче кристал.

– Сигурна ли си?

– Съвсем – процеди през зъби Алис.

Хю спря до една от колоните на огромното черно легло и се усмихна. Усмивката му беше опасна.

– В такъв случай, може би причината е страстта?

Обзе я гняв.

– Отново ме дразниш, сър.

– Просто се интересувам.

– Ха! Вярваш, че ще се омъжа за теб само заради удоволствието на няколко целувки?

– Не само заради целувките – нацупи се той, – а и за това, което следва след тях. Ти си много страстна натура, мадам.

– Сър, това отиде прекалено далеч.

– А си и много любопитна. – Гласът му загрубя. – Чувствеността ти е възбудена и ти искаш да опиташ повече. Единственият начин да го сториш е в брачното легло, не съм ли прав?

Алис беше изумена.

– Направи го нарочно, нали? Всичко е било само стратегия. Вече бях започнала да го подозирам.

– Какво подозираше?

– Че ме целува и докосва и прави любов с мен, докато останах без дъх, само защото искаше да ме омаеш със страст.

– Ако смяташ, че това, което си разбрала досега, е интересно, почакай само да разбереш колко много още има да учиш по въпроса. Може би ще трябва да сложиш перо и пергамент до леглото, за да записваш наблюденията си.

– О, ти си истински демон, милорд. – Тя сложи чашата си на масата и сви ръце в юмруци. – Но грешиш, ако си мислиш, че бих се омъжила за теб, само за да си осигуря физическа любов.

– Сигурна ли си?

– Не разбирам каква е целта ти с този неприятен разговор. Нито пък ще участвам в него. – Тя тръгна решително към вратата.

– Къде си мислиш, че отиваш?

– В моята стая. – Тя хвана дръжката. – Когато това странно настроение ти мине, можеш да изпратиш да ме повикат.

– Какво му е странното на мъж, който иска да разбере защо съпругата му се е омъжила за него?

Алис се обърна рязко, побесняла.

– Прекалено си интелигентен, за да се правиш на глупак, сър. Знаеш много добре защо се омъжих за теб. Направих го, защото те обичам.

Хю се вцепени. В погледа му се появи нещо тъмно. И отчаяно.

– Наистина ли? – най-последно успя да прошепне.

Алис видя самотата в очите му и изведнъж забрави, че иска да избяга в своята стая. Знаеше дълбочината на чувствата му, защото самата

тя ги бе изпитвала.

– Милорд, въобще не си толкова самотен в този свят, колкото, изглежда, си мислиш – каза тихо тя, пусна дръжката и се втурна към него.

– Алис.

Той я хвана и я прегърна толкова силно, че чак ѝ спря дъхът.

И тогава, без повече думи, той развърза халата ѝ и го пусна на земята. Алис потрепери, когато я положи върху белите ленени чаршафи.

Той свали собствените си дрехи и ги захвърли в безредна купчина.

Когато застана пред нея, Алис си пое дълбоко въздух при вида на възбуденото му мъжко тяло. Заля я вълна от чувства. Беше смутена, възбудена и изпълнена с очакване едновременно. Хвана ръката му.

– Съпруго моя.

Хю легна върху нея, притискайки я към леглото. Тя зърна болезненото желание и дивата страст в златните му очи, когато той сведе глава, за да намери устните ѝ. И в този момент разбра, че вихрените урагани, които бушуваха в дъното на душата му, най-после са освободени.

Тя се изгуби в бурята на прегръдката му. Никога досега не го бе виждала такъв. Това не беше бавно, добре премерено съблазняване. Това беше едно бясно препускане върху вълните на бушуващо море и тя се мятеше, докато остана без дъх.

Усети мазолестата му ръка върху гърдите си. В мига, в който зърното ѝ се втвърди, Хю го пое в устата си и гризна леко със зъби чувствителната пъпка. Алис потрепери.

От гърдите на Хю се надигна дрезгав стон. Ръката му се плъзна пониско, погали корема, после потърси мекия тригъглен хълм. Тя изстена и стисна очи, когато усети как пръстите му се мокрят от влагата между краката ѝ.

И тогава той разтвори бедрата ѝ и се настани между тях. Голям, беше толкова голям. И топъл. И твърд. Алис се чувстваше така, сякаш я поглъщаше жива. Думите от красивия му комплимент се върнаха в съзнанието ѝ. Залез в мига, преди нощта да го погълне.

Хю се надигна на лакти, за да я погледне. Чертите му бяха странно изпънати, очите блестяха в светлината на огъня. Хвана лицето ѝ в силните си длани.

– Каж ми отново, че ме обичаш.

– Обичам те. – Тя се усмихна с треперещи устни, но не се страхуваше. В този момент можеше да види тайната на душата му. „*Ти имаш нужда от мен – помисли си – точно толкова, колкото и аз имам нужда от теб. Някой ден и ти ще го разбереш.*“

Глава 17

Много по-късно след това Хю лежеше отпуснато върху възглавниците, вперил поглед във въглените в огнището. Усещаше някакво странно чувство на спокойствие. Сякаш тъмните буреносни ветрове, бушуващи в него досега, най-после се бяха успокоили.

Тя го обичаше.

Хю се наслаждаваше на спомена за страстните ѝ думи. Тя не беше от жените, които биха казали подобни думи просто така. Въобще не би ги казала, ако не смяташе, че са истина.

Той се размърда и се протегна внимателно, за да не я събуди. Тя се бе сгушила до него. Кожата ѝ бе толкова мека! Докосна извивката на бедрото ѝ, изпълнен с благоговение. Толкова топла. А уханието ѝ беше по-хубаво от аромата на най-рядката подправка.

Тя се размърда леко, откликвайки на докосването му дори насън. Той я прегърна и тя се сгуши още по-близо до него. Бе направил добър избор. Алис беше точно такава, каквато изглеждаше, че е онази вечер, когато смело се изправи срещу него в дома на чичо си и се осмели да иска сделка, осигуряваща бъдещето ѝ и това на брат ѝ.

Всичко и още повече. Той беше най-щастливия мъж на земята. Беше се надявал да си намери съпруга, притежаваща качества като смелост, чест и интелигентност, които бяха толкова важни за него. А бе намерил такава, която освен всичко това го и обичаше със сладка, гореща страст, която му отнемаше дъха.

– Изглеждаш доволен от себе си, милорд – обади се сънливо Алис.
– За какво мислиш?

Той я погледна.

– Затова, че противно на по-раншните ти страхове, въобще не съм бил измамен, плащайки булчинската ти цена. Ти определено струваш два пълни сандъка с подправки.

Алис се изкикоти приглушено.

– Сър, ти си един негодник и никакъв кавалер.

Тя стана, грабна една възглавница и започна безмилостно да го налага с нея.

Хю избухна в гръмогласен смях, правейки привидни усилия да се защити.

– Предавам се.

– Искам нещо повече. – Алис отново го тупна с пухкавото си оръжие. – Искам извинение.

Той изтръгна възглавницата от ръцете ѝ и я захвърли настрана.

– А какво ще кажеш за един комплимент?

Тя нацупи устни замислено.

– Трябва първо да го чуя, преди да реша дали ще ме удовлетвори толкова, колкото едно извинение.

– Гърдите ти са сладки и закръглени като пресни праскови. – Хю нежно хвана едната.

– Това е много хубав комплимент – заключи Алис.

– Има още много там, откъдето идва този – обеща той.

– Хмм.

Той я дръпна върху себе си. Алис беше толкова мека и топла, толкова женствена. Погали красиво оформената ѝ скула. Спомни си деня, в който я спаси от крадците в Ипстоук. Спомни си начина, по който тя се втурна към него. Сякаш знаеше още тогава, че мястото ѝ е в прегръдката му.

– Още много – прошепна той.

Алис сгъна ръце на гърдите му.

– Е, милорд, комплиментите наистина са приятно нещо и ще очаквам с нетърпение да чуя още, но смятам, че в този случай няма да свършат работа.

– Още искаш да ти се извиня?

– Не. – Тя се изкикоти. – Искам един подарък.

– Подарък?

– Да.

– Какъв подарък? – попита той, внезапно изпълнен с подозрение.

Пъхна пръстите си в разбърканите ѝ коси. Изглеждаше толкова прекрасна, легнала тук, в леглото му. Той потрепери при мисълта, че ако не беше старата легенда и тази прищявка на съдбата, въобще нямаше да я намери.

И тогава отново си помисли, че може би съдбата му е предопредила още с раждането му един ден да я намери.

Алис се усмихна лъчезарно.

– Още не знам. Нека да задържа този подарък като резерва, така да се каже, докато реша да си го поискам.

– Не се и съмнявам, че ще съжалявам за това, но не съм в настроение да сключвам сделки с теб тази нощ. Имаш обещанието ми за бъдещ подарък, мадам.

Тя изпърха с мигли.

– Много си мил, милорд.

– Знам. Това, без съмнение, е един от най-големите ми недостатъци.

На следващата сутрин Дънстън се изплю в праха, както му беше навик, загледан в увисналата врата на склада.

– Хубав ден, милорд.

– Да. – Хю разгледа счупената врата с огромно задоволство. – Не се очертава да вали, а това означава, че ще успеем да свършим работата на двора.

Беше много доволен от напредъка, който бе постигнал Скарклиф за толкова кратко време. И последната селска къща беше поправена. Новата канавка беше довършена, а мостът над реката отново беше здрав и стабилен. Първите точки от списъка с намеренията му бяха осъществени.

Бе дошло време да се погрижи за някои неотложни работи в самата крепост. Неща като увисналата врата на склада. Дрънченето на инструменти огласяше двора.

– Не може да се каже, че няма хора – каза Дънстън. Първоначално Хю се бе изненадал от броя на селяните, дошли рано тази сутрин, за да помагат. Не им бе заповядал да дойдат. Просто бе обявил, че има работа за вършене за онези, които могат да отделят малко време.

На практика обаче всеки трудоспособен мъж в Скарклиф бе дошъл, понесъл някакъв инструмент, и всички се заловиха за работа с изумителен ентузиазъм.

– Можем да благодарим на съпругата ми за броя на работниците ни днес – каза сухо Хю. – Изглежда е направила изключително впечатление на селяните, докато аз бях в Лондон.

– Лейди Алис бързо се превръща в легенда, също както теб, милорд. Бързо се разчу, че спаси младия Джон, сина на мелничаря, когато лечителката вече се бе отказала.

– Чух за това – каза тихо Хю.

– Всички помнят и онази случка в църквата, когато заповяда на Калвърт от Оксуик да слезе от амвона.

– Запомнящо се, наистина.

– И вложи много усърдие в ремонтите по време на отсъствието ти.

Хю се усмихна накриво.

– Алис разбира от тези неща.

– Да. Но смятам за нужно да кажа, че събитието, което я направи истинска легенда, е спасяването на Рейвънхол.

Хю изсумтя и доброто му настроение веднага се изпари.

– Искаш да кажеш, че селяните й се възхищават за смелостта й?

– Да, милорд. Наистина й се възхищават.

– Сигурен съм, че на жена ми не й липсва смелост, но тя не освободи Рейвънхол сама. Разполагаше с теб и хората ми. Едуард от Локтън знаеше, че не може да се справи с вас, нито пък би ме предизвикал, вдигайки ръка срещу годеницата ми.

– Не смелото нахлуване на лейди Алис в Рейвънхол спечели възхищението на селяните. – Дънстън се ухили. – Става дума за това, че успя да оцелее след гнева ти.

– Гръм и мълнии!

Дънстън го погледна с разбиране.

– Някои казват, че те е омагьосала.

– Така ли? – Горещи спомени от изминалата нощ оживяха в главата на Хю. Той се усмихна – Може би онези, които говорят за магьосническите й дарби, са съвсем прави.

Дънстън повдигна вежди.

– Бракът явно има интересно въздействие върху нрава ти, милорд.

Хю не отговори, тъй като един от наблюдателите на стените се провикна:

– Приближават трима посетители, милорд.

– Посетители? – Хю се намръщи. – Кой би дошъл на гости в Скарклиф?

– Не си съвсем без приятели – провлече Дънстън.

– Никой не би дошъл, без предварително да ми изпрати съобщение. – Хю вдигна поглед към стражата – Въоръжени мъже?

– Не, милорд. – Войникът се загледа в пътя. – Един мъж, който носи само меч. Придружават го жена и дете.

– Проклятие! – Обзе го силно предчувствие. Обърна се бързо към отворената порта на крепостта. – Разбира се, той не би бил толкова глупав, че да ме посети като съсед.

– Кой? – попита Дънстън.

Въпросът му получи отговор само миг по-късно, когато Винсънт от Рейвънхол влезе в двора. Лейди Ема и младият Реджиналд язدهа от двете му страни. Хю изръмжа.

– Нима не може човек да се наслади на спокойствие дори в утрото

след първата си брачна нощ?

– Изглежда някои неща са се променили – промълви Дънстън.

Работата спря, тъй като всички се обърнаха към новодошлите. Втурнаха се коняри, за да вземат юздите на конете на посетителите.

Хю наблюдаваше мрачно как Винсънт слиза от коня си, след това помага на Ема да стори същото. Малкият Реджиналд скочи сам от седлото и се ухили на Хю.

Винсънт, с лице, на което бе изписана решителност, хвана ръката на жена си и тръгна напред така, сякаш отиваше на заколение.

– Сър Хю. – Той спря пред намръщения си домакин и кимна рязко.

– Виждам, че най-после си се отказал от турнирите за достатъчно време, за да нагледаш имението си – каза лаконично Хю. – Колко жалко, че не го направи по-рано. Щеше да спестиш на жена ми доста неприятности.

Винсънт се изчерви.

– Разбирам, че съм ти задължен, сър Хю.

– Ако си задължен на някого, то е на съпругата ми. Не искам да оставаш с впечатлението, че ми дължиш каквото и да било.

– Повярвай ми, нямам никакво желание да съм ти задължен, милорд. – Винсънт говореше през стиснати зъби – Все пак трябва да ти благодаря за това, което направи за жена ми и сина ми.

– Запази си благодарностите. Не ги искам.

– Тогава ще ги поднеса на съпругата ти – озъби се Винсънт.

– Няма да е необходимо. Лейди Алис има работа в кабинета си тази сутрин. – През ума му мина, че е най-добре да се отърве от посетителите от Рейвънхол, преди Алис да е разбрала, че са дошли. – Не обича да я прекъсват.

Ема бързо се намеси:

– Разбрахме, че вчера си се оженил, милорд. Дойдохме да ти поднесем поздравленията си. – Тя му се усмихна с треперещи устни, но усмивката ѝ беше искрена.

Хю наклони леко глава.

– Ще ми простите, че няма да вдигна пир, за да отпразнувам неочакваното ви присъствие в крепостта ми, мадам. Всъщност в момента не сме в състояние да се забавляваме. Заети сме с много по-належащи дейности.

Лицето на Ема помръкна. Винсънт се намръщи.

– Проклет да си, братовчедо, ще се отърва от този дълг, дори това да е последното нещо, което ще направя.

– Можеш да го направиш, като се погрижиш за добруването на собствената си крепост, така че Скарклиф никога повече да не се чувства длъжен да защитава земите ти. – Хю се усмихна леко. – Сигурен съм, че знаеш какво е мнението ми по този въпрос. Спасяването на Рейвънхол съвсем не ми беше по вкуса.

– Не повече, отколкото на мен ми е по вкуса да се чувствам задължен на Скарклиф – отвърна Винсънт.

– Лейди Ема, Лейди Ема. – Веселият глас на Алис привлече вниманието на всички. – Добре дошла. Колко хубаво, че дойдохте.

– За Бога – промърмори Хю.

Той, както и всички останали, вдигнаха погледи към прозореца на кулата. Алис се бе навела от малкото отворстие, размахвайки кърпичката си. Дори от това разстояние Хю виждаше, че лицето ѝ е озарено от радост.

– Дошли сте тъкмо навреме за обяд – извика Алис към Ема.

– Благодаря, милейди – отвърна Ема. – Много ще се радваме да обядваме с вас.

– Веднага слизам. – Алис изчезна от прозореца.

– Огън и жупел – каза кисело Винсънт. – Точно от това се страхувах.

– Да – каза Хю. Очевидно Алис и Ема се бяха сприятелили бързо.

– Само мъдрият знае кога да се оттегли – обади се Дънстън.

Хю и Винсънт се обърнаха към него намръщени. Дънстън разпери ръце в помирителен жест.

– Ще се погрижа за конете.

Два часа по-късно Алис и Ема стояха на прозореца на кабинета и гледаха, разтревожени, как Хю и Винсънт пресичат заедно двора към конюшните.

– Е, поне не тръгнаха да се колят с ножовете за хранене по време на обяда – каза Алис.

Бяха се хранили в атмосфера на напрежение, но нямаше никакви грубости за огромно облекчение на Алис Тя и Ема поддържаха разговора, докато Хю и Винсънт се хранеха в мрачно мълчание. Единствените няколко разменени забележки от страна на мъжете бяха остри, но все пак приемливи.

– Да. – Веждите на Ема се сключиха неспокойно, докато гледаше мъжете. – Те двамата са невинни жертви на тази стара вражда между

семействата. Няма нищо общо с онова, което се е случило толкова отдавна, но предшествениците им са обременили и двамата с това на гнева и с нуждата за отмъщение.

Алис я погледна.

– Какво знаеш за тази вражда?

– Само това, което знаят всички. Матю от Рейвънхол бил сгоден за друга, когато съблазнил лейди Маргарет, майката на съпруга ти. Отишъл във Франция и останал там почти година, а тук междуременно се родил Хю. Когато сър Матю се върнал, той очевидно е отишъл да види Маргарет.

– И умрял?

– Всички в Рейвънхол са убедени, че тя му е дала отрова, а след това се е самоубила.

Алис въздъхна.

– Значи е малко вероятно сър Матю да е отишъл да я види, за да ѝ каже, че възнамерява да се ожени за нея.

Ема се усмихна тъжно.

– Лорд Винсът ме уверява, че не е било възможно чичо му да развали годежа си с онази богата наследница. Момичето било много заможно и двете семейства желали брака. Но може би сър Матю е искал да задържи Маргарет за своя любовница.

– А тя била прекалено горда, за да го направи – Алис поклати глава. – Разбирам я много добре.

– Да. – Ема я погледна в очите – Но се съмнявам, че някой с твоя благ характер би отровил човек, за да си отмъсти. И ти самата със сигурност не би се отровила, оставяйки невръстния си син сирак.

– Не, не бих го сторила, колкото и да съм ядосана. – Тя докосна леко корема си. Може би вече носеше бебето на Хю Самата мисъл за това събуди майчински, защитнически чувства.

– Някоя от нас не би направила подобно нещо – прошепна Ема.

Алис си спомни за Калвърт от Оксуик, който бе отровен, и потрепери.

– Ами ако не го е сторила лейди Маргарет?

Ема я погледна учудено.

– Какво искаш да кажеш? Няма никакво друго обяснение за случилото се онази нощ.

– Грешиш, Ема – каза бавно Алис. – Има и друга възможност. Ами ако някой е дал отровата на сър Матю и на Маргарет?

– И защо да го прави? Няма смисъл. Някой друг не е имал мотив.

– Предполагам, че си права, но така или иначе, няма как да узнаем истината. – „Освен ако, след толкова много години, отровителят не се е върнал! в Скарклиф – помисли си – Но защо е избрал монаха за своя жертва?“

В ума ѝ нахлуха мисли, изпълващи я с безпокойство. Тя се извърна от прозореца, отиде до бюрото си и взе зеления кристал.

– Искаш ли да разгледаш колекцията ми от камъни, лейди Ема?

– Камъни? Не знаех, че могат да се събират камъни.

– Възнамерявам да напиша книга с описание на различните видове.

– Наистина ли? – Ема погледна към двора и се вцепени. – О, небеса, но какво правят те?

– Кой?

– Съпрузите ни. – Очите на Ема се разшириха и тя притисна ръце към устните си ужасена. – Извадили са мечове един срещу друг.

– Няма да посмеят! – Алис хукна към прозореца и се надвеси, за да види по-добре.

И веднага разбра, че Ема е права. Хю и Винсънт стояха един срещу друг в средата на двора. Голите им мечове блестяха на слънцето. Никой не носеше шлем и ризница, но и двамата имаха по един малък щит. Наоколо бързо се събираше тъпна зяпачи.

– Веднага престанете с тези глупости! – извика Алис от прозореца. – Няма да го позволя, чувате ли ме?

Хората на двора вдигнаха погледи към нея. Някои от мъжете прикриха усмивките си. Алис ги видя как се обръщат един към друг и си шепнат нещо. Знаеше, че правят облози.

Хю също погледна към прозореца.

– Върни се при камъните и бръмбарите си, мадам. Това е мъжка работа.

– Не искам ти и гостът ни да се биете, милорд. – Алис стисна силно първаза на прозореца. – Намери някакъв друг начин да забавляваш сър Винсънт.

Винсънт също погледна нагоре. Дори от това разстояние можеше да се различи мрачната му усмивка.

– Уверявам те, милейди, много съм доволен от това забавление. Всъщност не мога да се сетя за нищо друго, което да ми хареса повече от малко борба с мечове със съпруга ти.

Ема се намръщи към съпруга си.

– Сър, ние сме гости на този дом. Трябва да уважиш молбата на лейди Алис.

– Но сър Хю предложи да се бием – извика Винсънт. – Как мога да му откажа?

Алис се наведе още повече.

– Сър Хю, уведоми госта си, че предпочиташ да се забавлявате по друг начин.

– Ти какво би предложила, мадам? – попита невинно Хю. – Може би да се поупражняваме малко с пики?

Алис изгуби търпение.

– Покажи на сър Винсънт новата канавка, ако не можеш да измислиш нещо по-интересно. Не ме интересува какво правите, но няма да позволя да си организирате рицарски турнир в тази крепост. Ясна ли съм, сър?

Долу настъпи пълно мълчание. Всички погледи бяха вперени в прозореца.

Хю я гледа настойчиво известно време.

– Няма да позволиш? – най-накрая повтори бавно.

Алис си пое дълбоко въздух. Пръстите ѝ се вкопчиха в перваза.

– Чу ме. Това не е подходящ начин да забавляваш госта си.

– Мадам, може и да е убягнало от вниманието ти, но аз съм господарят на тази крепост и ще забавлявам госта си така, както намеря за добре.

– Спомняш ли си подаръка, който ми обеща снощи, сър?

– Алис...

– Искам го сега, милорд.

Изражението на Хю стана по-опасно от всякога. Той остана неподвижен няколко секунди, после рязко пхна меча си в ножницата.

– Много добре, мадам – каза безстрастно той. – Ти поиска подарък и сега го получи. – Усмихна се студено. – Ще покажа на сър Винсънт селската канавка.

Винсънт избухна в гръмогласен смях, прибра меча си и тупна силно Хю по рамото.

– Не се безпокой, сър – каза той не без съчувствие. – Сигурен съм, че скоро ще свикнеш със съпружеския живот.

Малко по-късно Хю мина покрай манастира заедно с мъжа, когото бе учен да мрази още от детството си. Нито той, нито Винсънт бе казал нещо, откак препуснаха извън стените на крепостта.

– Наистина ли ще ми показваш селската канавка? – попита сухо

Винсънт.

Хю се намръщи.

– Не. Всъщност има нещо, което трябва да обсъдим. – Досега бе мислил колко може да каже на Винсънт относно убийството на Калвърт, и вече бе взел решение.

– Ако искаш да ми четеш лекция за задълженията ми спрямо Рей-вънхол, можеш да си спестиш усилието. Вече спечелих достатъчно пари от турнирите, за да мога да се грижа за имението си. Нямам намерение отново да го напускам.

Хю сви рамене.

– Това си е твоя работа. Но тъй като сме съседни, независимо дали това ни харесва или не, редно е да знаеш, че в тези земи съвсем скоро беше извършено убийство.

– Убийство? – Винсънт го погледна стреснато – Кой беше убит?

– Открих трупа на един скитащ монах, на име Калвърт от Оксуик, в една от пещерите. Мисля, че е възможно да е убит от крадци.

– И защо някой би убивал монах?

Хю се поколеба, но само за миг.

– Защото е търсил Камъните от Скарклиф.

Винсънт изсумтя с недоумение.

– Това е просто една стара приказка. Дори и да са съществували. Камъните от Скарклиф отдавна са изчезнали.

– Да, но винаги има някой, който вярва в легенди. Монахът явно е бил един от тях.

– А убиецът?

– Може също да е вярвал в легендата – каза тихо Хю.

Винсънт се намръщи.

– Ако крадец е убил монаха заради едно несъществуващо съкровище, то несъмнено вече е разбрал грешката си. Сигурно вече е напуснал тези земи.

– Да. Но като се има предвид фактът, че възнамеряваш да се върнеш в имението си и да поемеш отново задълженията си, сметнах за необходимо да ти съобща за този инцидент. И двамата нямаме нужда от убиец наоколо.

– Размахваш сарказма си също така, както размахваш и мечата си, сър Хю.

– Това е единственото оръжие, което жена ми смята за разумно да използвам – промърмори Хю.

Винсънт помълча известно време. Конските копита потропваха

тихо в праха. Няколко от монахините в двора на манастира погледнаха към двамата мъже. Синът на мелничаря им махаше енергично от вратата на къщата им.

– Сър Хю, сър Хю – извика весело момчето.

Хю вдигна ръка за поздрав. Младият Джон се засмя доволно.

Винсънт погледна как момченцето изчезна във вътрешността на къщата, после се обърна към Хю:

– Казват, че Еразъм от Торнууд е на смъртно легло.

– Да.

– Ще ми липсва – каза искрено Винсънт. – Като се изключи заповедта му да не се бием един срещу друг, той беше добър сеньор.

– Много добър.

Винсънт погледна към поправените къщи.

– Направил си много тук през последните няколко месеца, сър Хю.

– Да. С помощта на съпругата ми. – Хю усети как го изпълват гордост и задоволство. В Скарклиф вече царяха ред и сигурност През пролетта имението отново щеше да разцъфне както преди.

– Каж ми – обади се Винсънт – все още ли искаш Рейвънхол, или си доволен и от това имение?

Хю повдигна вежди.

– Питаш ме дали ще завзема Рейвънхол, когато смъртта на Еразъм ме освободи от дадената клетва?

– Питам те дали ще се опиташ да го завземеш – поправи го сухо Винсънт.

– Да се опитам? – В гърлото му се надигна смях и отекна по улицата, привличайки вниманието на монахините от другата страна на манастирската стена.

– Радвам се, че намираш този въпрос смешен. – Винсънт го наблюдаваше разтревожен. – Все още чакам отговора ти.

Хю успя да овладее смеха си.

– Рейвънхол ще е в безопасност, докато жена ми смята милейди Ема за своя приятелка. Не искам да слагам началото на безкрайната кавга, която съм сигурен, че ще трябва да понеса, ако обсадя Рейвънхол.

Винсънт премига като бухал, после се ухили.

– Нещо ми подсказва че вече си започнал да привикваш с живота на женения мъж.

– Има и по-лоши неща от това.

– Да. Има.

На следващата утрин небето бе покрито от тъмни, зловещи облаци Хю бе принуден да запали свещ на бюрото си, за да могат той и Бенедикт да работят.

Хю тъкмо разглеждаше един списък с подправки, когато забеляза, че пламъкът на свещта трепти някак странно. Остави перото и потри очи. Когато отново ги отвори, забеляза, че пламъкът е станал голям. Прекалено голям.

– Нещо не е наред ли, сър? – Винсънт се наведе през бюрото със загрижено изражение.

– Не – Хю разтърси глава, за да прогони паяжините, които явно бяха обвили ума му.

Чертите на Бенедикт започнаха да се сливат. Очите и носа му се приближиха към устата му.

– Лорд Хю?

Хю се опита да се концентрира. Лицето на Бенедикт възвърна нормалното си изражение.

– Свърши ли с изчисленията?

– Да. – Бенедикт премести чашите със зелен чай, които им бяха донесени преди малко – Ще приключа сметките до утре, така че Джулиън да може да ги занесе в Лондон. Сър, сигурен ли си, че си добре?

– Защо, по дяволите, тази свещ танцува така? Тук не става течение.

Бенедикт погледна към свещта.

– Пламъкът ми изглежда съвсем спокоен, сър.

Хю се втрени в него. Пламъкът се издигаше високо нагоре. И имаше странен розов оттенък. Розови пламъци?

Той откъсна погледа си от свещта и погледна към картината на стената. Еднорогът върху нея сякаш оживя. Обърна изаячната си глава и го изгледа с неприкрито любопитство.

– Чаят – прошепна Хю.

– Милорд?

Хю погледна полупразната чаша пред себе си Ужасно предчувствие се промъкна в размътения му мозък.

– Ти пи ли? – Гласът му беше дрезгав шепот.

– От зеления чай ли? – Чертите на Бенедикт затрептяха също като пламъка на свещта. – Не. Не го обичам. Знам, че Алис го намира много подходящ за повдигане на духа, но аз не го харесвам. Обикновено го изхвърлям в най-близкия канал.

– Алис. – Хю сграбчи ръба на бюрото си, когато стаята бавно започна да се върти. – Чаят.

– Какво има, милорд?

– Извикай я. Извикай Алис. Кажй й... кажи й... отрова.

Бенедикт скочи на крака.

– Сър, това е невъзможно. Как се осмеляваш да я обвиниш в отровителство?

– Не Алис... – Хю едва говореше. – Това е работа на Рейвънхол. Вината е моя. Не трябваше да ги пускам в крепостта...

Той се строполи тежко на пода и до съзнанието му едва достигна шумът от стъпките на Бенедикт по коридора. И тогава еднорогът излезе от картината на стената, дойде до него и го погледна мрачно.

– Така беше и с майка ти и баща ти – каза тихо еднорогът.

Глава 18

– Милорд, ще бръкна с пръсти в гърлото ти. Моля те да не ми ги отхапваш. – Алис клекна до Хю, обърна главата му и разтвори устата му.

Само миг след това Хю изстена и послушно изпразни съдържанието на стомаха си в легена, който държеше Бенедикт.

Алис изчака, докато първите спазми се успокоиха, и отново бръкна в гърлото му.

Хю се сгърчи конвулсивно. Малкото, останало в стомаха му, изскочи навън.

Бенедикт я погледна с изпълнени със страх очи.

– Ще умре ли?

– Не – яростно отговори Алис. – Няма да умре! Донеси ми вода, Бенедикт. Много вода. И мляко. Побързай!

– Да. – Бенедикт грабна бастуна си, скочи на крака и забързано излезе от стаята.

– И... Бенедикт?

Той спря, сложил една ръка на бравата.

– Да?

– Не казвай на никого за това, разбираш ли ме? Кажй, че искам мляко и вода, за да измия лицето си.

– Ами ако чаят е бил отровен? Всички вече са пили него.

– Чаят не е бил отровен – каза тихо Алис. – Аз самата изпих една голяма чаша преди малко. Както и камериерката ми.

– Но...

– Побързай, Бенедикт.

Той затвори вратата.

Клепачите на Хю се повдигнаха. Кехлибарените му очи горяха.

– Алис.

– Ти си много едър мъж и дори не си изпил всичкия чай, милорд. Изкарахме от теб повечето от това, което си погълнал. Ще живееш.

– Ще го убия – закле се Хю и отново затвори очи. – Обетът ми пред Еразъм няма да го предпази след това, което се случи сега.

– За кого говориш?

– За Винсънт. Той се опита да ме отрови.

– Хю, не можеш да бъдеш сигурен.

– А кой друг? – Той отново се сгърчи конвулсивно, силното му

тяло потрепери. – Той трябва да е бил.

Бенедикт се показа на вратата запъхтян. Носеше две гарафи в една-та си ръка.

– Донесох и вода, и мляко.

– Отлично. – Алис посегна към едната гарафа. – Помогни ми да го накараме да погълне това.

Хю присви очи.

– Не се обиждай, мадам, но точно сега нямам голям апетит.

– Майка ми е писала, че е добре да се дават много течности на отровените. Така отново се балансират телесните течности. – Алис сложи главата му в скута си. – Моля те, милорд. Моля те, изпий това.

По челото на Хю все още блестяха ситни капчици пот, но в очите му за малко проблесна смях, когато погледна към извивката на гърдите й.

– Знаеш, че съм изгубен, когато започнеш да използваш изисканите си маниери. Много добре, мадам, ще изпия каквото ми дадеш, стига да не е зелено на цвят.

Алис вдигна поглед към Бенедикт.

– Смятам, че вече се чувства много по-добре. Извикай сър Дънстън. Ще имаме нужда от помощта му, за да върнем милорд в спалнята му.

– Да. – Бенедикт отново тръгна към вратата.

– Гръм и мълнии – промърмори Хю. – Няма да ме носите като дете!

В крайна сметка успя да стигне до края на коридора на собствените си крака, но Алис, Бенедикт и Дънстън го подкрепяха непрекъснато. Когато най-последно се строполи в огромното си абаносово легло, Хю заспа мигновено.

– Отрова? – Дънстън стоеше до леглото, стиснал огромните си ръце в юмруци – Сър Хю е бил отровен? Сигурна ли си?

– Да. – Алис се намръщи. – Но засега не трябва да казваш нищо за това, сър Дънстън. Само ние четиримата знаем истината и бих искала за известно време да си остане така.

– Да не казвам нищо? – Дънстън се втренчи в нея, все едно гледаше луда. – Ще обърна тази проклета крепост надолу с главата. Ще беся прислужниците от кухнята един по един, докато открия кой е сложил отровата в чашата на сър Хю.

– Сър Дънстън...

– Най-вероятно тук има пръст Рейвънхол. – Челото на Дънстън се сбърчи, докато той наместваше фактите така, както му изнася. – Да, това е лесно да се обясни. Преди да си тръгне вчера, сър Винсът

несъмнено е подкупил някой от прислужниците тук, в Скарклиф, за да сложи лоши билки в чая.

– Сър Дънстън, стига толкова. – Алис стана от стола до леглото. – Аз ще се погрижа за това.

– Не, мадам, сър Хю не би искал да се замесваш в такава проклетата работа като тази.

– Вече съм замесена – Алис стисна зъби, за да не повиши глас. – И знам много повече за отровите от теб, сър. Ще открия средството, чрез което е сторено това. И тогава, може би, ще знаем кого да обвиняваме.

– Сър Винсът от Рейвънхол трябва да обвиняваме – заяви Дънстън.

– Не можем да сме сигурни. – Алис започна да крачи напред-назад из спалнята. – И освен това знаем, че само чаят на сър Хю е бил отровен. Това означава, че или билките са сложени в чашата му, докато са го носили към кабинета, или...

– Ще намеря този проклет прислужник – прекъсна я гневно Дънстън – и до обяд ще бъде обесен.

– Или – побърза да добави Алис – отровата вече е била в чашата, когато чаят е бил налят в нея.

Лицето на Дънстън издаваше недоумението му.

– Вече е била в чашата?

– Да, сър. В кухните винаги е много оживено Няколко капки от много силна отрова на дъното на чашата едва ли ще бъдат забелязани, когато чаят се налива в нея.

– Нима няколко капки са достатъчни, за да убият човек?

– Отварите от някои билки са много отровни. – Някои отвари, но не много, добави наум Алис. А билките, използвани за тези отрови, са много редки, поне според бележника на майка ѝ.

Бенедикт погледна към сестра си над заспалия Хю.

– Не е тайна коя посуда използва сър Хю. Не би било много трудно за отровителя да познае чашата му.

– Да. – Алис продължи да крачи, стиснала ръце зад гърба си. – Сър Дънстън, аз ще се заема с това разследване, разбираш ли ме? Една война с Рейвънхол ще струва много човешки животи и аз няма да си изцапам ръцете с кръвта на невинни хора, ако има и друг начин.

– Можеш да си сигурна, мадам, че няма да има друг начин, когато сър Хю се събуди. – Изражението на Дънстън беше направо диво. – Той ще си отмъсти веднага щом укрепи достатъчно, за да седи на коня.

Алис погледна към Хю. Никой не знаеше по-добре от нея, че

веднъж решил ли е да действа, нищо не може да го спре.

Тя се обърна с лице към Дънстън и Бенедикт.

– В такъв случай трябва да действам бързо.

Алис затвори бележника на майка си, опря ръце на бюрото си и погледна младия кухненски прислужник, който стоеше пред нея.

– Ти ли занесе зеления чай на сър Хю тази сутрин, Люк?

– Да, милейди. – Люк гордо се ухили. – Удостоен съм с честта всяка сутрин да му нося чая.

– Кой те удостои с тази чест?

Люк я погледна учудено.

– Мастър Ълбърт, разбира се.

– Кажы ми. Люк, днес спира ли се да разговаряш с някого, на път за кабинета на лорд Хю?

– Не, милейди. – В очите на момчето се появи тревога. – Въобще не съм спирал, кълна се. Отидох направо в кабинета му точно както ми беше заповядано. Кълна се, чаят беше още топъл, когато го занесох. Ако е бил студен, когато негово благородие е пил от него, вината не е моя, милейди.

– Успокой се, Люк. Чаят беше достатъчно топъл – увери го Алис.

Люк засия.

– Значи лорд Хю е доволен от услугите ми?

– Бих казала, че тази сутрин е бил доста изненадан от тях.

– В такъв случай, мастър Ълбърт може би скоро ще ми позволи да сервирам в голямата зала – каза доволно Люк – Това е най-голямото ми желание. Майка ми ще бъде горда с мен.

– Сигурна съм, че скоро ще постигнеш целта си, Люк. Изглеждаш ми решително момче.

– Така е, милейди – увери я пламенно Люк. – Лорд Хю ми каза, че истинската сила на всеки човек, независимо от положението му в обществото, е в неговата решителност и воля. Ако те са силни, човек постига целите си.

Въпреки тревогата си, Алис се усмихна при мисълта, че Хю съветва един прислужник от кухнята.

– Лорд Хю наистина казва мъдри неща. Кога ти е казал това?

– Вчера сутринта, когато го попитах как може да пие зелен чай всеки ден. Аз самият никога не го докосвам.

Алис въздъхна.

– Можеш да се върнеш към задълженията си, Люк.

– Да, милейди.

Алис изчака, докато Люк излезе от кабинета ѝ, преди отново да отвори бележника на майка си. Един въпрос получи отговора си. Люк беше честно момче. Повярва му, когато ѝ каза, че не е срещал никого, докато е отивал към кабинета на Хю.

Това означаваше, че отровата не е била сложена в чашата след наливането на чая.

Коего, на свой ред, говореше, че се търси отрова, която би могла да се сложи, без да бъде забелязана, на дъното на чиста чаша. Трябваше да е толкова силна, че само няколко капки да успеят да причинят болест или смърт.

Стисна силно очи при мисълта, че за съвсем малко не изгуби Хю. По тялото ѝ премина студената тръпка на ужаса.

Трябваше да открие отровителя, преди той или тя да удари отново. Трябваше да го открие, преди Хю да обсади крепостта на братовчед си и да унищожи завинаги малката искрица надежда за мир между Рейвънхол и Скарклиф.

Алис се съсредоточи върху бележките на майка си, отнасящи се до отровни отвари от билки.

Когато се приготви по тази рецепта, малкото количество може да успокои силни болки в червата. Но ако се даде прекалено много, ще убие.

На вратата се почука дискретно.

– Влез – извика Алис, без да сваля поглед от страницата.

Ълбърт показва глава.

– Викала си ме, милейди?

– Да, Ълбърт. – Алис го погледна. – Искам да се погрижиш днес всяка чиния и чаша в тази къща да бъдат изтъркани добре, преди да се сервира нещо.

– Но всичко се мие след всяко хранене, милейди, точно както ти по-ръча – заекна Ълбърт, явно смутен от заповедта ѝ.

– Знам, Ълбърт, но искам днес отново да бъдат измити, преди да се сервира обяда. Ясно ли е?

– Да, милейди. Преди обяда. Ще се разпоредя веднага. Има ли нещо друго?

Алис се поколеба.

– Лорд Хю няма да се храни с нас днес. В спалнята си е и не иска да бъде обезпокояван.

Ълбърт веднага се разтревожи.

– Нещо не е наред ли, милейди?

– Не. Настинал е леко. Ще му дам една отвара и до утре ще се оправи.

Лицето на Ълбърт се проясни.

– Да изпратя ли още зелен чай в спалнята му?

– Не мисля, че е необходимо. Благодаря ти, Ълбърт. Свободен си. Не забравяй всичките чинии, кани и чаши да се измият незабавно.

– Да, милейди. Веднага ще се погрижа. – Ълбърт се поклони и излезе.

Алис се опита да се отърси от мрачните страхове, които заплашваха да я залезят цялата. Обърна друга страница на бележника и се зачете в прилежния почерк на майка си.

Водният часовник на бюрото ѝ капеше бавно. Мина още един час.

След доста време Алис затвори бележника и остана така, замислена над това, което бе научила.

Както бе очаквала, тайните за приготвянето на отрова, толкова силна, че да се даде по начина, по който бе дадена тази на Хю, бяха забулени в мистерия.

Страхът от отравянето беше обяснимо чувство, но в действителност опасността не беше съвсем истинска. Всъщност повечето отрови просто не бяха достатъчно ефикасни.

Обратно на вярванията на много хора, създаването на смъртоносна отвара не е лесна работа. Само опитните градинари знаят подходящите растения. Много познания и експерименти са необходими, за да се приготви извлекът. Само някои любител на билките, който изучава отровите и техните противоотрови, или някой псевдоучен, изучаващ тайните на тъмните изкуства, би си направил труда да губи времето си в изучаване на отвари, които могат да убиват.

Имаше доста практически проблеми, свързани със създаването на смъртоносни отвари. Беше изключително трудно да се определи подходящата доза. Едновременно с това още по-трудно е да се рафинира отровата дотолкова, че само съвсем малко количество да причини вреда. А още по-трудно бе да се определи степента на надеждност. Повечето отрови бяха напълно непредсказуеми.

Както бе написала майка ѝ в бележника си, много по-лесно бе човек да се разболе и умре от развалена храна, отколкото от отрова.

Алис мислено изреди заключенията, до които бе стигнала. В околността нямаше много хора, които биха могли да създадат смъртоносна отрова и да намерят сигурен начин да накарат жертвата си да я приеме.

Не, не жертва, а жертви.

Защото те бяха две, напомни си Алис. Калвърт от Оксуик също беше отровен.

Но кой би искал да убие и досадния монах, и легендарния рицар? Каква беше връзката между двамата?

Алис размишлява дълго върху този въпрос.

Единственото, което свързваше жертвите досега, доколкото се сещаше тя, беше интересът към Камъните от Скарклиф. Но след като Хю намери зеления кристал, той се отказа от търсенето на останалата част от съкровището. Той дори не вярваше в съществуването му.

Калвърт, от друга страна, очевидно бе вярвал в старата легенда. Бе вярвал дотолкова, че бе рискувал да проучва опасните пещери на Скарклиф, за да търси съкровището.

Двамата мъже нямаха никаква връзка помежду си, Поне доколкото се сещаше Алис.

Запита се да не би истината да е някъде на друго място в миналото. Все пак тук бе имало още едно отравяне.

Нисичка, засмяна млада послушница въведе Алис в кабинета на игуменката по-късно този следобед. Джоан се изправи, усмихната, иззад бюрото си.

– Лейди Алис. Моля, седни. Какво те води тук в този час?

– Съжалявам, че те безпокоя, мадам. – Алис изчака, докато послушницата затвори вратата, после седна на дървения стол.

– Сама ли си дошла? – Джоан отново зае мястото си.

– Да. Прислужниците си мислят, че съм излязла на разходка. Трябва да се върна в крепостта възможно най-бързо. – Искаше да се върне, преди да се събуди Хю. – Няма да ти отнемам много време.

– Винаги се радвам да те видя, Алис, знаеш го. – Джоан скръсти ръце и я погледна загрижено. – Нещо май те притеснява?

– Да, мадам. – Алис си пое въздух. – Трябва да ти задам няколко въпроса.

– Относно?

– Относно сестра Катрин, лечителката.

Джоан се намръщи.

– Можеш да зададеш въпросите си направо на нея. Веднага ще изпатя да я извикат.

– Не е възможно. – Расото на Джоан шумолеше, докато тя вървеше бързо по коридора. – Сестра Катрин е опитна лечителка. Не би отровила никого.

– Не ти ли се струва странно, че е изчезнала? – попита Алис.

– Трябва да е някъде из манастира.

– Проверихме в параклиса, в градината и в трапезарията. Къде другаде би могла да бъде?

– Може би медитира в килията си и не е чула послушницата, която изпатих да я повика. Или може би страда от някой от пристъпите си на меланхолия. Лекарството, което взема за нея, понякога я кара да заспива дълбоко.

– Това е много тревожно.

– Подозренията ти са още по-тревожни – каза бързо Джоан. – Сестра Катрин е в този манастир от близо трийсет години.

– Да, точно това ме накара да се замисля дали някак си не е замесена във всичко това. – Алис погледна към редицата от дървени врати по протежението на коридора. Всяка имаше малко прозорче с решетки.

В коридора беше тихо. Повечето от килиите бяха празни по това време на деня. Монахините бяха заети с многобройните си задължения в градината, кухнята и библиотеката.

Джоан погледна през рамо.

– Каза, че родителите на лорд Хю са били отровени преди почти трийсет години?

– Да. Всички си помислили, че майка му е била отровителката. Тя била опозорената. Но днес аз се замислих над това.

– Какво те кара да мислиш, че сестра Катрин може да знае нещо за инцидента, различно от слуховете, които са достигнали до нея тогава?

– Спомняш ли си деня, в който я срещнахме в градината на манастира?

– Разбира се.

– Тя каза нещо в смисъл, че един мъж лесно може да наруши годежен обет. Изглеждаше странно огорчена.

– Казах ти, Катрин страда от меланхолия. Често изглежда тъжна и огорчена.

– Да, но ми се струва, че тогава в реакцията ѝ имаше нещо лично.

Тя ме предупреди да не отлагам сватбата си, защото в противен случай мога да се окажа изоставена.

– И какво от това? – Джоан спря пред последната врата. – Това просто беше един практичен съвет.

– Говореше като жена, която е изпитала унижението на развален годеж на собствения си гръб – настояваше Алис. – Започнах да се чудя дали самата тя не е сложила расото след някаква подобна случка.

– Това едва ли е нещо необичайно – Джоан почука върху тежката дъбова врата. – Много жени са влезли в манастир по тази причина.

– Знам, че е така. Но искам да попитам сестра Катрин дали нейната причина е била такава.

Джоан я погледна в очите.

– И какво, ако е била?

– Тогава ще искам да разбере дали мъжът, който е нарушил годежната си клетва към нея, не е бил бащата на Хю, сър Матю от Рейвънхол.

Джоан се намръщи.

– Но според разказа, сър Матю не е нарушил клетвата си. От това, което съм чувала, той наистина е искал да се ожени за дамата, която е избрало семейството му. Всички смятат, че е искал да запази бедната майка на Хю за своя любовница. Говори се, че затова го е отровила.

– Така се говори – призна Алис. – Ами ако не е станало така? Ако Матю се е върнал от Франция, разбрал е, че има син, и е решил да се ожени за жената, която го е родила?

– Искаш да кажеш, че дамата, за която е бил сгоден, може би е искала да си отмъсти?

– Възможно е, нали?

– Малко крайно ми звучи – отвърна Джоан.

– Ти самата каза, че сестра Катрин страда от крайни настроения – напомни ѝ Алис.

Джоан се надигна на пръсти и надникна през решетката.

– Килията ѝ е празна. В цялата тази работа има нещо много странно.

– Ще се окаже, че е напуснала манастира.

– Но къде би могла да отиде? Сигурна съм, че все някой щеше да забележи, ако е взела някой от конете ни.

Алис също надникна през решетката.

– Върху леглото ѝ има къс пергамент.

– Сестра Катрин е изключително подредена. Не би оставила разхвърляни лични вещи.

Алис я погледна.

– Освен ако не иска някой да го открие.

Джоан гледаше все по-разтревожено. Без да казва нищо, тя вдигна тежката халка, завързана на колана ѝ, и избра един от ключовете. Пъхна го в ключалката на вратата.

Само след миг Алис вече беше в малката стая. Едва ли имаше какво да се види, като се изключат тясното легло, малката дървена ракла и навитият пергамент върху сламеника.

Алис понечи да вземе пергаментата, но спря и погледна Джоан. Игуменката кимна безмълвно.

Алис взе пергаментата и го разгъна внимателно. На леглото падна тежък златен пръстен със зелен камък.

– Това на сестра Катрин ли е?

– Ако е, значи го е крила през всичките тези години. Никога преди не съм го виждала.

– Изглежда ми познат. – Алис вдигна поглед. – Сигурна съм, че лейди Ема има пръстен, който много прилича на този Казвала ми е, че сър Винсът ѝ го дал, когато се сгодили.

– Все по-лошо и по-лошо – промърмори Джоан. – Какво пише в писмото?

– Всъщност е съвсем кратка бележка.

– Прочети я.

Алис се намръщи над прецизния почерк.

Копелето плати за греховете на майка си и баща си. Всичко е свършено.

– Мили Боже, какво е искала да каже? – прошепна Джоан.

– Катрин явно смята, че е осъществила отмъщението си. – Алис сгъна пергаментата. – Няма как да знае, че се е провалила.

Ключовете на Джоан издрънчаха, когато тя се обърна към вратата.

– Ще кажа на някоя от монахините да разпита из селото. Може би някой е виждал Катрин.

Алис погледна през тясното прозорче на килията. Сивата мъгла навън бе станала по-тъмна.

– Става късно. Трябва да се върна в крепостта, преди някой да се е разтревожил за отсъствието ми. – По-точно Хю, който може вече да се е събудил и да обмисля отмъщението си.

– Ще ти се обадя, ако разбере къде се намира лечителката – каза ѝ

Джоан.

– Благодаря ти – отвърна тихо Алис. – Мисля, че ще е най-добре да не се споменава за отровата, игуменке. Знаеш колко се страхуват хората от подобни неща.

– Да. Няма да казвам нищо за нея – обеща Джоан. – Бог ми е свидетел, че нямаме нужда от още слухове за отрови в това имение.

– Съгласна съм. Ще говорим утре, мадам. А сега, трябва да се прибирам, ако искам да оправя нещата, преди над тези земи да се разрази още една буря.

Бенедикт чакаше сестра си в голямата зала. Посрещна я с явно нетърпение.

– Слава Богу, че се върна – каза той. – Лорд Хю се събуди преди по-малко от час и веднага попита за теб. Когато му казах, че си излязла, това не му хареса.

Алис свали наметалото си.

– Къде е той?

– В кабинета си. Каза, че трябва да отидеш при него веднага.

– Възнамерявам да направя точно това. – Алис тръгна към стълбите.

– Алис?

Тя спря.

– Да, какво има?

– Има нещо, което искам да ти кажа. – Бенедикт се огледа, за да се увери, че никой от слугите не може да ги чуе. Пристъпи към Алис и снисши глас: – Аз бях при сър Хю, когато му стана зле.

– Знам. И какво от това?

– Първата дума, която каза, когато разбра, че е изпил отрова, беше твоето име.

Алис трепна като при удар. На раменете ѝ сякаш се стовари огромен товар.

– Помислил си е, че аз съм се опитала да го убия?

– Не. – Бенедикт се усмихна накриво. – В първия момент и аз си помислих така. Казах му, че това е невъзможно, тогава той ми обясни, че вика теб, защото знае, че ти си единствената, която може да го спаси. Обвиняваше Винсът от Рейвънхол от самото начало. Никога не те е подозирал.

Непоносимият товар се смъкна от раменете ѝ. Тя се усмихна на

Бенедикт с треперещи устни.

– Благодаря ти, че ми го каза, братко. Това успокоява сърцето ми много повече, отколкото можеш да си представиш.

Бенедикт се изчерви.

– Знам колко много го обичаш. Сър Дънстън казва, е мъж с характера на лорд Хю не се отдава на сладки чувства. Сър Дънстън ми каза, че лорд Хю се присмива на любовта и че никога няма да даде сърцето си на жена. Но аз си помислих, че е редно да знаеш, че поне ти вярва. Сър Дънстън казва, че е много неприсъщо за милорд да се доверява на който и да било.

– Това е добро начало, нали? – Алис се обърна и забърза нагоре по стълбите.

Стисна здраво бележката и пръстена на Катрин, когато стигна коридора на последния етаж. Спря пред вратата на кабинета на Хю и почука силно.

– Влез. – Гласът му беше леден.

Алис си пое дъх и отвори вратата.

Хю седеше зад бюрото си. Пред него беше разгъната карта. Вдигна поглед, когато Алис влезе. Когато я видя, скочи на крака и се подпря на бюрото. Очите му блестяха диво.

– Къде, по дяволите, беше, мадам?

– В манастира. – Алис го погледна внимателно. – Изглежда, си се възстановил, сър. Как се чувстваш?

– Апетитът ми се възвърна – отвърна Хю. – Както, изглежда, и апетитът ми за отмъщение.

– Явно не си единственият, който обича това блюдо, милорд. – Алис хвърли пергаментата и пръстена на бюрото – Днес явно си станал жертва на жена, чиято жажда за отмъщение е била по-силна дори от твоята.

Глава 19

– Лечителката се е опитала да ме отрови? – Хю вдигна поглед от краткото писмо, което Катрин бе оставила на леглото си. Беше изумен от това, което му каза Алис, но не можеше да отрече доказателството, което донесе от манастира.

– Съдейки по пръстена и по съдържанието на бележката, стигам до извода, че тя е била жената, сгодена за баща ти. – Алис се отпусна на един стол. – Бих се осмелила да предположа, че когато сър Матю се е върнал от Франция, ѝ е изпратил съобщение, че възнамерява да развали годежа им.

– За да може да се ожени за майка ми, така ли? – Хю полагаше огромно усилие да запази гласа си спокоен и безстрастен. Но в сърцето му се промъкваше някакво непознато досега чувство. Баща му е имал намерение да го признае за свой син.

– Да. – Очите на Алис бяха изпълнени с топлина. – Мисля, че най-вероятно точно това се е случило.

Хю я погледна и осъзна, че тя разбира всичко. Не беше необходимо да се опитва да обяснява какво означават разкритията ѝ за него. Както обикновено, Алис го разбираше, без да се налага да изразява чувствата си с думи.

– И Катрин е отровила родителите ми. – Хю пусна краищата на пергамента и той бавно се сгъна. – Тя ги е убила.

– Така изглежда.

– Сякаш историята на живота ми току-що бе написана отново – прошепна той.

– Голям грях е, че истината е останала скрита през всичките тези години.

– Като си помисля как са ме учили още от люлката да мразя всичко, свързано с Рейвънхол... – Хю спря, не можеше да довърши изречението си.

Няма да забравя, дядо.

Чувстваше се така, сякаш силните каменни основи, върху които бе изграден целият му живот, сега се разклащат под него.

Баща му се бе върнал от Франция с намерението да се ожени за майката на детето си. Той не бе прелъстил, а след това изоставил младата Маргарет от Скарклиф.

– Точно както сър Винсът е бил учен да мрази теб – каза тихо Алис, изтръгвайки го от мислите му.

– Да. Двете семейства и тези земи са платили скъпо за престъплението й. – Хю срещна погледа й и се опита да обмисли логично настоящото положение. – Но защо Катрин е чакала до днес, за да се опита да ме отрови? Защо не е използвала проклетата си отвара, когато за първи път дойдох в Скарклиф?

Алис сбърчи замислено вежди.

– Не съм съвсем сигурна. Много въпроси, освен този, все още остават без отговор.

– Щеше да й е много по-лесно да ме убие преди седмици. – Хю удари с пергамента по бюрото си. – Домакинството беше зле организирано и за един отровител би имало хиляди възможности, а и тук нямаше никой, който да е имал представа, как да ме спаси. Защо е чакала?

Алис нацупи устни.

– Може би е намирала някакво удовлетворение в самата вражда. Докато е съществувала, тя е можела да се наслаждава на това, което е създала.

– Да.

– Катрин може би се е ядосала от вчерашното посещение на сър Винсът и семейството му. Всички те видяха как яздиш през селото заедно с Винсът.

– Разбира се. – Хю се запита защо не се бе сетил веднага. Явно не мислеше ясно. Тайната на миналото му определено се отразяваше зле на разума му – Вероятно е видяла в това първата стъпка на помиряването между Скарклиф и Рейвънхол.

– Да. – Алис започна да почуква с пръсти по коляното си.

– Какво те тревожи?

– Все още не мога да разбера защо е отровила монаха. Не виждам причина.

– Вероятно никога няма да узнаем, освен ако не я открием. – Хю се изправи решително. – И възнамерявам да направя точно това. – Понечи да заобиколи бюрото си.

– Къде отиваш, милорд?

– Да говоря с Дънстън. Искам Скарклиф да бъде претърсен основно. Отровителката не би могла да стигне далеч пеша. Ако действаме бързо, може би ще я намерим, преди да се разрази бурята.

Ярка светкавица и последвалата я гръмотевица осуетиха този план, преди още Хю да е спрял да говори.

– Прекалено късно е, милорд.

– Дявол да го вземе. – Хю отиде до прозореца. Дъждът плющеше силно, вятърът виеше. Факлите биха били напълно безполезни в този ураган. Хю изръмжа още нещо, преди да затвори капациите.

– Не се тревожи – каза Алис. – Ще я намерим утре сутринта.

– Да – съгласи се Хю. – Ще я намерим.

Обърна се и видя, че Алис го наблюдава замислено. Погледът ѝ беше забулен от силна тревога. Тревога за него. Така изглеждаше, когато се притесняваше за някого, когото цени. Някой, когото обича.

Неговата съпруга.

За миг се почувства като омагьосан само от факта, че тя седи тук, при него, в кабинета му. Полите на роклята ѝ бяха подредени прилежно около нозете ѝ. Блясъкът на мангала осветяваше тъмните пламъци на косите ѝ. Коси с цвят на залез, преди да го погълне нощта.

Неговата съпруга.

Днес тя бе спасила живота му и бе открила истината за миналото му.

Беше му дала твърде много.

Заля го вълна от чувства. Силата им беше по-могъща от вятъра, брулещ стените на крепостта.

Не можеше да даде име на чувството, което се надигаше в него, но то го изпълваше с дълбок копнеж. Изведнъж му се прииска от дъното на душата да има нов списък с изящни комплименти. Имаше нужда от елегантните думи на Джулиън. Искаше да каже нещо запомнящо се, нещо, което би казал един поет. Нещо толкова красиво, колкото самата Алис.

– Благодаря ти – каза ѝ.

Няколко часа по-късно, в топлината на голямото си легло, Хю се наведе над Алис и още веднъж се наслади на мекотата и готовността на тялото ѝ. Усети първо слабото потреперване, топлината ѝ се стегна около него и тогава чу задъхания вик на освободението ѝ.

За миг изпита някакво странно чувство на благоговение и благодарност. Не беше сам в бурята. Алис беше с него. Можеше да я докосва, да я усеща, да се държи за нея. Тя беше част от него.

Чувството изчезна толкова бързо, колкото се бе появило, и той отново се изгуби в сладката страст на Алис. Тя го обгърна и го понесе. Той се предаде на буйните ветрове, издавайки дрезгав, приглушен вик на задоволство и учудване.

Тук, в тъмнината с Алис, не беше необходимо да овладява бурята. Можеше да се носи с нея напред, към мястото, където миналото не хвърляше сенките си.

Когато всичко свърши, той лежа безмълвно известно време, наслаждавайки се на удоволствието да усеща Алис до себе си.

– Хю?

– Да?

– Не си заспал.

Той се усмихна в тъмнината.

– Нито пък ти, както изглежда.

– Какви мисли те държат буден в този късен час?

– Не мислех. Слушах.

– Какво?

– Нощта.

Алис замълча за момент.

– Аз не чувам нищо.

– Знам. Ветровете утигнаха и дъждът спря. Бурята спря.

– Странен ден. – Джоан спря пред портата на манастира и се загледа в гъстата мъгла, обвила Скарклиф. – Ще се радвам, когато всичко свърши.

– Не си единствената, която ще се радва на края на тази история. – Алис пхна бележника на майка си под мишница и оправи качулката на наметалото си. – Признавам, че част от мен се моли Хю да не открие лечителката.

Хю бе тръгнал да търси Катрин на зазоряване. Бе взел със себе си Бенедикт и всички мъже от крепостта, годни да носят оръжие.

Неспокойна и разтревожена, Алис се разхожда из крепостта докато ѝ омръзна да е сама. С намерението да се заеме с нещо полезно, тя взе бележника на майка си и отиде в селото.

В малката манастирска болница имаше достатъчно работа. Когато приключи с раздаването на лекарства за кашлица и отвари за ревматизъм, Алис се присъедини към монахините за обедните молитви и за обяда.

– Разбирам – отвърна Джоан. – Всичко ще е много по-просто, ако Катрин просто е изчезнала, но това е малко вероятно.

– Права си. Лорд Хю ще я търси до самите порти на ада, ако се наложи. – Алис погледна в мъглата. – Мога само да се надявам, че когато

я открие, той също ще намери покой.

Джоан я погледна мило, с разбиране.

– Никой не може да намери истински покой в миналото, Алис. Трябва да го търсим в настоящето.

Алис стисна по-силно бележника на майка си.

– Много си мъдра, мадам.

Джоан се усмихна горчиво.

– Това е урок, който научих по най-трудния начин, точно както трябва да стане с всеки човек.

За първи път Алис се запита какво бе накарало Джоан да се отдаде на религиозния живот. Някой ден трябваше да я попита. Не днес, разбира се. Все още беше прекалено рано за такива лични неща, но щеше да има достатъчно възможности за подобен разговор в бъдещето. Нещо ѝ подсказваше, че зараждащото се приятелство между нея и игуменката ще е много важно и за двете. Въпреки мрачния ден, Алис усещаше в себе си топлина. Бъдещето ѝ беше тук, в Скарклиф И животът щеше да е хубав.

– Приятен ден, мадам. – Алис тръгна към портата.

– Приятен ден и на теб, милейди.

Алис вдигна ръка за довиждане и излезе от двора на манастира.

Мъглата се бе съгъстила толкова, че тя едва виждаше накъде върви. Знаеше, че мъглата затруднява много търсенето на Хю. Знаеше също, че той няма да се откаже от него. Щеше да претърсва Скарклиф и околните земи, докато не открие Катрин.

Не можеше да го обвинява. Все пак, той търсеше жената, която най-вероятно бе убила родителите му. Алис знаеше, че що се отнася до Хю, фактът, че тя очевидно се бе опитала да отрови и него, бледнееше пред престъпленията ѝ отпреди трийсет години.

Катрин му бе отнела и двамата родители. Беше го лишила от земите, които са му се падали по право. Беше го оставила на грижите на един огорчен старец, който бе гледал на него само като на оръжие за отмъщение.

Алис потрепери при мисълта, какво би се случило на Хю, ако съдбата не го бе отвела в дома на Еразъм от Торнууд. Някой ден, каза си тя, би искала да благодари на този мъж, който бе успял да попречи на бурите, вилнеещи в душата на Хю, да го завладеят напълно.

Алис не можеше да обвинява Хю за решимостта му да намери Катрин, но сега, когато отново остана сама, чувството за безпокойство я обзе отново. Имаше нещо в цялата тази работа, което ѝ убягваше.

Прекалено много неща не можеха да бъдат обяснени. Прекалено въпроси все още нямаха отговор.

Защо е убила монаха?

Задаваше си този въпрос за стотен път днес, докато вървеше покрай селските къщи. Мъглата обвиняваше всичко в тишина. Хората не бяха излезли на работа в полето. Жените не бяха в градините. Децата играеха на топло край огнищата. Алис беше сама на пътя към крепостта.

Монахът. Трябваше да има някаква връзка между Калвърт и отравянето на родителите на Хю.

Тъмна фигура с качулка се появи от мъглата току пред Алис. Тя замръзна на мястото си. Леден ужас сграбчи цялото ѝ тяло.

– Време беше да се появиш. – Човекът посегна да я хване. – Започнахме да се чудим дали няма да останеш в манастира до вечерня.

Алис отвори уста, за да извика, но беше твърде късно. Една груба длан вече бе притиснала устните ѝ.

Тя пусна бележника на майка си и зарита отчаяно. Краката ѝ се оплетоха в полите на роклята ѝ, но тя успя да ритне нападателя в кокалчето.

– По дяволите – процеди през зъби мъжът. – Знаех си, че няма да е толкова лесно. Да не кажеш нищо... – Той дръпна качулката ѝ ниско надолу и тя вече не виждаше нищо.

Алис се бореше ожесточено. Размахваше напосоки ръце, търсейки някаква цел, докато нападателят я вдигна от земята. И тогава чу приглушените стъпки по пътя и разбра, че мъжът не е сам.

– Не ѝ позволявай да вика, Фултън, каквото и да прави – сопна се другият мъж. – Не сме далеч от селото. Някой може да я чуе.

Алис удвои усилията си да вика за помощ и успя да забие зъбите си в дланта на Фултън.

– Проклятие – изсъска Фултън. – Кучката ме ухапа.

– Запуши устата ѝ с някакъв парцал.

Алис се бореше, обзета от силна паника, когато пхнаха един мръсен парцал в устата ѝ и го завързаха отзад на тила.

– Побързай, Фултън. Трябва да се махнем от този път. Ако сър Хю и хората му връхлетят върху нас в тази мъгла, ще умрем, преди да сме разбрали какво става.

– Сър Хю няма да се осмели и с пръст да ни пипне, докато държим жена му за заложница – възрази Фултън, но в гласа му се долавяше несигурна нотка.

– Не бих разчитал на оцеляване при евентуална среща, ако бях на

твое място – каза другият мъж.

– Но сър Едуард твърди, че Хю Непрекклонния е необичайно привързан към съпругата си.

Сър Едуард. Алис беше толкова изненадана, че за миг се укроти. Нима тези хора говореха за Едуард от Локтън? Невъзможно. Едуард не би рискувал да си навлече гнева на Хю по този начин. Самият Хю беше уверен, че противният Едуард се страхува от него.

– Сър Хю може и да е привързан към момичето – каза другият мъж, – но Еразъм от Торнууд не случайно е заповядал върху меча на тъмния рицар да се инкрустират думите *Предизвикващ бури*. Побързай. Трябва да се движим бързо, в противен случай всичко е изгубено.

Алис разбра, че бе паднала право в капана.

Алис премига няколко пъти, когато най-после свалиха качулката от лицето ѝ. И веднага разбра, че се намира в една от пещерите на Скарклиф. Светлините на факлите хвърляха сенки върху влажните каменни стени. Някъде в далечината капеше вода.

Фултън развърза парцала от устата ѝ. Алис се намръщи и изтри устни с ръкава на наметалото си.

Катрин излезе бавно от тъмнината и застана пред нея. Лицето на лечителката бе обвито от меланхолия. Очите ѝ бяха мрачни.

– Няма да ми повярваш, но съжалявам за всичко, което се случи, лейди Алис. Мисля, че беше неизбежно. Веднъж те предупредих, че греховете на миналото раждат лошо биле.

– Не миналото направи отровата, Катрин. Ти я направи. Последният ти опит се провали, не знам дали знаеш. Няма да имаш друга възможност. Дори в момента сър Хю претърсва земите си. Рано или късно ще те открие.

Едуард от Локтън се появи в тъмния проход. В светлината на факлите чертите му много приличаха на чертите на зъл демон. Малките му, лукави очички блестяха злобно.

– Той вече претърси най-външната част на пещерите, но не откри нищо. Все пак не знаеше къде да гледа, нали, Катрин?

Катрин не се обърна към него. Погледът ѝ остана върху Алис, сякаш се опитваше с усилие на волята си да я накара да разбере.

– Едуард е мой братовчед, лейди Алис.

– Твой братовчед? – Алис се загледа в Едуард. – Нищо не разбирам.

– Това ми е ясно. – Жълтите зъби на Едуард проблеснаха в брадата

му. – Но ще разбереш, мадам. Можеш да си сигурна, скоро ще разбереш всичко. Както и онова копеле, съпругът ти, ще разбере точно преди мечът ми да пререже гърлото му.

На Алис ѝ приля от горчивия гняв, който звучеше в думите му.

– Защо толкова мразиш съпруга ми?

– Защото раждането му развали всичко. Всичко. – Едуард махна раздражено към Фултън и другия мъж и двамата пристъпиха в сенките на друг тъмен тунел. Едуард се приближи към Алис. – Катрин трябваше да се омъжи за Матю от Рейвънхол, нали разбираш. Аз самият уговорих годежа.

– Родителите ми починаха, когато бях на тринайсет години – прошепна Катрин. – Едуард беше единственият ми роднина. Съдбата ми беше в неговите ръце.

– Тя имаше голяма зестра, наследство от майка ѝ, и аз имах големи планове за нея – изръмжа Едуард. – Матю от Рейвънхол беше наследник на няколко имения. Семейството му искаше зестрата на Катрин. Бяха готови да спазарят едно от именията си за нея. Сделката беше добра.

– Смятал си да се облагодетелстваш от брака на братовчедка си – обвини го Алис.

– Разбира се. – Едуард сви присмехулно рамене. – Бракът е бизнес. Жените стават само за две неща – за спане и за брак. Всяка кръчмарска прислужница става за първото, но само наследница – за второто.

– И ти реши да сложиш ръка върху твои собствени земи – каза гневно Алис.

Устните на Катрин се изкривиха в горчива гримаса.

– Той искаше много повече от собствено имение.

Едуард се намръщи.

– Планът ми беше да се отърва от сър Матю след сватбата. Като негова вдовица, Катрин щеше да е още по-ценна. Щях да поискам още земя и доста пари за ръката ѝ.

– Какво си смятал да направиш? – възкликна Алис. – Да не би да си възнамерявал да тровиш съпрузите ѝ, за да можеш да я продаваш отново и отново?

– Кълна ти се, не съм знаела за намеренията му – каза отчаяно Катрин. – Бях само едно невинно момиче. Не знаех нищо за мъжете и техните заговори.

– Ха! – Едуард я погледна злобно. – Но нищо не се получи. Матю се върна от Франция, решен да се ожени за онази кучка, Маргарет. Знаеше, че семейството му ще се противопостави, затова смяташе да го

направи тайно. Но аз разбрах за плановете му в навечерието на сватбата.

– Значи ти си убил Матю и Маргарет?

– Сър Матю не трябваше да умира – сопна се Едуард. – Той трябваше да се ожени за Катрин, какъвто беше планът ми. Но глупакът пил от чашата на Маргарет. И това го уби.

Алис се втренчи в него.

– Откъде си научил толкова много за отровите?

По лицето на Едуард за миг се изписа самодоволство.

– Научих се да приготвям отварата преди години, когато живях известно време в Толедо. Използвал съм я неведнъж през годините. Тя е отлично оръжие, защото дори и да се разбере, всички предполагат, че убиецът е жена.

– Точно както е станало преди трийсет години – каза Алис.

Усмивката на Едуард беше ужасна за гледане.

– Да. Всички решиха, че Маргарет е отровила любовника си, след което е отнела и собствения си живот. Никой не е търсил истинския убиец.

– Мъжете винаги са убедени, че отровата е женско оръжие – каза Катрин.

Алис се уви по-плътено в наметалото си, за да се предпази от ужасния студ в пещерата.

– Защо ме отвлече? Какво възнамеряваш да правиш?

– Съвсем просто е, мадам – каза тихо Едуард. – Възнамерявам да те държа за откуп.

Алис се намръщи.

– Какво очакваш, че ще направи сър Хю? Ще ти даде сандък с подправки за мен?

– Не, мадам. Искам нещо много по-ценно от сандък с джинджифил или шафран.

Алис го погледна ужасена.

– И какво е то?

– Отмъщение – прошепна Едуард.

– Но защо?

– Хю Непреклонния получи това, което трябваше да бъде мое, въпреки че се роди копеле. – Едуард се давеше от гняв. – Получи свои земи. Земи, в които е скрито рядко съкровище.

– Но никой не знае къде са скрити Камъните от Скарклиф – каза отчаяно Алис. – Всъщност лорд Хю смята, че те са само една легенда.

– Те са много повече от легенда – увери я Едуард. – Калвърт от

Оксуик го знаеше. Разбрал тайната от някакъв стар рицар, който се оттеглил в манастир, след като повече не можел да си служи с меч. Рицарят някога служил на един от господарите на Скарклиф. Този господар открил старо писмо, което съдържало част от истината.

Алис отстъпи крачка назад.

– И каква е тази истина?

– Че зеленият кристал е ключът. – Очите на Едуард блеснаха. – Защо смяташ, убих вече два пъти заради него, мадам?

– Амбулантния търговец и бедния монах?

– Да. За малко да се наложи да убия и онзи глупак, трубадура Гилбърт, но тогава ти помогна на сър Хю да си върне камъка и всичко се промени. Кълна се, цялата тази работа е като игра на зарове.

– Убиец.

– Убийството е приятно забавление – отвърна Едуард – А този път ще е истинско удоволствие. Хю Непреклонния ми причини всичко с раждането си.

– Не е негова вината, че баща му е искал да развали годежа си с Катрин.

– Негова е. Сигурен съм, че причината, поради която сър Матю бил толкова решен да се ожени за лейди Маргарет, била тази, че момичето му е родило син. Искал е да признае наследника си. Не мога да се сетя за друга причина, поради която би искал да се ожени за жена, с която вече е спал.

– Може би я е обичал истински – сопна се Алис.

– Ха! Любовта е за поетите и за дамите, не за рицари с репутацията на сър Матю. – Едуард стисна месестата си ръка в юмрук. – Изгубих много преди трийсет години, но сега ще си взема това, което ми се полага. Най-после ще се сдобия с огромно богатство и ще получа отмъщението си.

Алис си пое дълбоко въздух.

– Какво смяташ да правиш?

– Съвсем просто е. Ще изпратя съобщение на сър Хю, в което ще се казва, че ако иска да те види жива и здрава, трябва да ми даде зеления кристал.

Алис се постара да прозвучи спокойно:

– Известно е, че лорд Хю се доверява на много малко хора, сър Едуард. Но е много привързан към мен.

– Много добре го знам, мадам. Всъщност това лежи в основата на плана ми.

– Ако го убедиш да плати откупа, трябва първо да го накараш да повярва, че съм все още жива. Ако ме смята за мъртва, няма да ти плати нищо. Той е прекалено добър в сделките, за да се остави да го измамат по подобен начин.

Едуард се намръщи.

– И защо би се усъмнил в съобщението ми? Съвсем скоро ще разбере, че си изчезнала.

Алис сви рамене.

– Може да си помисли, че просто съм се изгубила в мъглата и някой разбойник, разбрал за изчезването ми, се възползва от възможността да се престори, че ме е взел в плен.

Едуард се замисли над думите ѝ и лицето му придоби лукав израз.

– Ще му изпратя нещо твое, за да докажа, че си при мен.

– Чудесна идея, сър Едуард.

– Когато всичко свърши, Ълбърт – закле се Хю, – никога повече няма да влизаш в тази зала.

– Да, милорд. – Главата на Ълбърт клюмна. – Мога само да кажа още веднъж, че ужасно съжалявам. Но лейди Алис ходи в селото всеки ден, затова днес не сметнах за необходимо да изпращам с нея охрана.

Проклятие!

Ълбърт беше прав и Хю го знаеше. Спря да крачи и застана пред огнището в голямата зала. Нямаше смисъл да се кара на иконома. Никой не знаеше по-добре от Хю, че младият мъж въобще не е виновен за случилото се. Ако някой беше виновен, помисли си Хю, то това беше самият той. Не бе съумял да защити жена си.

– Гръм и мълнии!

Хю погледна бележника в ръката си. Алис го бе изгървала на пътя и той го откри на път за вкъщи, връщайки се от безплодното търсене на Катрин.

– Може би просто се е изгубила в мъглата – обади се Бенедикт, но в гласа му се долавяше тревога.

Хю стисна зъби.

– Малко вероятно. Мъглата е гъста, но едва ли някой, който познава добре пътя, може да се изгуби. Не, била е отвлечена.

Очите на Бенедикт се разшириха.

– Мислиш, че е била отвлечена?

– Да.

Бе разбрал истината още в първия ужасен миг, когато видя бележника на пътя.

Хю затвори очи за миг. Налагаше си да запази спокойствие. Трябваше да мисли ясно и логично. Трябваше да овладее бурята от гняв и страх, заплашваща да залее самообладанието му, в противен случай всичко беше загубено.

– Но кой би отвлякъл лейди Алис? – Ълбърт беше съвсем объркан.
– Всички я обичат.

В очите на Бенедикт се появи истински страх.

– Трябва веднага да тръгнем да я търсим.

– Не – каза Хю. – Не можахме да открием дори отровителката в тази мъгла. Нямаме никакъв шанс да открием Алис, преди похитителят да изпрати някакво съобщение.

– А ако не го направи? – попита гневно Бенедикт. – Какво ще правиш, ако не изпрати нищо?

– Ще има съобщение. – Хю стисна дръжката на меча си. – Единствената цел на отвличането е откупът.

Съобщението беше донесено при портите точно когато мракът заблуждаше обвитите в мъгла земи на Скарклиф. Разтревожен войник донесе исканията право на Хю.

– Един мъж дойде при портите, милорд. Каза да ти предам, че ако искаш лейди Алис да се върне, трябва да занесеш зеления кристал в северния край на старата селска канавка. Трябва да го оставиш там, да се върнеш в крепостта и да чакаш. На сутринта камъкът няма да е вече там, а лейди Алис ще се върне къщи.

– Зеленият камък? – Хю, седнал в големия си абаносов стол, се приведе напред, подпря лакът на коляното си и се загледа във войника. – Това ли е откупът?

– Да, милорд. – Човекът преглътна. – Моля се да не забравяш, че аз просто нося съобщението, милорд.

– Кой го изпрати?

– Човекът каза, че господарят му е Едуард от Локтън.

– Едуард. – Хю се загледа в пламъците в огнището. – Значи все пак ме предизвика. Пратеникът каза ли нещо друго? Нещо? Мисли, Гаран.

Гаран кимна бързо.

– Каза, че господарят му е заповядал да ти предаде специално съобщение от лейди Алис, за да ти докаже, че тя наистина е негова

пленница.

– И какво е то?

Гаран отстъпи крачка назад, въпреки че Хю не се надигна от стола. Протегна ръка, разтвори пръсти и на дланта му се появи познат пръстен с черен оникс.

– Лейди Алис ти изпраща своя годежен пръстен и те моли да си припомниш добре думите, които ти е казала в деня, когато си й го дал.

Хю погледна към пръстена. Не беше поет. Онзи ден не бе говорил на Алис за любов.

Опита се да си спомни всяка дума, която й бе казал тогава.

Няма да ходиш пещерите сама.

– Разбира се – прошепна Хю. Бенедикт излезе на светло.

– Какво има, сър?

– Едуард държи Алис някъде в пещерите на Скарклиф.

Глава 20

Бенедикт побесня, когато разбра за плана на Хю.

– Как така няма да платиш откупа? В името на Бога, милорд, не можеш да оставиш сестра ми на милостта на Едуард от Локтън. Чу исканията му. Той ще я убие.

Дънстън сложи ръка на рамото на момчето.

– Успокой се, Бенедикт. Сър Хю неведнъж си е имал работа с хора като Едуард. Знае какво прави.

Бенедикт тупна с бастуна си по пода.

– Но той казва, че няма да даде кристала на сър Едуард.

– Да.

Бенедикт се обърна към Хю.

– Сам си казвал, че зеленият кристал не е ценен. Тон е само един символ. Част от стара легенда, ти го каза. Животът на сестра ми е по-ценен от този дяволски камък!

Хю не вдигаше поглед от картата на пещерите, направена от Калвърт.

– Успокой се, Бенедикт.

– Мислех си, че изпитваш някакви нежни чувства към Алис. Каза, че ще се грижиш за нея. Каза, че ще я защитаваш.

Нежни чувства, помисли си Хю. Тези думи въобще не се доближаваха до описанието на емоциите, които в момента се бореше да овладее. Вдигна бавно поглед към напрегнатото лице на Бенедикт.

– Камъкът не е скъп, както ти казах – каза тихо той. – Но работата не е в това.

– Сър, трябва да платиш откупа – помоли се Бенедикт. – Той ще я убие, ако не го сториш.

Хю гледаше безмълвно Бенедикт, чудейки се колко може да му каже. Погледна към Дънстън, който сви рамене. Нямаше да постигнат нищо, като лъжат момчето, казваше изражението на верния му войник.

– Ти не разбираш какво е положението – каза тихо Хю. Как може човек да обясни на брата на една жена, че животът на сестра му виси на косъм? Нещо повече: как понася един мъж факта, че съпругата му е изложена на милостта на един убиец?

Хю положи усилие да загърби собствените си страхове. Нямаше да успее да направи нищо за Алис, ако се посветеше на ужасната мисъл за

бъдещ живот без нея.

– Не е вярно – отвърна гневно Бенедикт. – Разбирам много добре какво става. Сестра ми е отвлечена от Едуард от Локтън, който поиска откуп, за да я върне. Рицарите си искат откупи непрекъснато. Плати го, милорд, трябва да го платиш!

– Няма да постигна нищо с това – каза Хю. – Ако оставя зеления кристал в старата канавка, както ми беше казано, можем да сме сигурни, че Едуард ще убие Алис.

Дънстън кимна мрачно.

– Сър Хю е прав, Бенедикт.

Бенедикт се втренчи, смаян, първо в Дънстън, после Хю.

– Но... Но той поиска откуп. Каза, че ще я освободи след като го получи.

– Това не е турнир, нито приятелски облог, където откупите са нещо обичайно и са просто част от играта. – Хю отново се загледа в картата. – Не прави грешката да вярваш, че Едуард от Локтън ще играе тази игра по правилата на честта.

– Но той е рицар – възрази Бенедикт. – Той взе участие в турнира в Ипстоук. Видях го с очите си.

– С това си действие Едуард доказва, че не е истински рицар – промърмори Дънстън.

– Досега играеше ролята на хитра лисица, която се крие в храсталациите, докато не се появи възможност да хване това, което иска. – Хю прокара върха на показалеца си по един от тунелите. – На турнирното поле той е доста кротък. Там го наблюдават прекалено много хора. Прекалено много истински рицари, които ще се разгневят, ако той започне да мамии или да действа непочтено. Но това е друг въпрос.

– Какво говориш? – възкликна Бенедикт.

– Сега Едуард отиде прекалено далеч. – Хю сложи лакът на масата и подпря брадичка на юмрука си. – Завладяването на Рейвънхол е едно. Знаеше, че не ме интересува какво става в имението. Ако обстоятелствата бяха други... – Той остави изречението да увисне недовършено във въздуха.

По лицето на Бенедикт се изписа изражение на мрачно разбиране.

– Искаш да кажеш, че ако Алис не се бе притекла на помощ на Рейвънхол, ти самият не би го направил?

– Да. Ако тя не бе проявила самоинициативата да спаси това имение, Едуард щеше да го получи с благословията ми. Той го е знаел много добре. Но това... това е нещо доста по-различно.

Тук имаше нещо друго. Хю се замисли над възможностите. Какво знаеше Едуард за зеления кристал, което го кара да рискува да си навлеche гнева на човек, с когото досега е бил доста предпазлив?

Какво знаеше Едуард за кристала, което го кара да рискува живота си, за да го получи?

В момента, в който е пленил Алис, Едуард бе подписал смъртната си присъда и сигурно го знаеше много добре.

– Това със сигурност е нещо по-различно. – Бенедикт удари с юмрук по бюрото. – Защо мислиш, че Едуард ще убие Алис, ако платиш откупа?

– Отвличайки Алис, той ме предизвиква пряко. – Хю се намръщи, разглеждайки друг тунел върху картата. – Това означава, че по някаква причина той вече не се страхува от мен достатъчно, за да бъде предпазлив. Ако случаят е такъв, то значи той вече не е лисица, а глиган. А никое друго същество не е толкова опасно и непредсказуемо, колкото глигана.

Бенедикт се вцепени. Всеки знаеше, че глиганът е най-дивото животно. Само най-опитните ловци преследваха този дивеч. С тежкото си, масивно тяло, големи бивни и безмозъчна сила, той беше способен да убие и коня, и човека на седлото. И най-смелите хрътки не можеха да го победят без помощта на глутница силни кучета и стрелите на ловците.

– Какво смяташ да правиш? – най-после успя да попита Бенедикт с глас, изтънял от тревога.

Хю нави малкия къс пергамент, върху който Калвърт бе нарисувал картата си.

– Ще направя единственото, което човек би могъл да стори с един глиган. Ще го открия и ще го убия.

Мрачният поглед на Катрин срещна този на Алис.

– След смъртта на сър Матю братовчед ми похарчи по-голямата част от наследството ми и нямаше как да ми намери друг подходящ кандидат. Позволи ми да вляза в манастира в Скарклиф. Рядко го виждах през годините и бях много доволна от този факт.

– Беше ли щастлива в манастира?

– Дотолкова, доколкото би могла да е щастлива жена с моя темперамент.

Въпреки окаяното положение, в което се намираше, Алис изпита съчувствие към Катрин.

– Игуменката ми каза, че страдаш от пристъпи на меланхолия.

– Да. Работата в градината е полезна за хора с подобни оплаквания. А и намирах удовлетворение в смесването на билките. През по-голямата част от времето бях доволна.

Алис се размърда на твърдия каменен под. Седеше в ъгъла на голямата пещера с Катрин сякаш от векове. Тихият разговор с лечителката беше единственото нещо, което я предпазваше от страха, който заплашваше да я погълне цялата.

Днес беше много по-изплашена, отколкото беше в деня, когато се изправи срещу Едуард в Рейвънхол.

Разликата не беше само в това, че тогава с нея бяха Дънстън и войниците от Скарклиф. У Едуард имаше някаква промяна. Ужасяваща промяна.

От него се излъчваше отчаяние. Алис усещаше, че той е много опасен сега, отколкото когато се опита да завладее Рейвънхол. Тогава се страхуваше от Хю. Днес обаче нетърпението му да притежава зеления кристал явно бе изместило всичката му предпазливост.

За облекчение на Алис, Едуард бе напуснал пещерата преди малко. Бе взел една факла и тръгна към един тъмен тунел с увереността на човек, който знае пътя през лабиринта от проходи.

Това беше третият път, в който Едуард напускаше пещерите, за да нагледа старата селска канавка.

На Алис ѝ се струваше, че стените на пещерата се сближават. Една факла догаряше. Сажди от пламъка ѝ бяха потъмнили камъка над нея. Трептящите сенки ставаха по-тъмни и по-страшни.

Някакво подрънкване по каменния под накара Алис да погледне към другия край на залата. Фултън и другият мъж, чието име, както разбра, бе Ройс, седяха, скръстили крака, и играеха на зарове. Оръжията им лежаха съвсем близо до тях.

– Печеля – изръмжа Фултън не за първи път. Бе печелил няколко пъти поред.

– Ха! Дай ми заровете. – Ройс грабна малките костени кубчета и ги хвърли върху камъка. Намръщи се. – Огън и жулел! Откъде те спохожда всичкият този късмет?

– Нека ти покажа как се играе. – Фултън посегна към заровете.

– Сър Едуард трябваше да се е върнал досега. Чудя се какво ли го е задържало.

– Кой знае? – Фултън търкулна заровете. – Тази вечер е в странно настроение.

– Да. Не може да мисли за нищо друго, освен за този проклет зелен камък. Не е нормално, ако питаш мен. Всеки знае, че кристалът не е особено ценен.

– Сър Едуард смята, че е.

Алис погледна към Катрин.

– Става късно.

Тук, в бездните на пещерата, беше невъзможно да се определи положението на слънцето, но отминаването на деня можеше да се забележи по други начини.

– Да. – Катрин притисна дланите си една към друга. – Несъмнено всичко скоро ще свърши. Ние двете ще умрем, а Едуард ще получи зеления кристал.

– Съпругът ми ще ни освободи – обеща тихо Алис. Спомни си, че веднъж бе казала същото и на Ема.

Бедният Хю, помисли си тя почти весело, все му се налагаше да изпълнява обещанията ѝ. Катрин поклати тъжно глава.

– Никой не може да ни освободи, лейди Алис. Корените на билката, отровила миналото, родиха лоши плодове.

– Не се обиждай, Катрин, но понякога наистина знаеш как да сломиш духа на човек.

Изречението на Катрин стана дори още по-мрачно.

– Предпочитам да си имам работа с фактите. Ако искаш да се успокояваш с фалшиви надежди, това си е твоя работа.

– Майка ми много вярваше в силата на надеждата, мяташе я за толкова важна, колкото и лекарствата. А аз съм изпълнена с надежда, че лорд Хю ще се справи с Едуард. Ще видиш.

– Ти очевидно много вярваш в силата на съпруга си – промълви Катрин.

– Трябва да признаеш, че досега не ме разочаровал – Алис изпъна рамене. – А ако смяташ, че Едуард му е достоен противник, грешиш.

– Аз самата никога не съм имала причина да се доверявам на мъже. – Катрин явно се бе примирила с тъжния край.

Алис разбра, че няма да успее да промени черногледото отношение на Катрин, затова реши да промени темата.

– Знаеш ли кой открадна зеления кристал от манастира преди няколко седмици?

Катрин стисна ръце в скута си.

– Аз.

– Ти?

Катрин въздъхна.

– Когато Едуард разбра, че кристалът е ключът към Камъните от Скарклиф, той ми изпрати съобщение да го открадна. Той... ми отправи определени заплахи.

– Какви заплахи?

– Ще отрови някого от селото или някоя от монахините, ако не му се подчиня.

– Боже всемогъщи! – прошепна Алис.

– Не посмях да поема този риск. Направих това, което ми бе заповядано. Късно една вечер взех кристала и го дадох на един мъж, който Едуард бе изпратил при портите на манастира.

– Защо Едуард е чакал всичките тези години, преди да се опита да открадне камъка?

Катрин вдигна леко рамене.

– Разбра истинската му стойност само преди няколко месеца.

– Когато открил, че Калвърт от Оксуик е стигнал до извода, че Камъните от Скарклиф наистина съществуват?

– Да.

Алис се намръщи.

– Това се е случило приблизително по същото време, по което сър Хю е влязъл във владение на имението.

– Едуард знаеше, че загубата на зеления кристал ще донесе на Хю неприятности, но това не беше причината, поради която ме накара да го открадна. Истината е, че след като научи, че Камъните от Скарклиф са нещо повече от легенда, той бързо бе обзет от манията да открие съкровището.

– Какво се случи, след като даде зеления кристал на неговия човек?

– Глупакът измами Едуард. – Устните на Катрин изтъняха. – Избяга с камъка, решил сам да открие стойността му. Но когато не успял да научи тайната му, го продал на един амбулантен търговец, след което той попадна в твоите ръце и оттам – в ръцете на законния си собственик.

– Междувременно Калвърт е бил тук, използвайки прикритието си на монах, за да претърсва пещерите както му е удобно.

– Да. Едуард разбра, че монахът е научил прекалено много за пещерите и може да му бъде полезен. Сключи сделка с Калвърт, направи монаха свой съдружник. Едуард му обеща да намери зеления кристал, докато Калвърт претърсва пещерите.

– Но Едуард уби Калвърт.

Катрин кимна.

– Да. Сигурна съм, че е смятал да го направи още от самото начало, веднага щом получи това, което иска. Но когато сър Хю се върна със зеления кристал и го заключи в крепостта, Едуард и Калвърт се скараха.

– Защо са се скарали?

– Калвърт обвиняваше Едуард, че не е изпълнил своята част от сделката. Едуард се ядоса и реши, че Калвърт вече не му е полезен. След като Калвърт умря, Едуард разбра, че трябва да измисли нов план.

– Затова ме отвлече – прошепна Алис.

– Да.

– Той е кръгъл глупак.

– Не, той е зъл, опасен човек – прошепна Катрин. – Всъщност винаги е бил зъл, но тази вечер виждам в него нещо по-различно. Нещо, което ме ужасява.

– Лудост? – Алис погледна неспокойно към Фултън и Ройс.

– Да. – Катрин заби поглед в ръцете си. – Мразя го.

– Братовчед си?

Катрин се загледа, без да вижда, в стената на пещерата.

– Той ме взе да живея при него след смъртта на родителите ми. Искаше да управлява наследството ми.

Алис се намръщи.

– Не е нещо необичайно. Малко мъже могат да устоят на възможността да управляват богатството на една наследница и законът им помага да го правят.

– Така е, но отношението на братовчед ми към мен беше доста необичайно и... – Катрин отново сведе поглед към здраво стиснатите си ръце. – Той... той ме насилваше.

Алис я погледна шокирана.

– О, Катрин. – Докосна нежно ръката на лечителката.

– А след това се опита да ме омъжи за сър Матю, за да получи земи за себе си – Лицето ѝ беше изопнато от болка. – Да ме прости Господ, но мразя Едуард с такава страст, с каквато другите жени обичат.

Чу се тътренето на крака по камъните и Алис се вцепени. Обърна глава, за да погледне към тъмния тунел. Виждаше се светлина от факла и само след миг Едуард се появи. Лицето му беше изкривено от гняв.

Фултън скочи на крака. Погледът му се насочи към празната ръка на Едуард.

– Сър Хю още ли не е платил откупа?

– Това копеле си играе с мен. – Едуард пхна факлата в ръката на Фултън. – Вече се загорява, а той не е оставил камъка в проклетата

канавка. А мъглата става все по-гъста.

– Може би не смята, че дамата струва толкова. – Фултън погледна гневно към Алис. – Не е трудно да се досети човек защо иска да се отърве от нея. – Потри дланта си, която Алис бе ухапала. – Момичето е досадно.

Едуард се извъртя към него.

– Глупак такъв. Нищо не знаеш за това.

– Може би – отвърна тихо Фултън, – но знам, че не ми харесва особено.

– Сър Хю цени жена си достатъчно. – Едуард задърпа брадата си. – Цени я до видиотяване. Видя какво направи онзи ден в Рейвънхол. Позволи й да го лиши от дългоочакваното отмъщение само защото й бе дал дума.

– Да, но...

– Само хлътнал до ушите мъж би позволил на жена да го манипулира по този начин. Да, този глупак я цени много. Ще ми донесе камъка, смятайки, че така ще я оставя жива.

Ройс се намръщи.

– Съгласен съм с Фултън. Тази работа не ми харесва. Убеден съм, че камъкът не е толкова скъп, че да оправдава риска да бъдем хванати в капан като плъхове от Хю Непреклонния.

– Престани да цвилещ. – Едуард закрочи напред-назад. – В тези пещери сме на сигурно място. Сега, когато Калвърт е мъртъв, никой, освен мен, не познава тези тунели. Дори сър Хю не би се осмелил да влезе в тези лабиринти.

– Да. Така казваш ти. – Ройс пусна зарове в кесията на колана си. – Но това не променя нищо. Тази пещера може и да е добро скривалище в момента, но лесно би могла да се превърне в капан.

Едуард спря и се обърна. Очите му бяха злобно присвити.

– Да ме предизвикаш ли искаш, Ройс?

Ройс не се изплаши. Погледна замислено господаря си и сякаш изведнъж взе решение.

– Мисля, че това безполезно начинание ми омръзна.

– Какво? Ти си мой служител – изрева Едуард. Ръката му посегна към дръжката на меча. – Ще те убия на място, ако смяташ да ме изоставиш сега.

– Можеш да опиташ – Ройс също посегна към меча си.

Фултън отстъпи назад.

– Гръм и мънии, това е истинска лудост.

– Предател! – Едуард извади меча си и скочи напред.

– Стой си на мястото – предупреди го Ройс и сам вдигна оръжието си.

– Прекратете тази глупост – извика Фултън. – Или ще изгубим всичко.

Алис хвана ръката на Катрин.

– Ела – прошепна тя. – Това може да е единственият ни шанс.

Катрин седеше като вкаменена. Очите ѝ бяха изпълнени с ужас.

– Не можем да избягаме в пещерите. Ще се изгубим.

Алис я задържа нетърпеливо.

– Не, ще следваме следата на Едуард.

– Каква следа?

– Минавал е през тунелите достатъчно, за да ги бележи със саждите от факлата си. – Алис се молеше това да се окаже вярно. Едно беше сигурно: свадата между Едуард и Ройс беше възможност, която тя и Катрин не биваше да пренебрегват.

– Наистина ли смяташ, че можем да избягаме? – Катрин изглеждаше объркана. Тя очевидно се бе настроила за смъртта. Надеждата беше за нея нещо много трудно за възприемане.

– Хайде.

Алис следеше внимателно Едуард и Ройс, които викаха и се обикаляха един-друг. Фултън не обръщаше никакво внимание на жените, напразно опитвайки се да успокои другите двама мъже.

Алис стискаше китката на Катрин, докато се промъкваше предпазливо към най-близката факла. Космите на тила ѝ настръхнаха, когато поsegна към факлата. Изведнъж усети нещо.

Никакъв звук не предизвести пристигането на Хю, но Алис разбра, че е наблизко. Тя се обърна и погледна тунела, откъдето преди малко се бе появил Едуард.

Студено, призрачно течение се носеше от тъмния коридор. Факлите в залата затрептяха.

– Хю – прошепна Алис.

В черния тунел се появи слабо кехлибарено сияние. Само след секунди се очерта тъмната сянка на мъж.

Мъжете зад Алис не чуха произнасянето на името на врага им, но нямаше как да не чуят гласа му. Той разсече напрегнатата атмосфера като светкавица прорязала нощното небе.

– Достатъчно. – Думата отекна под сводовете на пещерата. – Оставете оръжията или ще умрете веднага.

Всички се вцепениха за миг. Взираха се в Хю, който стоеше в рамката на каменния коридор.

Алис беше изумена също толкова, колкото и останалите, въпреки че очакваше появата му. Днес Хю беше хиляди пъти по-опасен, отколкото го бе виждала. Катрин направи кръстния знак.

– *Предизвиквация бури!*

Хю беше олицетворение на отмъщението, тъмен ураган, готов да помете всичко пред себе си. Погледът му беше студен и безмилостен. Черното му наметало го обгръщаше от раменете до върха на ботушите. Нямаше шлем, но светлината блестеше в стоманата на извадения му меч.

Дънстън и Алейн, един от войниците, се появиха зад Хю и застанаха от двете му страни с извадени оръжия. Показа се и Бенедикт, вдигнал високо факла. Погледът му тревожно обходи пещерата, преди да се спре върху Алис. Когато я видя, лицето му се отпусна.

Едуард пръв се съвзе от вцепенението, обхванало всички в каменната зала.

– Копеле – извика той. – Ти провали всичко. Постоянно ми отнемаш това, което ми принадлежи по право. Ще си платиш!

Той скочи, но не към Хю. Обърна се и се хвърли върху Алис. Тя разбра, ужасена, че смята да я убие. За миг буквално се вцепени от ужас.

– Алис, махни се. – Хю се метна напред, но беше на няколко крачки от Едуард.

Заповедта на Хю разби магията на ужаса, която я бе хванала в капан. Тя се отмести точно преди мечът на Едуард да разцепи въздуха и да се удари в скалата, където бе седяла само допреди миг. Пещерата се огласи от зловещия звън.

Стомахът на Алис се сви. Кожата ѝ настръхна, изпоти се. Ако не се бе дръпнала навреме, сега тялото ѝ щеше да е разполовено от удара на Едуард.

Но той отново се обърна към нея, вдигнал меча в двете си ръце.

Алис отстъпи назад и краката ѝ се заплетоха в полата.

– Мили Боже! – Тя отчаяно се бореше с новата си рокля в черно и хехлибарено.

– Дяволска кучка. Ти си виновна – Очите на Едуард бяха като на див звяр, когато я притисна към стената на пещерата.

Гневът измести страха ѝ.

– Махай се от мен! Не се приближавай.

– Умри, кучко.

Алис забеляза, че Хю се е приближил, но все още е прекалено далеч от Едуард.

Тя се приготви да избегне следващия удар.

Но здравият разум най-после се върна у Едуард.

– Не се приближавай или ще я убия – извика той към Хю.

Хю бръкна в гънките на наметалото си и извади някакъв предмет. В ръката му заблестя зеленият кристал.

– Това искаше, нали, Едуард?

– Камъкът. – Едуард облиза устни. – Дай ми го и ще пощадя жена ти.

– Вземи го, ако можеш. – Хю хвърли камъка към стената на пещерата вдясно от Едуард.

Очите на Едуард се разшириха и той изкрещя:

– Не!

Хвърли се към камъка, но не успя да го хване.

Зеленият кристал се удари в стената и се разби на парчета. По пода се посипа дъга от малки камъчета. Рубини, златен берил, перли, смарагди, сапфири и диаманти заблестяха сред останките на мътната зелена обвивка, в която бяха досега.

– Камъните от Скарклиф – прошепна Алис.

И изведнъж разбра, че зеленият кристал е всъщност стъкло. Каза си, че би трябвало да се е досетила досега, а вместо това го бе приела за естествено образувание, точно както всички останали. Сега разбра, че е бил създаден от изключително умел майстор, намерил начин да наподобява вида на кристала.

Едуард изпищя:

– Камъните!

Взираше се като омагьосан в блестящата купчина Твърде късно си спомни за присъствието на Хю.

Обърна се бързо, за да парира удара му. Но моментното отвличане на вниманието му струва скъпо.

Стомана се удари в стомана.

Едуард падна на колене, принуден от силните удари на Хю, който вдигаше меча си отново и отново.

Когато Хю вдигна меча си за смъртоносния удар, очите му блестяха със същия цвят, в който горяха пламъците на факлите.

Алис се извърна бързо, неспособна да понесе гледката, която знаеше, че ще последва. Видя как Катрин се вира като хипнотизирана в ужасната сцена. От другата страна на пещерата Дънстън и Алейн бяха

вдигнали мечове към хората на Едуард. Бенедикт наблюдаваше всичко от тъмния коридор.

Алис затаи дъх, но не чу смъртен вик.

Мина секунда, две, три, четири, пет. Тя вдигна поглед и видя, че всички се взират към мястото, където бяха Хю и Едуард.

Обърна се бавно, за да види какво е станало.

Едуард лежеше по гръб, съвсем жив, загледан в острието, допряно до гърлото му.

– Защо се колебаеш? – попита Дънстън. – Приключвай с това. Тази нощ беше достатъчно дълга за всички ни.

– Има няколко въпроса, чиито отговори искам да разбера – отвърна Хю. – Завържи го и го заведи в крепостта, Алейн. Хвърли го в тъмницата. Ще говоря с него утре.

Да, милорд. – Алейн забърза да се погрижи за пленника.

Хю най-после съсредоточи вниманието си върху Алис. Очите му все още горяха, но иначе изглеждаше толкова спокоен, сякаш току-що излизаше от банята.

– Е, мадам, определено си имаш начин да разнообразяваш нощите ми.

– А ти, милорд, определено си легенда. – Алис погледна към блестящите скъпоценни камъни, разпилени по каменния под. – Очевидно никога не се проваляш, когато става въпрос за неща, които ти принадлежат.

– Алис?

– О, Хю. – В очите ѝ напиха сълзи на облекчение. – Знаех си, че ще ме спасиш. Всъщност ти винаги го правиш, милорд.

Тя се втурна към него и той я притисна към гърдите си.

Много по-късно Алис и Хю седяха пред огнището в голямата зала и се опитваха да се стоплят. Тя сякаш не можеше да прогони студа. Щом си спомнеше за часовете, прекарани в пещерата, започваше да трепери. Може би трябваше да вземе малко от лекарството, което изпрати на Еразъм от Торнууд, помисли си.

Обърна се към Хю с още един въпрос. Това беше един от многото, с които го бе засипала, откак се прибраха в крепостта преди два часа.

– Кога разбра че Камъните от Скарклиф са в зеления кристал?

– Когато се разби в стената на пещерата. – Хю протегна краката си, загледан в пламъците с блуждаещ поглед.

Изненадана, Алис погледна суровия му профил.

– Искаш да кажеш, че не си предполагал, че кристалът е само обвивка, създадена, за да бъдат скрити камъните?

– Не. Никога не съм се интересувал особено от Камъните от Скарклиф, затова никога не съм се заглеждал в зеления кристал. Бях доволен, че е при мен, и това е всичко.

– Разбирам. – Алис помълча известно време. – Мисля, че нещо с мен не е наред, Хю.

Той я погледна с внезапна тревога.

– Какво ти е? Болна ли си?

– Не, поне нямам треска. Но сякаш не мога да се успокоя. Нервите ми са разстроени.

– А! Разбирам. Това е естествена реакция след преживяно ужасно събитие, сладка моя. Усещането ще избледнее с времето. – Той я прегърна през раменете и я придърпа към себе си.

– Ти явно не страдаш от същото – промърмори тя, сгушвайки се в топлината на тялото му.

– Бъди спокойна, моите нерви бяха достатъчно силно разстроени, когато разбрах, че си отвлечена.

– Ха! Не вярвам някога да си страдал от разстроени нерви, сър.

– Всеки страда от разстроени нерви понякога, Алис – каза той изненадващо сериозно.

Тя не знаеше какво да каже, затова промени темата.

– Благодаря ти, че не уби Едуард пред Катрин. Тя не го обича, но все пак ѝ е братовчед.

– Не е хубаво да се убива мъж пред жени, особено пред лечителки, ако това може да се избегне. Така или иначе, исках да получа отговори на някои въпроси.

– Катрин ми отговори на един въпрос, докато чакахме внушителната ти поява.

– И какъв беше въпросът?

– Питам се кой всъщност е сложил отровата в чашата ти. Катрин ми каза, че Едуард ѝ е разказал как е станало. Изпратил е един от хората си в двора на крепостта, преоблечен като фермер, в деня, в който селяните дойдоха, за да ти помогнат.

Хю се взираше в пламъците.

– Това беше същият ден, в който Винсънт от Рейвънхол обядва у нас. В цялата крепост цареше объркване и сигурно не е било много трудно някой да се промъкне в кухнята.

– И още по-лесно – да види коя е твоята чаша след обяда. Това е най-голямата чаша в крепостта.

– Да.

– Хю?

– Хмм?

– Какви въпроси искаш да зададеш на Едуард?

Хю не откъсваше поглед от пламъците.

– Не съм съвсем сигурен. Ще си помисля.

Но Алис знаеше. Хю искаше да разбере какво точно се е случило в онази нощ преди трийсет години, когато Едуард бе сложил отрова в една друга чаша.

Хю искаше да чуе от устата на самия Едуард, че сър Матю е възнамерявал да се ожени за Маргарет и да признае сина си.

Глава 21

Меките черни ботуши на Хю не издаваха никакъв звук, докато той вървеше бързо по тъмния каменен коридор, но наметалото му плющеше. Беше много ядосан.

– Гръм и мълнии! Сигурен ли си, че е мъртъв?

– Да, милорд. – Дънстън зави зад един ъгъл. – Един от стражите го е намерил преди малко.

– Защо не е бил претърсен? – Хю последва Дънстън.

Подземните проходи на крепостта Скарклиф не бяха много по-различни от тунелите в пещерите. Бяха тъмни, влажни и зловещи. Естествена светлина не проникваше в тази част на крепостта, където се съхраняваха подправки, зърно, стоки и понякога – някой затворник.

– Беше претърсен – каза Дънстън. – Но войниците са търсили остри предмети. – Той спря пред едно помещение, затворено с решетка.

Хю погледна изкривеното тяло на Едуард от Локтън, което лежеше на пода. Раздразнението му се надигна като жлъчка. Толкова много въпроси искаше да зададе на Едуард, толкова много неща искаше да каже на мъжа, убил родителите му.

Но най-вече искаше да се наслади на справедливостта и отмъщението. Хю бе очаквал удоволствието от тези две подправки толкова дълго, че му беше трудно да повярва, че са му отнети завинаги.

– Никой не е открил отровата, разбирам – каза Хю.

– Не, милорд. Може би така е по-добре. – Дънстън погледна към Хю. – Сега вече всичко наистина свърши.

Хю се изкачваше по каменните стъпала. Не се замисляше къде отива. Прекоси голямата зала, където прислужниците бяха заети с подготовката на обяда. Когато стигна до стълбата към кулата, той тръгна нагоре.

Стигна горе, обърна се и тръгна по коридора към кабинета на Алис. Отвори вратата, без да си прави труда да почука.

Алис вдигна изненадана глава, когато той влезе в стаята, и се намръщи загрижено, когато видя изражението му.

– Милорд. – Тя затвори книгата на бюрото си. – Какво има?

– Едуард от Локтън е поел отрова през нощта. Мъртъв е.

Алис стана и заобиколи бюрото. Без да казва нищо, тя отиде при

Хю, прегърна го и облегна глава на рамото му.

Алис винаги го разбираше толкова добре, помисли си Хю. Не беше необходимо да ѝ казва нещата с думи.

Стояха така, прегърнати, много дълго и постепенно раздражението, което го бе обзело, когато разбра за смъртта на Едуард, започна да го напуска.

Изминаха още няколко безмълвни минути. Алис се чувстваше добре в прегръдката му.

Най-после усещането за спокойствие обзе Хю. Вратата към миналото, през която студентите буреносни ветрове духаха толкова често, най-после се бе затворила.

Месец по-късно, в една мразовита есенна утрин, стражът на стените извика към двора:

– Приближават конници, милорд. Рицар и петима войници.

Хю махна с ръка, за да прекрати военните упражнения, и вдигна поглед към стража.

– Какви цветове носи рицарят?

– Зелено и жълто, милорд.

Хю погледна към Дънстън.

– Това са цветовете на Еразъм от Торнууд.

– Да. – Дънстън се намръщи. – Сигурно някой от хората му е дошъл, за да ни уведоми за смъртта на господаря си.

Хю се натъжи. Беше очаквал подобна новина, но въпреки това тя го изненада. И тогава разбра, че се е надявал прекалено много рецептата на Алис да помогне на Еразъм.

Хю засенчи очите си с ръка и отново погледна към войника на стената.

– Сигурен ли си за цветовете на рицаря?

– Да, милорд. – Войникът огледа пътя. – Много богат лорд, ако се съди по свитата му. И добре въоръжен. С тях пътува и дама.

– Дама? – Хю се запита дали вдовицата на Еразъм, Елинор, не е дошла лично да съобщи новината за смъртта на съпруга си. Махна към Бенедикт. – Доведи Алис. Бързо. Кажй ѝ, че ще имаме гости, включително дама, за обяд.

– Да милорд. – Бенедикт подаде на Дънстън лъка с който се упражняваше, грабна бастуна си и забърза нагоре по стълбите.

Няколко минути по-късно групата конници спря пред портите на

Скарклиф и учтиво помоли за разрешение да влезе. Стражът им даде знак.

Алис се появи на вратата и погледна въпросително към Хю.

– Кой идва милорд?

– Някой, който несъмнено ще ми донесе новината за смъртта на моя сеньор – каза тихо Хю.

– Какво те кара да мислиш, че е мъртъв? – Тя се намръщи. – Забрави ли да му дадеш рецептата за отварата, която ти дадох, когато отиде в Лондон?

– Не.

– И си казал на жена му да забрани на лекарите да му пускат кръв, нали?

– Да, Алис, казах й, но всички, включително Еразъм, усещаха, че краят е близо. Човек понякога може да усети приближаващата смърт.

– Странно. От това, което ми каза, той е страдал само от прекалено възбудени нерви.

Посетителите влязоха в двора, преди Алис да продължи лекцията си Хю погледна рицаря, който водеше малката група, и се втренчи, първо с недоумение, после с нарастващо изумление в познатото лице.

– Милорд! – прошепна Хю.

– Е? – попита нетърпеливо Алис. – Кой е той?

– Еразъм от Торнууд.

– Боже Господи – промълви Алис. – Точно от това се страхувах. Джулиън се върна тази сутрин, защо не ни е казал, че сър Еразъм смята да ни посети? Каква полза от пратеник, който не носи важни съобщения?

Хю се ухили.

– Не бъди толкова строга с Джулиън. И той си има своите добри качества. – Хю тръгна да поздрави своя сеньор.

Еразъм спря огромния си жребец в средата на двора.

– Добре дошъл, милорд. – Хю хвана юздата на коня. – Така, като те гледам, бих се обзаложил, че вече не се забавляваш с подготовката на собственото си погребение.

– Открих, че погребенията не са и наполовина толкова забавни, колкото кръщенетата. – Еразъм се усмихна на Елинор, която спря кобилата си до него. – И с удоволствие ти съобщавам, че възнамеряваме да направим едно-две за в бъдеще.

Лицето на Елинор засия от щастие, когато погледна към Хю.

– Дошла съм да благодаря на съпругата ти, че го направи

възможно.

– Алис ще се зарадва да разбере, че отварата ѝ е свършила добра работа. – Хю сякаш не можеше да спре да се усмихва. – Както и аз. Винаги съм казвал, че моят сеньор притежава талант за отглеждане на деца. Позволете ми да ви представя на моята съпруга.

Алис слезе по стълбите с гостоприемна усмивка.

– Радвам се да разбира, че все пак някой следва напътствията ми.

По-късно тази вечер, когато Еразъм вдигна поглед от шахматната дъска, проникателните му сиви очи бяха оживени от очакване.

– Твой ред е, мадам.

– Да.

– Хю беше прав. Ти си много умен противник.

– Благодаря, милорд. – Алис взе един тежък офицер от черен оникс и се намръщи замислено, обмисляйки къде да го премести. – Обичам тази игра.

– Това е очевидно. Даже мисля, че е съвсем възможно да изгубя тази партия.

– Не се обиждай, сър. Съпругът ми е единственият човек, който може да ме победи. Има изключителна дарба за стратегии.

– Добре ми е известно.

Смехът на Елинор накара Еразъм да обърне глава Той се усмихна при гледката на жена си, седнала до Хю. Дватама разговаряха пред огнището и си похапваха от купа сушени фурми. Близо до тях Джулиън дрънкаше на арфата си.

– Твой ред е, милорд – каза Алис.

– Да. – Еразъм отново съсредоточи вниманието си върху дъската. Докосна един кон, но се поколеба. – Поздравления, мадам. Не са много жените, които биха успели да укротят бурите, вилнеещи в душата на моя приятел Хю.

– Аз? – Алис вдигна поглед учудена. Погледна към Хю. Той отвърна на погледа ѝ и ѝ се усмихна, преди да продължи разговора си с Елинор.

– Ти си ми донесла спокойствие, задоволство – каза Еразъм. – А това сигурно не е било лесна работа.

– Сър Хю харесва да бъде господар на собственото си имение – каза Алис. – Често ми е правило впечатление, че човек е най-доволен, когато открива удоволствие в работата си. Съпругът ми много добре

управлява тези земи. Но пък ти най-добре знаеш за уменията му в бизнеса.

– Интелигентността на Хю беше очевидна още от първия ден, в който дойде в дома ми.

– Много мило от твоя страна, че си го обучил добре и си му дал възможността да развие бизнеса си с подправки. – Алис го погледна право в очите. – Много господари в твоето положение щяха да се възползват от природния му талант за рицарски умения и да пренебрегнат острия му ум.

– И много добре съм постъпил, че не съм го пренебрегнал – каза сухо Еразъм. – Имах нужда както от рицарските умения на Хю, така и от хитрите му стратегии.

– Отплатил си му се добре.

– Не му дадох Скарклиф заради интелигентността му, или заради рицарските му умения. Дадох му тези земи, защото той ми даде нещо безкрайно по-ценно. Нещо, което не бих могъл да купя.

– И какво е то, сър?

– Своята лоялност.

Алис се усмихна.

– Разбирам.

– Много пъти ми се е искало да мога да дам на Хю подарък, толкова хубав, колкото този, който той даде на мен.

– Бъди сигурен, че е доволен от имението си.

– Не вярвам, че само земите на Скарклиф са му донесли това задоволство, мадам. – Еразъм я погледна лукаво. – Ти си истинската причина.

Алис се смути.

– Съмнявам се, сър.

– Той ми каза за теб, когато дойде да ме посети в Лондон. Каза, че си много решителна. Твърдеше, че си го предизвикала с някаква смела сделка.

– Да. – Алис обмисляше следващия си ход, свъсила вежди. – Ние сме отлични партньори.

– Разбира се, това е повече от бизнес-споразумение.

Алис се изчерви.

– Е, що се отнася до това, ние сме женени все пак, милорд.

– И ти го обичаш с цялото си сърце, нали?

Алис стисна силно една от пионките.

– Как ги разбирате тези неща, сър?

– Аз самият също не съм съвсем лишен от мозък. Когато човек прекара толкова седмици на прага на смъртта, както беше с мен, той започва да усеща някои неща, да става по-проницателен.

– Само един много интелигентен човек става по-проницателен при подобни обстоятелства – Алис въздъхна. – Всъщност си прав. Много обичам съпруга си, макар че той понякога проявява забележителен инат.

– Да, е, той е мъж. Някои неща не могат да се променят. А като говорехме за моя скорошен досег със смъртта, мадам, искам да ти благодаря за билките, които ми изпрати.

– Не са необходими благодарности. Рецептната беше на майка ми. Тя ми завеща един бележник, в който е описала най-различни болести. Аз просто ти дадох лека, който тя предписваше за твоите симптоми. Радвам се, че ти е подействал.

– Много съм ти благодарен. Дълга ти повече, отколкото бих могъл да ти се отплатя, мадам.

– Глупости, милорд. Уверявам те, везните са уравновесени.

– Как така?

– Ти си спасил живота на съпруга ми, когато е бил само едно осемгодишно момче.

Еразъм сбърчи чело.

– Не си спомням Хю някога да е бил в смъртна опасност на осемгодишна възраст. Наистина, падал е лошо доста пъти, а и имаше един случай с гмуркане от мост в леден поток, но като се изключи това, Хю беше доста здраво дете.

– Точно тук грешиш, милорд. – Алис се усмихна мило. – Може и да е бил в отлично физическо здраве, но има неща, които могат да умрат в едно момче дори когато тялото му продължава да живее.

– Аха. Разбирам какво искаш да кажеш. – Еразъм я погледна. – Ти самата си забележително проницателна, мадам.

– Не, милорд, просто правя наблюдение – каза непринудено Алис. – Ясно ми е, че ако не си бил ти, Хю най-вероятно щеше да бъде разкъсан от бурите, които заплашваха сърцето и душата му.

– Аз може и да съм го научил как да овладява тези тъмни бури, лейди Алис, но ти постигна много повече. Ти ги укроти с магията на любящото си сърце.

Хю влезе в кабинета на Алис една сутрин, няколко седмици след като Еразъм и Елинор си отидоха. Беше поръчал нов списък с

комплименти на Джулиън и нямаше търпение да ги изпробва.

Но като видя Алис, застанала до прозореца, се спря за миг объркан. Елегантните думи, които бе запаметил толкова внимателно само преди малко, изчезнаха от ума му. Запита се дали въобще някога ще свикне с мисълта, че Алис е негова съпруга.

Прекрасните ѝ черти бяха спокойни, погледът ѝ беше съсредоточен върху парчето скален кристал в ръката ѝ. Косите ѝ блестяха на утринното слънце. Нежните извивки на тялото ѝ предизвикаха позната възбуда у Хю.

Тя не се обърна, за да го поздрави, и той разбра, че не го е чула да влиза.

Хю се покашля, търсейки в ума си първия комплимент от списъка.

– Мадам, великолепният огън в косите ти гори толкова ярко, че само копринените ти къдрици са ми достатъчни, за да стопля ръцете си в най-студеното утро.

– Благодаря, милорд. – Алис не го погледна. Наклони камъка в ръката си така, че да улови повече светлина.

Хю се намръщи. Може би бе направил прекалено много комплименти за косата ѝ, помисли си. Вероятно са я отегчили. Отбеляза си наум да каже на Джулиън да бъде по-изобретателен.

– Шията ти е грациозна като на лебед.

– Благодаря, сър. – Алис сви устни и се загледа още по-съсредоточено в кристала.

Хю тупна със свитъка пергамент по бедрото си. Complimentите на Джулиън не предизвикваха обичайния ефект.

– Кожата ти е мека като перата на гълъб.

– Колко мило от твоя страна, че си забелязал. – Алис остави скалния кристал на масата, взе един голям, сив камък и се наведе съсредоточено над него.

Хю разгъна пергамента в ръката си и бързо прегледа списъка с комплименти.

– Изумен съм как е възможно краката ти да са толкова малки и деликатни като листенцата на папуняк.

Алис се поколеба.

– На папуняк ли, милорд?

Хю се намръщи над изречението. Проклет да е Джулиън и грозният му почерк!

– О, папрат. Малки и деликатни като листенцата на папрат. – Той побърза да навие пергамента.

– Да, разбира се. Папрат. Моля те, продължавай, милорд.

– Ами, е... това май е всичко, което ми идва на ума в момента. – Какво и ставаше днес на Алис? Не реагираше по обичайния начин. Хю се питаше дали Джулиън не е започнал да се изчерпва.

– Ами очите ми, сър? Не мислиш ли, че са зелени като смарагди, или че са по-скоро като малахит?

Хю се размърда неспокойно. Ами ако не Джулиън е започнал да се изчерпва, а той самият? Ами ако не казваше комплиментите в подходящия ред?

– Смарагди според мен. Макар че малахитът също е с прекрасен нюанс на зеленото.

– Благодаря ти. А сега какво ще кажеш за гърдите ми?

Хю преглътна.

– Гърдите ти? – Обикновено запазваше подобни комплименти за спалнята.

– Няма ли да кажеш, че все още са нежно заоблени като зрели кайсии?

– Определено.

– Ами талията ми?

Хю присви очи.

– Талията ти?

– Да. – Алис остави сивия камък и взе един по-тъмен. Лицето ѝ продължаваше да е извърнато. – Няма ли да кажеш, че талията ми е тънка като стъблото на цветето?

В последния списък на Джулиън имаше нещо за тънки талии и цветни стъбла. Хю щеше да повтори стария комплимент, когато през ума му мина, че Алис е малко по-закръглена на някои места, отколкото беше преди няколко седмици.

Много повече я харесваше така, реши той, но не беше сигурен дали тя щеше да се зарадва да чуе, че е понапълняла.

– Аз, въж... Не съм се замислял много за талията ти – каза предпазливо той. – Но сега, като я спомена... – Той спря и я разгледа по-внимателно.

Не беше въображението му. Със силует, очертан от слънцето, Алис въобще не беше толкова стройна, колкото беше, когато я взе от чичо ѝ. Спомни си приятните ѝ извивки под ръцете си снощи и въздъхна.

– Е, милорд?

– Всъщност, мадам, не бих казал, че талията ти е тънка като стъблото на цветето, но така ми харесва много. Изглеждаш много по-здрава с

малко повече месо по костите – Той спря, отвратен от думите си, когато видя, че раменете ѝ треперят. – Алис, не бива да плачеш. Талията ти е тънка точно колкото стъбълцето на цвете. Кълна се, ще предизвикам на смъртоносна битка всеки, който твърди обратното.

– Много галантно от твоя страна, милорд. – Тя се обърна и го погледна. Очите ѝ се смееха, не плачеха. – Но бих предпочела да си искрен.

– Алис?

– Съвсем прав си. Талията ми вече не е тънка като стъблото на цвете. И, ако трябва да съм точна, гърдите ми са малко по-големи от кайсии напоследък. И причината е съвсем проста. Ще имам дете, милорд.

Хю сякаш се парализира. Тя беше бременна. С неговото дете.

– Алис! – Радостта избухна в него като слънцето след буря.

Хю се освободи от магията, която простичките думи на Алис излъчваха. Той стигна с две крачки до нея и я повдигна внимателно.

Тя сложи ръце на раменете му.

– Знаеш ли, милорд, никога не съм вярвала особено в легенди, докато не срещнах теб.

Хю погледна в очите ѝ и там видя частица от бъдещето им заедно. Беше изпълнено с обещание за любов и щастие.

– В такъв случай сме квит. Аз никога не съм вярвал в любовта преди да те срещна.

Алис разцъфна в усмивка.

– Любов ли, сър?

– Да. – Хю се усмихна, по-щастлив от когато и да било през живота си. – Любов.

Глава 22

В един топъл ден през късната есен Хю занесе малкия си син на стените на крепостта Скарклиф и му показа земите, които един ден щяха да бъдат негови.

Хю държеше бебето в една ръка и гледаше благоденстващото си имение с чувство на огромно задоволство. Реколтата беше добра. Вълната тази година беше с отлично качество. А и разполагаше с доходите от бизнеса си с подправки.

– Имаш много да учиш – каза на бебето той, – но майка ти и аз ще бъдем тук и ще те научим на всичко, което трябва да знаеш.

Малкият Еразъм доволно стисна палеца на баща си.

– Виждаш ли онези земи на изток? Това е Рейвънхол. Синът на сър Винсът се учи как да ги управлява. Младият Реджиналд е твой кръвен роднина. Никога не го забравяй.

– Баща ти е прав, Еразъм. – Алис се появи от стълбите за наблюдателната кула. – Семейството е много важно.

Хю й се намръщи.

– Сигурна ли си, че е редно да си тук, навън?

– Много съм добре, както сам виждаш. Всъщност вече минаха няколко седмици от раждането. Прекалено много се тревожиш, милорд.

Тя наистина изглеждаше здрава, дори лъчезарна, реши Хю. Раждането на сина му го бе докарало почти до лудост, но Алис беше смела като рицар, отиващ на турнир.

– Каза ли на Еразъм за Камъните от Скарклиф? – Алис се усмихна на сина си.

– Още не съм. Има по-важни неща, които трябва да научи преди това.

– Е, в такъв случай – продължи Алис – разказа ли му легендата за Хю Непреклонния?

Хю изпъшка.

– Не. Това е много неподходяща тема. Скоро ще започна да му говоря за търговията с подправки.

Алис се засмя.

– Много добре, сър, да сключим една сделка. Ти ще му говориш за бизнес-делата, а аз ще го науча на това, което му е необходимо да знае от семейните легенди. Дадено?

Хю погледна в любящите ѝ очи. Спомените му го върнаха в онази вечер в дома на чичо ѝ, когато Алис му предложи сделката, която ги бе свързала заедно завинаги.

– Знаеш, че едва ли има някой друг, с когото да сключвам сделки с по-голямо удоволствие, любов моя.

КРАЙ

© 1995 Джейн Ан Кренц
© 1999 Христина Симеонова, превод от английски

Jaune Ann Krentz
Mystique, 1995

Сканиране: helyg, 2009
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Аманда Куик. Любов и грях
ИК „Торнадо“, 1999
Редактор: Мая Арсенова
Коректор: Мариета Суванджиева
Технически редактор: Никола Христов
Оформление на корицата: „Камея“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11581>]